

ERDAL SARIZEYBEK

İHANETİ GÖRDÜM

pozitif

ERDAL SARIZEYBEK

İHANETİ GÖRDÜM

POZİTİF YAYINLARI

Yazarla iletişim adresi:

e-mail: erdalsarizeybek@gmail.com

erdal@erdalsarızeybek.com web: www.erdalsarizeybek.com

Genel Yayın Yönetmeni: Dursun Çimen

Dizi Editörü: Saim Akpınar

Sayfa Düzeni: Adem Şenel

Kapak Tasarımı: Yunus Karaaslan

ISBN:978-975-6461-51-8

EYLÜL 2007

25 TEMMUZ

Baskı: Kitap Matbaası Ltd.Sti.

Kazım Dinçol San. Sitesi No. 81 Topkapı / İstanbul

Tel. 0212 567 48 84

GENEL DAĞITIM ARTI YAYIN DAĞITIM

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han

No: 25/2 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: [0212] 514 57 87 • Faks: (02121 512 09 14

e-mail: sdcimen@gmail.com

www.artidagitim.com.tr

POZİTİF YAYINLARI

Tel: (0212) 512 48 84 • Fax: (0212) 512 09 14

www.pozitifkitap.com

İhaneti Gördüm

ERDAL SARIZEYBEK

POZİTİF YAYINLARI

Erdal Sarızeybek

1956 yılında Kırşehir'in Kaman ilçesinde doğdu. İlk ve ortaokul öğrenimini, Adana'da tamamladı. Kuleli Askeri Lisesi'ndeki öğrenimini müteakip 1976 yılında Kara Harp Okulu'ndan Jandarma Teğmen olarak mezun oldu.

1992 yılına kadar Jandarma Genel Komutanlığının çeşitli birliklerinde bölük komutanı olarak görev yaptı. Şemdinli Jandarma Hudut Tabur Komutanı olarak görevli iken PKK'lı teröristlerle üç büyük çatışma yaşadı. Halkın desteği ve Mehmetçik'in kahramanlığı sayesinde terör örgütüne dönemin en büyük darbesi vuruldu. Bu basandan dolayı Türk Silahlı Kuvvetleri Liyakat Madalyası ite taltif edildi.

Fransız Yüksek Seviyeli Jandarma Subay Okulunda öğrenim yapan Sarızeybek, 1996 - 98 yıllarında Paris Yardımcı Askeri Ataşesi olarak ülkemizi yurt dışında temsil etti. 1999- 2005 yılları arasında sırasıyla Van, Manisa, Şanlıurfa İl ve Hudut Jandarma Komutanlığı görevlerinde bulundu. 2005 yılında atandığı Ankara Uzman Jandarma Alay Komutanlığı görevinde iken, albay rütbesinde kendi isteğiyle emekliye ayrıldı.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu hudutlarında on yıl görev yapan Sarızeybek, zorlu geçen yılların anılarını üç kitapta dile getirdi ve Şemdinli'de Sınırı Aşmak (10. Baskı), Hesaplaşma (4. Baskı), Ya Gazi Paşa Duyarsa (3. Baskı) isimli kitapları yazdı.

Kan Uykusu televizyon belgeselinde terörle mücadele yıllarını dinlediğimiz Erdal Sarızeybek, evli, iki çocuk babası olup Fransızca bilmektedir.

İçindekiler

Türk ulusunun bekası uğruna can verenlerle,
bu mücadeleyi can pahasına sürdürenlerin onuruna...

Anayasanın Düşünce ve
İfade Özgürlüğüyle İlgili Maddesi

VII. Düşünce ve kanaat hürriyeti

MADDE 25. - Herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir.

Her ne sebep ve amaçla olursa olsun kimse, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; düşünce ve kanaatleri sebebiyle kınanamaz ve suçlanamaz.

VIII. Düşünceyi açıklama ve yayma hürriyeti

MADDE 26. - Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir. Bu hürriyet resmî makamların müdahalesi olmaksızın haber veya fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapsar. Bu fıkra hükmü, radyo, televizyon, sinema veya benzeri yollarla yapılan yayımların izin sistemine bağlanmasına engel değildir.

İLK SÖZLER

Yıl 1992. Yer; Şemdinli İran sınırı. Cumhurbaşkanı Özal, Alan jandarma karakolunu ziyaret ediyor, beraberinde Genel Kurmay Başkanı, Jandarma Genel Komutanı, Olağanüstü Hal Valisi. Karşılayan Şemdinli Jandarma Sınır Tabur Komutanı Binbaşı Sarızeybek. Askerler tüfek asmış, Cumhurbaşkanını selamlıyor. Büyük bir çatışma sonrası, şehitler var, herkes üzgün.

- Alan Jandarma Sınır Karakolu emir ve görüşlerinize hazırdır, Sayın Cumhurbaşkanım.

- Teşekkür ederim.

- Sağollll!

- Başımız sağolsun evladım. Anlat bakayım, nasıl oldu bu saldırı?

- Sayın Cumhurbaşkanım. Teröristler geceden İran sınırını geçerek karakolun etrafına mevzilendiler. Sabaha karşı yoğun roket ve makineli tüfek atışlarıyla şok etkisi sağlayıp mevzilerimize sızdılar. El bombası atarak 19 askerimizi şehit ettiler. Çatışma öğleye kadar sürdü ve İran'a kaçtılar.

- Bu teröristlerin İran'dan geldiği doğru mu?

- Evet Sayın Cumhurbaşkanım. İran'dan geldiler ve İran'a kaçtılar.

- Emin misin?

- Evet Sayın Cumhurbaşkanım. Çatışma sonrası teröristler kaçarken hemen karşıdaki İran karakolu destek verdi onlara ve araçlarla Urumiye'ye doğru gittiler. Uçaklara bu karakolun koordinatlarını verdim vurmaları için ama vurmadılar.

Sağma baktı Özal, soluna baktı, etrafındakilere dönerek sakin bir sesle:

- Ben olsaydım vururdum, dedi.

Şimdi sorarım size; nedir ihanet, aldatmak mı? Yoksa insanı sırtından bıçaklamak mı, Brütüs gibi? Saf mı değiştirmek yoksa, bizim kimi seçilmişler gibi? Görüp de görmezden gelmek, bilip de söylememek,

gerçeği haykırmak yerine yalanlarla oyalamak mıdır ihanet? Olayların düşündürdüklerini söylemek yerine, duymak istenileni söylemek ihanet olabilir mi? Peki, ya bilineni görmezden, duymazdan gelip, “aman sorun çıkmasın” diyerek olaylara seyirci kalmak nedir sizce?

Okuduklarınız gerçektir, yaşanmıştır. Ben olsaydım vururdum, dedi Sayın Cumhurbaşkanı, dedi ama vurmadı. Söylediğinin aksine, İran’ı bir nota ile dahi uyarmadı. Gerçeği bile bile göz yumdu onlara. Bundan cesaret alan teröristler bir hafta sonra tekrar geldi, Aktütün karakolumuza saldırdı. Saatler boyu çatıştık. Büyük darbe aldılar ama 22 şehit verdik ve giden geri dönmedi hiç. Özal İran’ı yine vurmadı. Tavır da almadı İran’a karşı. Çatışmadan on beş gün sonra, bu sefer çok kalabalık geldi teröristler, yüzlercesi belki bine yakın. Derecik karakolumuza saldırdılar, akşama kadar sürdü çatışma. Ferhat kod adlı Osman Öcalan Nahal Tepe’de bizi izliyordu. Tanesi yedi milyon dolar eden yüz bir terörist ölüsünü ben saydım, bize hain kurşun attıkları yerlerde. Büyük bir darbeydi bu, çok büyük, kitaplarına bile geçti teröristlerin ama terörist zayiatını ne yapayım, 33 şehit verdik biz de bu çatışmada. Ne yalan söyleyeyim, kırgınım Özal’a, söylediğini yapmadığı için. Bir cumhurbaşkanıydı o, istese yapardı ama yapmadı.

Özal öldü. Demirel cumhurbaşkanı oldu. Tarih üç yıl sonra tekerrür etti; 1995 yılında General Osman Pamukoğlu İran'daki Jerma PKK kampına operasyon yapmak istedi, hatta yola bile çıktı bunun için. Fakat tekerrür eden tarihin bu sayfasında ise Demirel izin vermedi operasyona, İran'la ilişkilerimiz bozulur, diyerek. Aynı yıl vurulmayan Jerma'dan gelen teröristler Şemdinli Ortaklar jandarma karakolunu vurdu ve onlarca şehit verdik. Kadere bakın şimdi; devran döndü, PKK İran'ı, İran da PKK'yı vurmaya başladı ama şehitlerimiz geri dönmedi hiç! Tarihi durduramıyoruz, hep aleyhimize tekerrür ediyor; PKK gene Irak'ta, başbakan sınır ötesi harekât kararı alamıyor ve biz gene şehit oluyoruz, kadere bakın.

Şimdi ise, hiçbir şey eskisi gibi değil, yürek yorgun, dayanmıyor artık acıya. Yanıyorum giden canlara, gaflettekilere kızıyorum, içim öfke dolu. Düşünceler karmakarışık, yıllar arasında gezinip duruyor. İhanetler bir bir geçiyor gözümün önünden, kahrediyorum bizi bu hale getirenlere. Utanıyorum inanın Çanakkale'den; “size ölmeyi emrediyorum” diyen Gazi Paşa'dan, ölümü göre göre şehit olan Mehmetçik'ten utanıyorum. Terörü bitirmek umuduyla yanımızda çatışmaya giren ve Şemdinli'de şehit düşen 41 vatan evladından utanıyorum. Bu utançla soruyorum kendime; bize ne haller oldu? Hani yıldırımlar, kasırgalar, gökyüzü neden ağlamıyor?

Doğruysa eğer, son yirmi yılda iki yüz milyar dolar harcamışız terörle mücadele için. Bu kanlı oyunda, terörist dediklerimizden ölenlerin sayısı otuz bin. Giden canımız ise otuz beş bin. Kesin rakamları bilmiyoruz, söylemiyorlar. İstiklal Savaşı'nda toplam şehidimiz 2.546. Bu Çanakkale değil, bu Anafartalar değil, bu ne biçim bir oyun?

Otuz yıldır sürüyor bu terör, tam otuz yıldır sürüyor. Terör bizi vuruyor, bizim terörist bizi vuruyor, her gün şehit oluyoruz. Böyle terör olmaz, inanın olmaz, bu terör değil, bu bir oyun; içi para dolu, siyaset dolu, ihanet dolu bir oyun. Halkımızın çaresizliği, bizim sessizliğimiz, yönetenlerin gafleti üzerine kurulu bir oyun. Senaryosu acı dolu, şehitlerimizin kanı ve bizim canımızla yazılmış. Oyuncuları sessiz, ağlıyor şehit törenlerinde, isyana bile gücü yok. Öcalan bize gülüyor, AB bize gülüyor, bu oyunu seyreden herkes kıs kıs gülüyor halimize, farkında

değiliz. Canımız yanıyor, sesimiz çıkmıyor. Canımız yakılıyor, kimsenin ah, dediği yok. Oturmuşuz bir köşeye, bizim olmayan bir kadere boyun eğiyoruz, sessiz sessiz ağıt yakıyoruz. Bir terörist yedi milyon dolar ediyor, milyonlarca canımız ise açlık sınırında yaşıyor, anlaması güç. Bize ne oldu?

Bu kitap, bir ihanetin öyküsüdür, yazılanlar yaşanmıştır.

Bu kitap, giden canlarımızın hesabını sorabilmek umuduyla yazılmıştır.

Bu kitap, terörün bir oyun olduğunu, içinde para olduğunu, ihanet olduğunu, yönetenlerin bunu bildiğini ama bilmezden ve de görmezden geldiğini anlatır.

İçimizde bir feryat var, acı bir çığlık, haykırıyoruz ama aldırış ettikleri yok. Bizi saf sanıyorlar, vur ensesine al lokmasını gibisinden ama aldanıyorlar, farkında değiller! Sanıyorlar ki bu böyle sürüp gider! Gitmez, gidemez, gitmeyecek, göremiyorlar bunu, anlayamıyorlar ya da istemiyorlar. Sanıyorlar ki, biz görmüyoruz, anlamıyoruz. Sanıyorlar ki, bu hesap sorulmaz! Biz bilmiyor muyuz, para kaynakları kesildiği ve arşivlerine el konulduğu zaman, örgütün hareket edemeyeceğini. Soralım o zaman; Öcalan 99'da teslim alındı, sorgulandı, peki, hani örgütün kasası? Yok. Neden? Korkuyorlar; biliyoruz ki bu kasa ortaya çıkarsa, kimin PKK'yı beslediği ortaya çıkacak, ondan korkuyorlar, istemiyorlar bilinsin! Peki, hani PKK'nın arşivleri? Yok. Neden? Biliyoruz ki bu arşivler ortaya çıkarsa, kimin PKK'lı olduğu ortaya çıkacak, kimlerin desteklediği ortaya çıkacak, ondan korkuyorlar, bunu da istemiyorlar bilinsin. Kolay değil tabi, otuz yıldır yaşayan bir örgüt bu; kimler gelmiş, kimler geçmiş, kimler PKK'ya destek vermiş, kimler siyasi işbirliği yapmış, kimler beslemiş, kimin kızı gitmiş örgüte kimin oğlu, istemiyorlar ortaya çıksın tüm bunlar. İstemedikleri için zaten bu terör bitmiyor.

Sizin için yazdım bu kitabı, gerçeği bilmeniz için.

Birinci bölümde, ihaneti gördüğüm Şemdinli'yi anlattım; dağlarıyla, sularıyla, yollarıyla, coğrafyasıyla ve de Efkar Tepesiyle. Terörist coğrafyasının tipik bir parçası da olsa unutmayınız ki, Şemdinli bizimdir.

İkinci bölümde ihanetin adı olan PKK'nın yapısını farklı bir bakışla anlattım, dağdaki militanı, yaşam alanı ve finansmanı ile. Kahrolsun PKK çığlıkları ile PKK kahrolmuyor, Şehitler ölmez, demekle de giden geri gelmiyor, artık bunu göresiniz istedim.

PKK'nın Eruh ve Şemdinli baskınlarından Ekim '92 harekâtına kadar hep Özal iktidardaydı. Suriye besledi Özal seyretti. Bu 10 yıllık iktidar dönemini yaşadım. Üçüncü bölümde bu dönemi yazdım. PKK'nın bize, Özal'dan miras kaldığını göresiniz istedim. Özal bu; Büyük Orta Doğu Projesinin birinci eş başkanı, terörle ilk ateşkesin mimarı, Barzani ve Talabani'yi adam yapan adam.

Dördüncü bölümü, bu ihanete seyirci kalmayacağını kesin bir dille ifade eden Genel Kurmay'ın 12 Nisan açıklamasına ayırdım. Aslında bu bir açıklama değil, bu bir muhtıra, Başbakan'a verilmiş bir muhtıra ama anlayana. Tayyip Bey, arif olmalarına karşın muhatabın kendileri olduğunu anlamazdan geliyor. Tayyip bu; sanki Özal'ın siyasi oğlu, onun yarım bıraktığı işi bitirmek için seçilmiş, Büyük Orta Doğu Projesi'nin ikinci eş başkanı, Barzani ve Talabani'nin son umudu.

Kitabın son bölümünde ise, her zamanki gibi biz varız; ihanete uğramış, acı çeken, can veren biz, gelecekten endişeli, yorgun ama asla çaresiz değil.

PKK bir oyundur, içinde para var, siyaset var, ihanet var. Ama artık bu bitmeli. Bu oyun bozulmalı. Siz yapacaksınız bunu. Ben ihaneti gördüm ve yazdım. Hainler kim, siz bulacaksınız. Belki başarır, onlara fırsat vermezsiniz.

ERDAL SARIZEYBEK

SIZIN İÇIN FARKLI BIR BAŞLANGIÇ

“Recep Tayyip Erdoğan’ın en yakınındaki isim tarafından yazılan ve Tayyip tarafından, yalanlamayı bırakın desteklenen “Erdoğan’ın harfleri” adlı kitaba baktığımızda, Tayyip Erdoğan’ın Musa Peygamberin soyundan geldiği bildiriliyor, Musa’nın İsrailoğlu olduğu vurgulaması yapılıyordu. “Ben şeriatçı biriyim” diyen birinin Hz. Muhammed’in soyundan geldiğini ya da en azından onla bağlantılı olduğunu iddia etmesi gerekirken, İsrailoğulları’na gelen peygamberle kendini özleştirip bir de onun soyundan geldiğini açıklaması, soyunda “Yahudilik” olduğunun en açık kanıtı oluyordu. Gürcü olduğunu söyleyen Tayyip, bu özelliğini gizliyordu. Tayyip anne tarafından Gürcistan’da yerleşik Musa’nın yani Yahudi’nin soyundan geliyordu.

Başbakan olduğundan beri ağzından bir kez bile “Türk milleti” sözü çıkmıyor, hep “Türkiye halkı” diyordu. Kaldı ki; gerek MSP Gençlik Kolları Başkanlığı, gerek RP İl Başkanlığı, gerekse Belediye Başkanlığı döneminde danışmanlığını yapan ve Tayyip’in, “Beynimin yarısı, bugünlere gelmemde çok emeği vardır”, dediği Mehmet Metiner, Tayyip için, “Türk değildir” diye açıklamalarda bulunuyordu.

Ergun Poyraz, Musa’nın Çocukları, Tayyip ve Emine, 2007

Neden, diye hiç sormayın; dinlemedik Gazi Paşa’yı, başımıza gelenler bundan. “Taç edip başının üstüne koyacağın adamlara dikkat et, aslına dikkat et”, dedi ama biz dinlemedik, çabuk unuttuk Osmanlı’nın son günlerini. Gazi Paşa’nın sözlerini unuttuk, atalarımızın yaşadıklarını unuttuk. Şimdi bunun bedelini ödüyoruz, suç bizim. Belki de kimse düşünmemişti ödeyeceğimiz bedelin bu kadar ağır olacağını ama ödüyoruz işte, hem de canlarımızla. Bize bu bedeli ödeten kim? Recep Tayyip Bey! Recep Tayyip Bey kimdir? Recep Tayyip Bey bizim başbakanımızdır, bir seçilmiştir[1], tıpkı Musa’nın gülü Abdullah gibi[2]. Asıl sorunumuz da zaten burada başlar; seçilmişlerimiz! Bizde seçilmişler

başbakandır, bakandır, hiç olmazsa vekildir. Bunlar halkın iradesini temsil eder. Doğrudur, bunları halkımız seçer, onlar da halkı temsil eder. Ama halk vekilini nasıl seçer, bunu hiç düşündünüz mü?

Seçilmişlerimiz örgütlüdür, halkın iradesine talip olmak için parti kurar. Yaptıkları işe de siyaset denir. Çağdaş ülkelerde siyaset, insanı insanca yaşatmak için yapılır, tıpkı Şeyh Edebali'nin Ertuğrul Gazi'ye verdiği öğütte olduğu gibi; "Ey Oğul, insanı yaşat ki yaşayasın". Bizim ülkemizde ise siyaset, insanlığın ve yurttaşlığın temel değerleri üzerinden yapılır; din gibi, ülke sevgisi gibi, insan hakları gibi. Amacı, insanı insanca yaşatmak değil, oy alıp seçilmiş olmaktır, hizmet etmektir ama bize değil. Seçilmiş olmak demek bizim ülkemizde; para demektir, güç demektir, egemen olmak demektir. Bunları halkımız seçer. Peki ama nasıl seçer?

Bizim halkımız saftır, temizdir, seçilmişin gerçekte ne düşündüğünü bilemez. Geçmişte ne eğitim aldığını, bugünlere ne amaçla hazırlandığını da bilemez. Abdullah Gül'ün İngiliz Exeter üniversitesinde eğitim görmüş olmasının ne anlama geldiğini düşünmez. Gelmişini, geçmişini, kökenini de araştırmak gereğini duymaz bizim halkımız. Halkımız duygusaldır; herkese inanır, sevgi doludur yüreği, kötülük düşünmez. Recep Tayyip Bey'in nereden geldiğini ne bilsin bizim halkımız! Böyle şeylere de pek aldırmaz; güzel sözlere çabuk inanır, bağlandığı zaman da gönülden bağlanır, geçmişi de çabuk unutur. Hâlbuki Gazi Paşa zamanında uyarmıştır; "Başına taç edeceğin kişilerin aslına bak, çünkü insanoğlu bu, döner dolaşır aslına çeker", demiştir, ama ne gam, unutmuştur halkımız bu sözleri. Aldırmaz geçmişine, vekilini seçer. Peki ama halkımız vekilini nasıl seçer?

Demokrasilerde güç devletindir. Devletin demokrasi olduğu ülkelerde tek güç vardır, o da devlettir. Her karış toprağında devletin güç olduğu ülkelerde halk özgürdür, özgür iradesiyle vekilini seçer. Peki, ya devlet otoritesini ele geçirmiş birtakım silahlı adamların güç olduğu ülkelerde vekili kim seçer? Yine halk seçer, çünkü demokrasinin gereği budur. Özgür irade yoktur ama önemli değil, önemli olan sandıktaki oydur, nasıl atıldığı değil. Hiç duydunuz mu seçimlerde, "özgür iradenle mi bu oyu veriyorsun" diye, sorulduğunu? Hayır. Seçimlerin yapıldığı bir ülkede, devlet otorite midir, bunu da soranı duydunuz mu hiç? Soramazlar

çünkü bizim ülkemizde özgür irade yoktur, bilinsin istemezler. PKK vardır ülkemizin doğusunda otoriteyi kullanan, iradeye egemen olan ama söylemezler. Öcalan, ‘93 seçimlerinde PKK’ya ne talimat vermişti, hatırlayınız[3]: “DEP’e oy vermeyenleri tavuğuna kadar öldürün! “

Yakında seçimler olacak ülkemizde, belki de oldu siz bu satırları okurken. Doğudaki halkımız vekillerini çoktan seçti. Peki ama hiç düşündünüz mü, nasıl seçti?

PKK gerçeğinin altında doğudaki halkımızın çaresizliği, yönetenlerin gafleti, ağanın menfaatleri yatar. Cumhuriyetin kurulduğu günden beri doğuda devlet otoritesi, ağalarımız bir başka deyişle aşiret reislerimiz vasıtasıyla sağlanmıştır. Dolayısıyla devletin yatırımları da ağalarımız eliyle halka götürülmüştür. Neden? Doğuda ağa, halk üzerinde otoritedir, kimse onun sözünden dışarı çıkamaz da ondan. Ağanın otoritesi, halkın bilgisizliğinde, fakirliğinde, eğitimsizliğinde kendisine can bulur. Bu da yönetenlerin işine gelir. Peki neden?

Eskiden her ağanın sahip olduğu aşiretin gücüne göre bir oy potansiyeli vardı, on bin oy, elli bin oy gibi. Bu oylar, ağa hangi partiyi isterse ona giderdi. Dolayısıyla o zamanlar bir siyasi partinin, köy köy dolaşıp oy istemesi yerine, ağa ile anlaşıp oyların tümüne sahip olmak istemesi iyi bir şeydi. Ancak, ağanın da ağa olabilmesi için, devlet gücünü, devlet parasını kullanabilmesi gerekirdi. Bu nedenle bütün yatırımlar ağa eliyle yapıldı, bütün kredi ve teşvikler ağaya verildi. Halk eskiden bunu görürdü ama anlamazdı, eğitimsizliğinden, bilgisizliğinden. Bu nedenle, doğudaki halkımızın uzun yıllar eğitimsiz, bilgisiz, fakir ve de çaresiz kalması hem ağanın işine geldi hem de yönetenlerin. Ama PKK çıkınca işler değişti.

Gene o yıllarda atanmışlar, seçimle iş başına gelenlerin devlet mekanizmasını işletmek amacı ile göreve getirdiği insanlardı yani devlet memuru. Bunlara kısaca bürokrat denirdi. Bürokrat, bildiğimiz memurdu ve devlet gücünü kullanırdı. Bürokrat yani atanmış için, ülkemizin doğusu geçici bir yer değiştirmeydi, öyle görünürdü, öyle bilinirdi. Çözüm olmadılar, belki de olamadılar halkımızın sorunlarına. İran sınırlarımızdan yapılan kaçakçılık olaylarına bir bakın. Kaçak yüzünden hayvancılığın, tarımın yok oluşuna bir bakın. Neden yıllardır devam eder durur? Neden

kimse bu kara işe son vermez? Ağalar için sorun yoktu, zira bu işi organize eden onlar idi yıllar boyu. Seçilmişler için sorun yoktu, ağa memnundu ya gerisi önemli değildi. Atanmış memnundu; sorun çıkarmamış, göz yummuştu kaçağa kaçakçılığa, belki de menfaat ummuştu. Peki ya halk, bizim halkımız? Ama PKK çıkınca işler hepten değişti.

Bu PKK çıkınca işler nasıl değişti? Anlatayım.

Gene o zamanlar PKK'nın PKK olabilmesi için öncelikle doğuda aşiret reislerinin otoritesini kırması gerekiyordu. Bunun için, 1979'da Şanlıurfa'nın en güçlü aşireti olan Bucak aşiretine saldırdılar ve aşiret reisi Celal Bucak'ı yaraladılar. Sonra? Sonra halka saldırdılar çünkü aşiretle uzun süreli savaş yapmak PKK'nın işine gelmedi. Aşiret reislerinin silahlı adamları vardı, arkasında da devlet desteği. Ama halk silahsız ve çaresizdi. Dolayısıyla halka kurşun atmak, aşirete kurşun atmaktan daha kolaydı. Öldürdüler masum halkımızı, yıllar boyu öldürdüler. Dediklerine göre otuz bin canımız gitmişti. Halk korktu, halk sindi, devlet halkı koruyamadı, ağalığın gücü zayıfladı ve PKK doğuda ağaların yerine, devletin yerine otorite oldu. Öyle bakmayın DTP'nin söylediklerine, onlar halkın temsilcisi değil, hiçbir zaman da olmadılar zaten. Devlete kafa tutmaya çalışan Diyarbakır Belediye Başkanı kimdir? Halktan mı alır gücünü sanırsınız? Hayır! Ama şu ölüm korkusu yok mu şu ölüm korkusu, halkı çaresiz bıraktı. Hiç bugünlerde toprak reformundan bahsedildiğini duydunuz mu? Duyamazsınız. Ağayı ağa yapan topraktır, bu toprak halka dağıtılırsa ağalık da biter PKK da. Onlar da biterse bizi yönetenler bizi nasıl yönetecek ki?

PKK için sorun yok, çizgisi aynı. Gerçi başta Marksist ve Leninist bir düzene dayalı bağımsız bir devlet kumayı düşünüyorlardı ama şimdi işler değişti. Şimdi hazır bir devlet var kurulu, bütün kurumlarıyla hazır, onu ele geçirmek daha zahmetsiz gibi gözüküyor AB'nin desteğinde, ABD'nin desteğinde, İsrail'in desteğinde. Adım adım ilerliyorlar, durduran yok.

Atanmışlarımız da aynı atanmış, hiç sesleri çıkmıyor ve sırtını seçilmişe dayamaya devam ediyor. Onlar için Önemli değil sorunlar, gerçekler, şehitler, giden canlar. Görevlerini doğru dürüst yapmadığı için

şehit vermemize yol açan bir atanmışın istifa ettiğini duydunuz mu hiç? Etmezler. Onlar için önemli olan koltuk yani ikbaldir, gerisi ne gam! Şimdilerde PKK'ya sempati ile yaklaşanları bile var, hani olur ya PKK da ülkemizde seçilmiş olursa, atanmış olursa, o zaman kime dayayacaklar arkalarını, koltuk da gider sonra.

Bu işte en sıkıntılı olan ise ağalarımız. Bilemiyorlar, devlete mi güvensin yoksa PKK ile mi anlaşsın, bir arada iki derede kaldılar. Hâlâ izliyorlar bu oyunu, sonu nasıl bitecek, diye. Kendi başlarına PKK'ya bir şey yapamazlar çünkü devlet kararsız bu konuda. Kararsız olursa destek vermez, vermezse ağalar yalnız kalır. İşleri zor inanın, iki ara var bir de dere bu işin içinde.

Bu işlerden uzak iki grup var; biri, hiçbir şeyden haberi olmayan halkımız, diğeri ise harcanan para yetim hakkı kul hakkı olduğu için, giden can vatan evladı olduğu için bu işlere bulaşmayan, saf duygularla ülkesini ve halkını seven, kendini hizmete adamış atanmışlar yani bir kısım bürokratlarımız. İşin garip yanı, bu bürokratların bu sistemde yaşama şansı da yoktur; onlara," sen safsın" ya da " sen bu işleri bilmiyorsun", derler. Böyleyseniz eğer siz, onlar için iyi bir atanmış olamazsınız ve olduğunuz yerde sayarsınız. Aslında bizim için saflık; ülkesini sevmektir, işini bilmemek ise, halkına hizmet etmektir. Ama her ikisi de bizim seçilmiş ve atanmışların işine gelmez, çünkü onların saf ve temiz insanlara ihtiyaçları yoktur, ekip lazım onlara işlerini yürütebilmek için.

Şimdi işler eskisi gibi kolay değil, durum vahim; PKK devletin gücünü paylaşmak istiyor, seçilmişler içinde yer almak istiyor, atanmışlar içinde makam istiyor, devleti yönetmek istiyor, devlete sahip olmak istiyor. Şimdi durum vahim. Seçilmişlerimiz kararsızlık içinde çünkü ağanın yerini PKK aldı. Halka nasıl inecekler? Doğudaki halkımızın oylarını nasıl alacak da yeniden seçilecekler? Hesapları bu işte. Onun için, "Biz Türkiyeliyiz, doğuda Kürt sorunu var, sorunları demokrasi içinde çözelim, Kürtlere kültürel haklar" demeye başladılar. Amaçları oy almak, sorunu çözmek değil.

Bu karanlık işlerden ve ilişkilerden zarar gören ise halkımızdır yani biz, yorgunuz ama çaresiz değiliz. Biz, yüz yıl önce de böyleydik, şimdi

de Öyleyiz. Biz yalnız kaldık.

Ne diyeyim başka size ben?..

İşte demokrasi böyle bir şey bizim ülkemizde. Şimdi çıkar ortaya Ahmet Türk, halkın temsilcisiyim, der ve ilave eder; PKK'ya terör örgütü demek bizim için zor! Aysel Tuğluk çıkar meydanlara, sanki doğudaki halkımızın temsilcisiymiş gibi nutuk atar ve der ki; PKK ile aramıza mesafe koyamayız! Gazi Paşa'nın meclisine, işte size yukarıda anlattığım şekilde girerler ve ilk talepleri Öcalan'ın hapishane şartlarının meclise taşınması olur. Aslında haklılar; ne işi var Öcalan'ın İmralı gibi özel bir yerde? Katiller ülkemizde nerede yatıyor: F tipi cezaevinde. Koyun oraya, dört duvar arasında yaşasın, tarih bir gün onu da siler gider.

PKK'nın siyasi kanadı mecliste ya, seyreyleyin şimdi adına siyaset dedikleri oyunu, dinleyiniz; kim ne diyor, kim kimle anlaşıyor. Yakında cumhurbaşkanlığı seçimi var; görün bakın kim kimle anlaşacak. Görün bakalım, biz neymişiz, demokrasi neymiş, insan hakları neymiş. Göreceksiniz, Öcalan'a af bile diyecekler ve bunun adı insan hakları olacak! Ne gariptir ki giden binlerce canımızın insan hakları bizim ülkemizde yoktur! Şehitlerimizden kimse bahsetmez; bir Genel Kurmayımız kaldı, bir de ocağı sönen analar! Halbuki o kadar da sivil toplum örgütü var ülkemizde ama nedense hiç sesleri çıkmaz; sanki bu şehit bu vatanın şehidi değil!

Sanki bu vatan onların değil!

Tek isteğimiz var bizim, o da yaşamak; kendi vatanımızda, bayrağımızın gölgesinde, bağımsız ve hür ama insan gibi. Buna dahi fırsat vermiyorlar, hain kurşunlarla vuruyorlar bizi. Yöneticilerimizin ise kimi gaflette, kimi ihanette. Biliniz ki, bizde ihanet, gafletten ince bir çizgiyle ayrılır. Kimi zaman zor olur görebilmek kimin nerede olduğunu. Şimdi dönüp bir bakıyorum geriye, soruyorum kendi kendime: terörü yaratanlar belli, teröre destek verenler belli, teröristleri idare edenler belli, bu denklemin bilinmeyeni yok ki! O halde ne duruyoruz, kim çözecek bu bilinmeyeni olmayan denklemi?

Ben ihaneti gördüm, anlatacağım size. Ama, "İhanet eden kim?", sorusuna gelince, cevabı siz bulacaksınız, denklemi siz çözeceksiniz, belki siz başaracak ve onlara fırsat vermeyeceksiniz.

BIRINCI BÖLÜM

İHANETİN YERİ: ŞEMDİNLİ

İHANETİN YERİ ŞEMDİNLİ

Asker ve Polisin Sabır Taşı; Efkar Tepesi

Burası Şemdinli, Hakkari’nin ilçesi. Tek girişi var Yüksekova’dan gelen, başka yolu yok. Çıkmaz bir sokak; soldaki toprak yolu izlerseniz İran’a, sağdan Şemdinli Çayı’nı takip ederseniz Barzani’nin Irak’ına ulaşırsınız. Tam karşınızdaki Gomane Tepe, sağında uzanan sırtlar ise konumuz olan Efkar Tepesi.

PKKTı teröristlerin ‘84’te ilk baskını gerçekleştirdikleri ilçemizdir burası. Abdullah Öcalan’ın:[4] “Eruh ve Şemdinli ilçelerine baskın düzenleyen birliklerimiz Kuzey Irak’ta KDP’nin kontrolündeki bölgede hazırlanmıştır. Bu kamp Lolan kampıdır. Bu dönemde biz KÜP lideri Barzani ile irtibat halindeydik.”, sözleriyle anlattığı Şemdinli.

Bu baskın için siz; “İşte terör bu, çözülmesi güç bir kördüğüm” diyorsanız eğer, dört şeye dikkat etmeniz gerekiyor; yıllar, yerler, olaylar ve kişiler; o yılların kördüğümünü teşkil eden dört ipucu işte bu: Yıl 1984, yer Lolan, olay Şemdinli baskını, kişiler Özal, Öcalan ve Barzani.

Yıl 1984; Öcalan ‘79’da Suriye’ye kaçmış, terörist toplama ve eğitim kampları kurmuş, 12 Eylül harekâtı olmuş, Özal Başbakan seçilmiş ve Barzani PKK ile anlaşmış ama bizim haberimiz yok; kim kime ve neye hizmet etmiş, bilmiyoruz. Bir müdahalemiz yok; Suriye rahat, Öcalan rahat, Barzani rahat, Özal rahat, teröristler rahat ama şehit olan biz, acı çeken biz ve biz rahat değiliz.

Kişiler; Özal, Başbakanımız, bizim başbakan. Bir yanım Kürt diyen, PKK'yı üç beş çapulcu olarak niteleyip milli güçleri seferber etmeyen Özal. Barzani, Kuzey Irak Kürt Yönetimi lideri, bugünün Barzani'si, PKK ile anlaşan ve ona Irak'ta yer ve kamp tahsis eden Barzani, kırmızı pasaport verdiğimiz Barzani. Öcalan ise bizim Öcalan, katil robotların başı, o yıllarda Suriye'de idi, şimdi ise İmralı'da PKK'yı yönetiyor.

Yer Lolan; Şemdinli güneyi, Hakurke'nin yanı başı, sınırlarımıza uzaklığı beş saatlik bir yaya yürüyüş mesafesi. Çayı ile meşhur, ünlü Lolan Çayı, köprüsü ile meşhur, Lolan köprüsü; dağlık, yeşillik ve sulak bir arazi. Ülkemize en yakın yolu Hakurke, Ari ve Gasto'dan geçiyor. Sola yani batıya uzantısı Gelyaraş ve Kanyaraş; hayat vadisini, Erbil ve Diana yolunu kontrol altına alıyor, tıpkı bugünkü gibi. Burada eğitim yapmış teröristler, burada yetiştirilmiş ve gelip Şemdinli baskınını yapmışlar ama haberimiz olmamış.

Lolan önemli bir arazi parçası teröristler için. Aradan yıllar geçecek, Lolan, Hakurk ve Durjan ile birleşecek, Barzani himayesinde ana terörist kampı olacak, ülkemizdeki cinayetleri buradan yönetecek ve yönlendirecek ama kim nereden bilecek ki bunu! 1992'de para, silah, yiyecek ve giyecek verdiğimiz Barzani'nin PKK ile savaşmak yerine daha 1984'te PKK ile anlaşmış olduğunu kim nerden bilecek! Daha bugün Barzani açıklama yapmadı mı; "PKK terör örgütü değildir, Türkiye'nin siyasi sorunudur, PKK ile savaşmayız", demedi mi? Bizimkiler ise hâlâ diyalog arayışında Barzani ile, Talabani ile. Ne için? PKK ile mücadele edilecekmiş! Bizi yönetenler, unutmayınız ki, yönetenlerin de sorumluluğu vardır Türk milletine karşı. Siz hâlâ Barzani demek; PKK demektir göremediniz ha! Diyalogla çözeceksiniz bu PKK'yı ha! Hem de Barzani ile! Siz ihanet nedir, bilir misiniz? Merak etmeyiniz anlatacağım size ihanet nedir, diye. Bu kitap onun için yazıldı zaten!

1984 Şemdinli baskını bu, basit bir olay değil, kolay değil, cesaret ister. Bu cesareti nereden buldular? Bizden buldular bizden; mülayim, sabırlı, etliye sütlüye karışmayan bizden. Öcalan yıllar boyu Suriye'de yaşarken karışanı mı oldu sanki? '91 Körfez harekâtıyla Saddam ile anlaşıp silahlanırken, Irak kuzeyindeki tüm yerleşim birimlerini birer terörist kampı haline getirirken karışanı görüşeni oldu mu hiç? 2003 Körfez harekâtında açık açık Kandil'den tüm dünyaya mesaj verirken,

üzerlerinde Amerikan silahları ele geçerken, Barzani, Talabani ve Amerika'nın desteğini alırken, tüm bunlardan cesaret alıp da Türk milletine kafa tutarken karışanı oldu mu hiç? Şemdinli baskını bizim ünlü tarihin tozlu sayfalarına kaldırıldı, unuttuk, neredeyse bu baskını yapanlardan biri olan eski terörist Seferi Yılmaz'ı bile ayıp olmasın diye Gazi Paşa'nın yüce meclisine taşıyacaktık biz, hem de omuzlarımızda.

Unutkan olduk inanın unutkan; tarihimizi, şehitlerimizi, PKK'nın köylerimizi yakıp yıktığı günleri, ona destek verenleri hep unuttuk. Hâlâ etrafımıza gülücükler dağıtıp dostluk mesajları veriyoruz, yıllarca PKK'yı besleyip büyüten Suriye'ye futbol takımı gönderip dostluk maçları bile yapıyoruz. Ne oluyor bize? Hiç soran çıkmayacak mı içimizden; madem böyle yapacaktınız, neden bunları bize yaşattınız, diye?

Irak kuzeyinde ne olup bittiğinden yıllarca haberimiz olmadı bizim, inanın olmadı. Bu istihbarat örgütleri ne yapar, onları da anlamak güç. Hatırlıyorum da bir MİT Raporu yayınlanmıştı, yayınlanmıştı da, kimin eli kimin cebinde onları anlatıyordu bize bu rapor. Peki, milli varlığımızla düşman olanları kim takip edecek; hangi arazide, kimlerle kimin ne yaptığını kim takip edecek, ellerindeki silahları nasıl ve nereden temin ettiklerini kim takip edecek? Biz o yıllarda kimseyi göremedik.

Hâl böyle olunca, gece yansı aniden uyandırdılar bizi, dediler ki; Şemdinli ilçemiz teröristlerce basılmış! Kim basmış? Kimi diyor eşkıya, kimi diyor hain, kimi diyor haydut, kimin ilçeye baskın yaptığı yolunda dahi bir haberimiz yok! Nereden geldiklerini bile bilmiyoruz. İnsan tarihten ders alır, insan önüne gelen raporları, ifadeleri bir okur, hiçbir şey bilmeseniz dahi Öcalan'ın ifadesi alır, onu okur da geçmişte ne olmuş, nasıl olmuş öğrenir, öğrenir de gelecek için bir tedbir alırsınız. Ama bunu yapacak adam nerede! Hani arşivleri örgütün? Yok. Hani para kasası örgütün? Yok. Hani eylem planları, raporları, eleman sicilleri, yurt dışı bağlantılarını gösterir deliller? Öcalan'ın ifadesini okusanız inanın gülersiniz. Bildiğimiz şeylerin hepsi tek tek yazılmış; örgütün kuruluş felsefesi, stratejisi, taktikleri, eylemleri, kampları, hepsini bir güzel yazmışlar. Bunlar bildiklerimiz, peki ya bilmediklerimiz? Onlardan eser yok, nasıl bir ifade bu? Kaçakçılık organizasyonu hâlâ bir muamma; iç ve dış bağlantılar, kuryeler, kasalar, aracılar, onlar yok!

Bu konular açılınca yüreğim yanıyor, kendimi safmışım gibi hissediyor ve bu hisse kapılınca da kendime kızıyorum. Kızdıkça da yazayım istiyorum, o zaman da asıl konudan uzaklaşıyorum, anlatmak istediklerim biraz birbirine karışıyor. Karışınca da kitabın ana fikri kayboluyor, ben de satırlar arasında kaybolup gidiyorum. Sakinleşmeliyim. Sakin sakin size anlatmalıyım.

Dönelim şu ünlü Şemdinli'ye. Nasıl geldiler, nereden geçtiler, nereden döndüler? Üç yol var Lolan'dan Şemdinli'ye ulaşan; Hakurke'yi geçip Zagros'a çıkar, Mezargediği, Tanyolu ve Hazne üzerinden Şemdinli'ye ulaşırsınız: Ama bu yol riskli, yerleşim yeri çok, görülebilirsiniz.

İkinci yol; Hakurke'yi geçer, Ari'yi aşar, Hacıbey'den atlar, Gasto ve Karadağlar üzerinden Şemdinli'ye gelirsiniz. Bu da zor; uzun zaman alır, görülme tehlikesi var.

Üçüncü yol; Lolan'dan Hayat vadisine çıkar, arabayla Hacıbey'e kadar gelir, Horyürek cephesinden Ortaklar'a çıkar, gece bu, kimse göremez sizi, yolu takip eder ve Şemdinli'ye sağ ve de salim varırsınız. İşte bu yolu seçtiler, geldiler Şemdinli'ye, devlete kafa tuttular ve aynı yoldan Lolan'a döndüler.

Peki, biz ne yaptık? Lolan'ı teröristlere cehennem yapacağımız yerde, subaylarımızı gerekli tedbirleri almadıkları iddiasıyla emekli ettik. Tıpkı '93 Bingöl katliamında emekli ettiklerimiz gibi. Ama kimsenin aklına gelmedi sormak; bu istihbarat örgütlerimiz ne yapar, nasıl olur da bilemezler teröristi, yerini, yurdunu, sayı ve silahlarını? 92'de de sormadık bu istihbaratın başındakilere, demedik ki; nasıl olur da Şemdinli üç koldan kuşatılır binlerce terörist tarafından ama sizin haberiniz olmaz! Sormadık bu soruları ilgili ve yetkililere, cevap da alamadık, bir gözümüz bağlı, diğer gözümüz gelecekten umutlu Şemdinli'ye geldik. Bakın ve görün nasıl mücadele ettik biz terörle, teröristle ve de yandaşlarıyla, bir şey bilmeden, hep yaşayarak, görerek ve şehit olarak.

Konumuz elbet Efkar Tepesi. Şemdinli'nin Efkar Tepesi. Teröristin geçemediği, barınamadığı belki de tek arazi parçasıdır burası. Bir başka anlamı var Efkar Tepesi'nin; dağ değil, tepe değil sabır taşı gibi bir şey, Öfkenin kurşuna dönüşmesi gibi bir şey, atılan her kurşundan dayanma

gücü almak gibi bir şey. Şemdinli küçük bir ilçe. Yüksekova'dan çıkar, iki saat kadar bir yol alırsınız; arada sırada rastlayacağınız küçük küçük köylerin dışında dağlar ve taşlar sizi gözler, siz de onları seyredersiniz karmaşık düşüncelere dalarak. Ne zaman ki Şapatan Gediği'ne ulaşırsınız, hemen aşağınızda yemyeşil bir çukurluk, ova değil, yayla değil, küçük bir çukurluk etrafı dağlarla çevrili, sizi karşılar. Burası Şemdinli'dir. İlk bakışta üç şey görürsünüz, üç şey sizin dikkatinizi çeker; dağlar, gökyüzü ve küçücük bir ilçe.

İlçe bildiğiniz, alıştığınız doğumuzun bir ilçesidir; birkaç bin nüfuslu, tek ana yola açılan dar toprak yollar, birkaç resmi bina ve sokaklarında dolaşan insanlar. Daha önce doğuya gittiyseniz bu manzara size yabancı değildir, hafif bir tebessümle eski yıllarınız aklınıza gelir.

Gökyüzü de yabancı değildir size, ister doğu olsun ister batı, gökyüzü bildiğiniz gökyüzüdür, kimi zaman bulutlu, kimi zaman güneşli, bazen yağmurlu ya da karlı. Nefes aldığınız havadır bu, yıldızları seyrettiğiniz, Allah'a dua ettiğiniz gökyüzü. Şemdinli'de günleriniz ise nefes almaktan ve de yıldızları seyretmekten ziyade Allah'a dua etmekle geçer. Bu nedenle önemlidir gökyüzü; size güç verir.

Gelelim dağlara. Şemdinli çukuruna girdiğinizde tüm evreni kucaklayan gökyüzü size dar gelir, küçük gelir, bazen şaşırırsınız, bu kadar da küçük gökyüzü olur mu, diyerek. Öyledir, küçüktür çünkü dağlar size izin vermez bakışlarınızı yukarı kaldırmaya, kaldırıp da gökyüzüne bakmaya; dört bir yanı dağlarla çevrilidir bizim küçük Şemdinli ilçemizin.

Şemdinli çukuruna girin, isterseniz jandarma taburuna gidin, sizi misafir ederler, çay ikram ederler. Ana binanın hemen yanı başında ufak tefek bir bahçe vardır, dinlenmek için. İster oraya oturun, isterseniz ana binanın yukarısında, '84'te teröristlerin roket attığı derme çatma, adına da gazino denilen bir çay ocağı vardır, oraya oturun. Biraz tedirgin olacaksınız ama olsun, her an üstünüzde bir roket patlayacakmış gibi bir düşünceye kapılacaksınız ama olsun, '84'ün izleri hâlâ silinmemiştir hafızalardan ama olsun, bir çay için ve gökyüzüne bir bakın. Dört dağ ya da tepenin içine sıkışmış hissedeceksiniz kendinizi. Başta canınız sıkılacak, göğsünüz daralır gibi olacak ama aldırmayın, zamanla alışırsınız bu dağlara çünkü bu dağlar sizindir.

Sola doğru bakarsanız Gomane Tepe'yi görürsünüz, yukarıdaki resimde tam karşınızda yer alan tepe. Gomane, ta üçlü sınıra kadar doğuya doğru uzanır. Üçlü sınır size tanıdıktır, birlikte çok yolculuk yaptık biz sizinle; İran, Irak ve Türkiye sınırlarının birleştiği yer. Dalamper ya da Zagros dediğimiz dağlardan ufala ufala ta Şemdinli'ye kadar gelir. Gelir ama kötülüğü şu, gökyüzünü kapatır. Göğü göremezsiniz dolayısıyla dua edemezsiniz, etseniz de dağlar sizi dinleyemez, size çare olamaz. Taktik açıdan önemlidir; Gomane'ye çıkan taş atsa, Şemdinli'de sizin başınıza düşer. Ne zorluk çekti evlatlarınız bu tepeyi kontrol altına alabilmek için. Tepe deyip geçmeyin, çıkmak zor, saatlerce tırmanış demektir. Tepe deyip geçmeyin, onca zorluğa rağmen çıktığınızda geceleyin üşümeniz demektir, soğuktur. Gece deyip de geçmeyin, çünkü oralarda geceler bitmez, çok uzundur çok. Saatler geçmez, dakikalar geçmez ve gece hiç bitmez gibi gelir insana. Bu bir gece de değildir, çok gecedir çok, orada görev yapmış evlatlarınızı bunu iyi bilir. Siz her gece terörist beklersiniz, gelsin de hesap sorayım, diyerek. Terörist bu, hemen gelmez ki! Bıkarsınız, yorulursunuz, gelirse gelsin, deyip ölüme bile aldırmazsınız. İşte hainler bu anınızı ve bu duygularınızı iyi bilir, sizin böylesine düşündüğünüz bir anda gelir, sıla hasretiyle gözlerinizin dolduğu bir anda gelir, sizi şehit eder ve gider. Gomane gibi çok dağ, çok tepe vardır Şemdinli'de saymakla bitmez ama Efkar Tepesi bir başkadır!

Hemen arkanızda Beyaztaş Tepe vardır, İran'ı Şemdinli'ye bağlar. Genelde teröristler buraya çıkmaz çünkü askere çok yakındır, korkarlar. Ya sağından geçer Şapatan üzerinden Altınsu köyünün ihtiyar muhtarına konuk olurlar, ya da solundan geçip Hazne'de bir yandan soğuk su içerken öte yandan yola mayın döşerler, siz geçerken şehit olasınız, diye. Ama bu Beyaztaş da o heybetiyle Gomane gibi gökyüzünün yarısını kapatır, dolayısıyla dualarınızın yarısı gökyüzüne gider yarısı ise Beyaztaş'a. Beyaztaş sizi dinlemez; Allah size akıl vermiş, işte dağ işte taş, işte asker, işte terörist der, tedbirinizi alın, diye size nasihat eder, başka bir şey de elinden gelmez. Gökyüzüne gelince; "Güzel bir yurt verdim size, iyi insanları başınıza getirin, yurdunuzu iyi yönetin, neden biz bunları yaşıyoruz, diye de sormayın, her insan layık olduğu şekilde yönetilir ve yaşar, aklınız var onu kullanın", der, daha ne desin ki! Beyaztaş da bir başkadır ama asıl Efkar Tepesi'dir konumuz olan.

Tabur gazinosundan gene karşıya ve de uzaklara baktığınızda Beyaz dağı görürsünüz. Teröristler oralardan geçer; sağa giderse Bembo'ya, sola giderse Ortaklar'a, batıya giderse Akpınar dağı üzerinden Basyan'a geçer. Her hareketinin bir amacı vardır; sağdan gidişi demek; Durak'a taciz, Bembo'da pusu, Beyyurdu'na taciz demektir. Sola dönerse, Ortaklara taciz, Silo yaylasında pusu demektir. Batıya dönerse, Konur vadisinde mayın, Aktütün'e taciz ve oradan da Basyan'a yani Irak'a kaçmak, demektir, tabi tekrar geri gelmek üzere. Beyazdağ da bir başkadır ama Efkar Tepesi daha bir başkadır, Efkar Tepesi belki de Şemdinli'ye en yakın olan dağdır, hemen yanı başında. Merak etmeyin, buradan terörist geçemez ve de burada terörist barınamaz çünkü kimin ne zaman bu tepeye ateş edeceğini kimse bilemez. Bu tepe bizimdir, eskiden de bizimdi şimdi de bizimdir. Şemdinli'ye tayin olan her asker, her polis, her memur Efkar Tepesini iyi tanır, iyi bilir. Burası bizler için sabır taşıdır ama her ne hikmetse hiç çatlamaz onca kurşuna rağmen. Bizim taburun hemen karşısındadır; nöbetçiler geceyi bu tepeye bakarak geçirir. Genelde gece teröristlerin, gündüz bizim olduğu için, nöbet tutanlar yerinden kımıldamaz, Efkar tepesini seyrederek nöbeti bitireceğini düşünür ama geceler çok uzundur, bitmek bilmez. Şemdinli'de bazen sabrın taştığı anlar da olur, dayanamazsınız, insanoğlu bu, sabır taşı değil ki! işte o zaman Efkar tepesi tepeliğini yapar ve atılan bütün kurşunları göğsünde toplar, kimse de karışmaz bu nereden geldiği belli olmayan kurşunlara, kimse de sormaz, neden, diye. Halk da alışmıştır buna, hiç korkmaz. Sabrın taştığı anlarda önce bir makineli tüfek darbesiyle mermiler Efkar'a boşaltılır. Bunu duyan diğer silahlar; roketler, bombalar, piyade tüfekleri, bütün silahlar, hepsi anlaşmışçasına elinde avucunda ne varsa Efkar'a gönderir.

Bu; tüm efkarların dağıtıldığı bir andır, herkes keyifle ama efkarla seyreder. Bu sabıra sabır eklemek isteğinin dile geldiği bir andır, herkes efkarlanır, ya sabır çeker. Her mermi, bir dayanma gücüdür. Her mermi aslında otuz yıldır süren bu kaosa bir isyandır, isyan atılan mermilerle dile getirilir. Bu nedenle bu tepenin adı Efkar Tepesi'dir, bu adı da orada görev yapmış devletin polisi ve askeri koymuştur.

Allah'tan bu Efkar Tepesi var, yoksa Şemdinli'de teröristlerin hainliklerine dayanmak zor. Efkar Tepesi demek, bizler için Şemdinli demektir. Hâlâ devletin Şemdinli'de otorite olduğunu düşünüyorsanız,

inanın bu Efkar Tepesi sayesindedir, yoksa bunca yıldır süren bu ihanete can dayanmaz, Şemdinli dayanmaz, biz dayanamayız. Sağ olasın Efkar Tepesi, yıllarca bizim kahrımızı çektin, bir ah, bile demedin onca kurşuna. Bize sabır verdin, dayanma gücü verdin. Sağ olasın Efkar Tepesi, sağ olasın...

Dost Dağlar; Çimen Dağı

Gördüğünüz çay, Çimen Dağı ile Dalamper Dağı'nın arasından Şemdinli'ye gelen çaydır. Efkar Tepesi'nin hemen önünden geçer bu çay. Sağ yukarı Dalamper, sol yukarı ise Çimen Dağı'dır, üzeri karlı olan. Yollar zorludur Şemdinli'de, anlattım size, hem de çok zorlu.[5] Tek gidiş ve aynı yoldan tek geliş, başka şansınız yoktur. Çimen Dağı'nın güneyi iki ana yerleşimine, Tanyolu ve Mezargediği'ne, kuzeyi de diğer ikisine açılır yani Helena ve Kayalar'a. Önce sizinle bu yolları bir görelim, sonra bu Çimen Dağı nedir, Helena nedir, anlatayım.

Şemdinli'de doğuya yani İran sınırına gidebilmek için üç yola gelmek zorundasınız. Üç yol demek; Derecik, Şemdinli ve Çimen Dağı'na giden istikametlerin birleştiği üç yol ağzı demektir. Bu köşeyi tutarsanız, her üç istikameti de kontrolünüze alırsınız ama dağlardan değil, yollardan. Yol kontrolü demek; barikat demektir, kolay yaparsınız bunu. Ama

dağların kontrolü demek; alan kontrolü demektir; zordur, sabır ister, fedakârlık ister.

Üç yola gelin, tam sola dönün Hazne'ye doğru çayı ve çay kenarına dizilmiş yeşil ağaçları takip ederek yarım saat kadar sonra iki yol ağzına geleceksiniz. Burada durun, araçtan inip çay kenarındaki gölgelikte dinlenin. Kahraman korucularımız vardır orada, sizi sıcak karşılar ve sıcak bir çay ikram ederler size. Eskiden karakolumuz varmış burada, kapatılmış, şimdi boş ve metruk bir bina vardır orada, içinizi sızlatacak olan. Üzülürsünüz, neden dersiniz, neden bayrağımız topraklarımızda dalgalanmıyor? Cevabı uzundur; kimi taktik der buna kimi strateji, ister o olsun ister bu ama hiçbir gerekçe ay yıldızın neden dalgalanmadığını açıklayamaz, açıklasa da inandırıcı olmaz.

Korucularımızla sohbet edin; anlatsınlar sizlere ne çektiklerini hem de yıllar boyu, devleti ve otoritesini nasıl beklediklerini, nasıl sağladıklarını anlatsınlar. Bir yanlarında PKK, bir yanlarında devlet, sosyal güvence yok, emeklilik yok. Ölseler de bir dert, yaşasalar da; ölünce yerlerine yakınlarından birinin korucu yapılması zor, yaşasalar ne zaman işten atılacakları belli değil, devlet kararsız bu konuda ama Öcalan kararlı, korucular silah bıraksın, diyor. Bu da terörün yarattığı bir rant, para kapısı; ağası var para isteyen, devleti var yardım isteyen. Kısacası dertleri çok, çare zor, sizin zamanınız az, en iyisi; “Allah yardımcınız olsun”, deyin tekrar yola koyulun. Hazne'den sağa dönerseniz Mezargediği'ne, sola dönerseniz Kayalar ve Helena'ya ulaşırsınız.

Kayalar'ı şimdilik saymayın, onun dünyası diğerlerinden farklı. Ona bela olan Şehidan Dağı var, Jerma var, Mağaraönü patikası var, zamanı gelince anlatacağız. Biz Çimen'e devam edelim. Çimen Dağı ise, hem Helena'ya hem de Mezargediği'ne beladır, bu dağ sizin dostunuz değilse eğer.

Bir dağ, bir insana nasıl dost olur ya da düşman, düşündünüz mü hiç? Eğer o dağı, karış karış gezdiyseniz, gece uyuyacak gündüz yürüyecek yerlerini ezberlediyseniz, nerede su içeceğinizi, nerede aşağısını gözleyeceğinizi biliyorsanız, aynı şekilde teröristlerin de o dağda neler yapabileceğini doğru olarak değerlendirme bilgisine sahipseniz, hiç korkmayın, o dağ sizin dostunuzdur. Aksi halde o dağdan korkun, kaçın,

yanından bile geçmeyin çünkü o size düşmandır. Hem de çok kızgındır size, sertçe sorar; “Hem diyorsun bu dağlar bizim, hem diyorsun ayak basmadığın yer senin değildir, hem de sizin olan dağları tanımıyorsun, bu ne iş?” Bu yüzden çok kızarlar size çok. Öfkesinden korkun!

Kayalar’ı saymayın, dedim çünkü Hazne’den dönüp de bir müddet yol aldıktan sonra Kayalar yolu sola ayrılır ve sizi Çimen’den uzaklaştırır. Ama sağa dönüp de Helena’ya doğru gittiğinizde Çimen Dağı size hep eşlik eder, hem de yukarılardan, aşağıdan değil. Yol ile Çimen’le aranızda bir çay geçen Pusuya düşerseniz çayı geçip de sırtınızı Çimen’e dayayamazsınız çünkü fırsatınız olmaz. Çay’dan vazgeçip de solunuzdaki sırtlara dayanırsanız teröristlerin ateşi altında kalırsınız, en iyisi siz pusuya düşmeyin ve bunları da düşünmeyin. Bu hassasiyeti Çimen de bilir, teröristler de bilir. Ama sizin başka seçeneğiniz yoktur; bu yoldan geçeceksiniz ya pusuya düşüp mayına basacaksınız ya da “verilmiş sadakamız varmış”, deyip sağ salim karakolunuza ulaşacaksınız, yaşama şansınız yüzde kaçtır, onu Allah bilir. Başka çaresi yok mudur bu işin? Vardır, anlatacağım.

Mezargediği yolunun da Helena’dan yani Alan’dan pek bir farkı yoktur. Hazne’den sizi Mezargediği’ne tekbir yol götürür ve tek bir yol yani aynı yol geri getirir. Siz Şemdinli’ye yeni gelmiş ve üstelik konvoya görevlendirilmişseniz eğer, Alan’dan gece çıkan arkadaşlarınız saatlerce yol yürüyüp Çimen’in güney eteklerini tutmamış ise eğer, teröristler de hain pusu, hain mayın için Çimen Dağı’ndaysa eğer, işiniz zor hem de düşündüğünüzden daha zor. Neden mi?

Şemdinli’ye yeni atanmış olmak demek; yolları, dağları ve de teröristleri tanımamak demektir. Düşmanı, araziyi, muhtemel hareket tarzlarını bilmemek demektir. Bilmediğiniz düşmanla, bilmediğiniz bir arazide mücadele edemezsiniz, SUN-TZU’yu hatırlayın. Bu şartlarda dua etmek demek; Allah’ım, bizi, ülkemizi, askerimizi, halkımızı bu terör belasından koru, demektir. Bu kader midir? Hayır, değildir! Peki ne yapmalı?

1992 Temmuz’unda hiç sevmedim Çimen Dağı’nı; Zagros’tan gelen teröristler Çimen’in ormanlığında saklanıyor ve Tanyolu’ndan geçen askerlerimize pusu kuruyor, mayın döşeyip şehit ediyorlardı, sevmedim o

yıllarda Çimen'i, hem de hiç. Ormanlıktı, saklanmaya elverişliydi, göremiyordunuz hainleri. Hepsi bu kadar mı? Değil! Kralın Kızı'ndan inen teröristler Helena yol ayrımına mayın döşüyor, kurdukları pusuları ise Çimen Dağı'ndaki teröristlerle destekliyorlardı. Eylem sonrası da kolayca İran'a kaçıyorlardı, engelleyemiyorduk.

Uzun aylar konvoy yapılmamıştı karakollarda, hain pusu, hain mayın, hain kurşun yüzünden. İkmal helikopterle sağlanıyor, bu da bize pahalıya mal oluyordu. Teröristlerin dağdaki robotları sebep oldukları mali yıkımı anlayamıyor ama liderleri iyi biliyordu bu sonucu. '93 yılında, taburun yiyecek müteahhidi İsmail Doyuran'ı Yeşilbayırgirişi Mehendi Deresi yakınlarında yakalamış, aracını yakmış ve taburun yiyeceklerini çalmışlardı. Zoruma gitmişti bu olay; askerin yiyeceği olan taze domatesi, teröristler Gülle Tepe'de yiyorlardı. Olay verinin yakınlarındaydık askerlerimizle birlikte, hem de çok yakınında. Konur girişinde köyleri dolaşırken, yanan araçtan çıkan dumanı görmüş, hemen yanına gitmiştik. Teröristler de bizi Gülle Tepe'den seyrediyormuş, İsmail anlattı bunu yıllar sonra. Lideri konumundaki Kod Zerdeş, bizi işaret edip; bakın hevaller, biz ne kadar çok yolları kesersek, askerler de ikmali helikopterle yapacak, bu da onlara pahalıya mal olacak, ekonomik darbe vuracağız onlara, diyormuş. Sanki bu güzel ülkenin havası, suyu, ekmeği onların değil, bu güzel ülkenin malı canı onların değil, hainler!

Dedim ya '92 Temmuz sıcağında geldik biz Şemdinli'ye. Karakollara gitmek lazım, yolları, dağları, araziyi görmek lazım, askere moral vermek lazım. Helikopterle olmuyor bunca iş; yürümek gerekiyor ya da konvoy yapıp araçla gezmek. Helena'ya gideceğiz konvoyla, ama nasıl? Çimen Dağı'nı göreceğiz, ama nasıl? Hazne'de korucuları selamlayacağız, ama nasıl? Karakollarımızdaki askerlerimizin alnından öpeceğiz, ama nasıl?

Bilmediğimiz bir yoldan konvoyla gitmek çok tehlikeli idi, pusu ve mayın yüzünden. Tek çaremiz vardı, o da yaya intikalle gitmek. En az iki günlük yol! Yaya gitmek ama biz hudut birliğiyiz, taktik birlik değil yani elde operasyonel kuvvet yok. Ne yapacağız? Hemen beş tim kurduk gönüllülerden, çaycılardan, garsonlardan, yazıcı, depoculardan ama hepsi gönüllü, hepsi teröriste hesap sormak için can atan, yüreği güçlü bileği güçlü. İki ya da üç gün, atış ve spor, gece demeden gündüz demeden

eğitim yaptık, çalıştık. Mavi bere giydirdik komando olmasalar da çünkü yürekleri komando idi. Çıktık Beyaztaş Tepe'ye, kuzeye döndük Durak'a doğru ve biz Temmuz sıcağında, sıçraya sıçraya, gözetleye gözetleye kilometrelerce yol aldık. Durak'a varmadan taktik bir manevrayla doğuya döndük Kayalar'a doğru. Vakit gece oldu ve biz mevzilendik bir dağın yamacında. Çepeçevre savunma tedbiri aldık, hava iyice karardı, yer değiştirdik ve sabahı beklemeye başladık. Bizden ve yerimizden kimsenin haberi yok, işte terörle mücadelenin bir şartı da bu; arazide yerinizi kimse bilmeyecek!

Yanımda iki muhafız, etraf jandarma timleri, her yer bize göre güvenli. Sabaha karşı bu güvenle dalmışım, üç beş dakika. Gözlerimi bir açtım ki ne göreyim, bütün tümler uykuda, hem de mışıl mışıl. O ölüm tehdidi altında, o baskın tehdidi altında, onlarca teröristin varlığının olduğu bir bölgede, uyumanın ölüm demek olduğu bir zamanda bütün timler uykuda. Şaşırdım. Muhafızlar timleri uyandırdı ve ben düşünmeye başladım. Bilmediğiniz bir arazide, terörist tehdidinin değerlendirmesini yapamadığınız bir bölgede uyumak ne demek? Tek kelimeyle ölüm! Ama bu bir ölüme meydan okuyuş değil, bu kesin, çünkü ölümle alay edebilecek kadar cesur olan insan korkar. Bu bir cesaret de değil bu da kesin, çünkü cesur olan korkar. Korkusuz cesaret, cesaret olamaz; cesur olan korkar ama tehditten kaçmaz, tedbirini alır, ölümün üstüne üstüne gider. O halde bizim bu kahramanların bu hali neydi? Elbet bir sebebi vardı ama bunu anlayabilmek için zaman gerekliydi. Şimdi acelemiz yok sizlerle, zamanımız var. Ben anlatacağım size bunun ne demek olduğunu, cevabı siz bulacaksınız yeter ki biraz sabırlı olun. Hiçbir şey bilemezseniz, Efkâr Tepesi'ne bir kurşun atın ve bekleyin, bu size sabır verecektir.

Uyandı timler, tekrar yürüyüşe geçtik doğuya. Bir müddet sonra Kayalar köyünün hemen üzerindeydik ama köylünün bizden haberi yoktu. Beni şaşırtan arazi; kesik arazi öyle geniş bir görüş alanı yok. Bir yamacın bir yanında onlarca asker, diğer yanında onlarca terörist olsun, birbirinizi göremezsiniz, böyle bir arazi işte. Arazinin bu özelliği yüzünden kahraman bir asteğmenim şehit oldu, biz bu yoldan geçtikten bir yıl sonra: timiyle ilerliyor. Bir yamaçta askerlerine istirahat veriyor. Siz durun, ben bir diğer yamaca bir bakayım, diyor. Ne bilsin hainlerin de öteki yamaçta mola verdiklerini. Yamaca çıkmasıyla teröristleri görmesi bir oluyor.

Hainler silah çekiyor, kahraman asteğmenim silahını ateşliyor ama nafile, hain kurşun önce geliyor ona ve şehit düşüyor. Kader derseniz kader, değil derseniz değil ama bu yalnız sizin cevabınıza bağlı değil; olayları nasıl gördüğünüze, nasıl düşündüğünüze bağlı, size emir verenlere, sizi yönetenlere bağlı. Onların teröre ve teröristlere bakış açılarına bağlı, kısacası bu kader mi değil mi, karar vermek yalnız size bağlı bir şey değil, başkaları da var bu kaderi çizen.

Terörle mücadele zor, teröristle mücadele zor; sabır ister, gönül ister, sevgi ister, azim ve kararlılık ister, iyi yöneticiler ister, en önemlisi ülkeye, bayrağa, insana bağlılık ister. Terörden menfaat umanlarla olmaz iş. Terörü paraya tahvil etmek isteyenlerle olmaz bu iş. Hele ki terörü siyaset malzemesi yapanlarla hiç olmaz bu iş. Görüyorsunuz işte, olmuyor da zaten, otuz yıldan bu yana can veriyoruz, demek ki bir yerde bir yanlışlık var.

Öylesine şaşırdı ki. Kayalar köylüleri anlatamam, hiç beklemedikleri bir ziyaretti bu onlar için. Mağaraönü’nden geçen teröristler köye girmiş olsaydı, inanın bu kadar şaşırmazlardı. İyi karşıladılar bizi. Anladılar ki, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı; nerden geldiklerini bilmedikleri askerler gün ışımasıyla köye girdikten sonra, kimsenin de bundan haberi olmadıktan sonra, başka ne düşünebileceklerdi ki?

Orada Kralın Kızı’nı gördüm, bütün heybetiyle İran sınırında yükselen. Dumanlı Dağı gördüm, Helena’yı yukarıdan gözleyen. İran sınırını gördüm zorlu dağlardan geçen. Bu sının bu şartlarda korumanın mümkün olmadığını gördüm. Terörist geçişlerini gene bu sınırda engellemenin mümkün olmadığını gördüm. Helena ile Kayalar arasındaki yolları gördüm; bozuk, geçit vermeyen, keçi yolları gibi. Köylüleri gördüm, devletten umudunu kesmemiş ama teröristlerin etkisi altında, korkusu altında.

Alan bölük komutanı Hamza Üsteğmene haber gönderdim, karşılasın bizi, dedim Helena hudutlarında. Geldi, kucaklaştık. O da şaşkındı; iki günlük yol hem de teröristlerin arasından geçen. Helena’yı geçtik, karakol gözüktü uzaktan, sevindik. Sevindik askerlerimizi göreceğimiz için. Nasıl bir coşkuydu bu bilemezsiniz; bütün askerler

kucaklaştılar, sarıldılar birbirlerine, gece boyu uyumayıp anlattılar da anlattılar geçen günleri, geçmişteki güzel anılarını. Biz de Hamza ile subaşında oturduk, ne yaptığımızı, ne yapmak istediğimizi, ne yapacağımızı konuştuk. Saatler su gibi akıp gitti, sabah oldu ve gerçekler şimşek gibi bizi çarptı. Nasıl dönecektik?

Çimen Dağı tam karşımızdaydı, tam karşımızda. Etekleri ta Kayalar yol ayrımına kadar uzanıyordu. Baktım heybetine, haritalar getirttim inceledim karış karış ve işte o gün tanıdım Çimen'i; sıcaktı ana kucağı gibi, koruyucuydu ana gibi. Bilmiyorum o benim için ne düşündü ama ben onu sevdim, o gün sevdim.

Artık Çimen bizim meleğimizdi ve bizi hep koruyacaktı, o gün karar verdim. Taburdan gelen beş timi Çimen'e çıkardım, dizi dizi, sıra sıra. Kayalar yol ayrımına kadar dizdim. Helena yolunu artık Çimen koruyordu biz değil. Ertesi gün konvoy istedim taburdan, yiyecek giyecek, mühimmat istedim. Koşarak geldiler. Hatırlıyorum da en güzel günlerimizdi, hasretle ve sevgiyle geçen. Çimen'in korumasında Şemdinli'ye döndük; ne bir hain pususu, ne bir hain kurşun, sadece ve sadece Çimen'in gölgesi ve serinliği vardı yaşadığımız.

İki yıl geçti Şemdinli'de, Efkar Tepesi sabır taşımız oldu, Çimen Dağı ise dostumuz ama Şemdinli'ye sabır taşı dayanmaz, dost dağlar da her zaman sizi teröristlerden koruyamaz. Gün oldu, devran döndü, bizim dost Çimen'in de yapabileceği bir şey yoktu ve biz bir 30 Ağustos günü yani yaya intikalimizden birkaç gün sonra araçla Alan yoluna gitmek zorunda kaldık. Zaman yoktu, Çimen'e kuvvet çıkartamadık ve olanlar oldu, önce mayına bastık ve sonra da pusuya düştük...

Özal'ı Bize Tanıştıran 19 Şehit;
92 Helena (Alan) Çatışması

Bizim taktik intikalle Helena'ya gidişimiz ve Çimen Dağı'nın gölgesinde Şemdinli'ye dönüşümüz 92'nin Temmuz sonu, Ağustos ayı başlarına rastlar. Bu resim de aynı yılın Eylül ayı başında çekilmiştir. Bu resimde devlet vardır, devlet var ama neden geldiler ki Helena'ya? Onları Helena'da buluşturan neydi?

Resimdekiler yabancınız değil; ortada beyaz gömlekli ve gözlüklü Turgut Özal, dönemin Cumhurbaşkanı. Hemen sağındaki üniformalı olan Orgeneral Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis. Keşke sağ olsalardı da bu satırları okuyabilselerdi ama her ikisi de vefat etti. Solundaki hanımefendi ise Semra Özal, cumhurbaşkanının eşi. O'nun yanında Genel Kurmay Başkan Vekili, hemen aşağısında ise Olağanüstü Hal Valisi. Diğerleri de devletin önemli kişileri, mülkiyeden askeriyeden. Alt ortada kırmızı ispoletli Korgeneral Necati Özgen, Jandarma Asayiş Komutanı. Onun hemen yukarısındaki ise Şemdinli Kaymakamı Seyfullah Hacımüftüoğlu, desteğimiz, güvencemiz. Kalanlar ise bizler; ülkesine, bayrağına, insanına kendini adamış, terörü de teröristi de bitirmeye yemin etmiş olan bizler. Yeminimiz yeminimizdir; o yıllarda tutamamış olsak da, Allah yaşayacak yıllar versin, bu yemin elbet bir gün tutulacak, ya biz ya da çocuklarımız bu hesabı soracak ve bu teröristlerin dağdakileri de yerdekileri de bu hesabı verecek!

Şemdinli’den bıkmayınız, onu anlayınız; onu tanımadan terörist coğrafyasını tanıyamazsınız. Size sunduğum bu resimden de bıkmayınız, iyi bakınız, bu devletin resmidir, bu resimde devlet vardır. Devlet var iken nasıl oldu da biz onca şehit verdik, anlatmalıyız size bunu. Teröristten bıkmayın, onlar bizim teröristlerdir, başkasının değil. Nasıl ki şehide ağlıyorsanız, onları şehit eden hainleri de tanımak zorundasınız, hesap sorabilmek için. Kaçakçılık olayları da sizi bıktırmasın, teröristin kalbidir o; söküp alırsanız, mücadeleniz kolay olur, şehit vermezsiniz. Gerçekleri söylemekten de, dinlemekten de korkmayınız. Muhatabı kim olursa olsun söyleyiniz, kimse kaçamaz, gerçeklerden, mücadelenin esası da gerçeklerde yatar, unutmayınız.

Türk devletinin büyükleri sizce neden Helena’da toplandı? Acı bir hikâye bu ama anlatayım. Bu teröristler, iki sözcük kazandırdı bize, farklı anlam taşıyan iki kelime; biri yılan diğeri kum. Şemdinli halkı, “kum gibi” tabirini terörist sayısını ifade etmek için kullanır. Eğer size gelip de; Komutanım, teröristler Hakurki’de hem de kum gibi, diyorsa eğer, biliniz ki bu sayı bin ila beş bin arasında değişir. Kaç kişi bunlar, kesin bir sayı ver, derseniz, asla bu sayıyı tespit edemezsiniz. Onlar için arazide gördükleri teröristi, sayı olarak ifade etmek mümkün değildir. Kum gibi, diyorlarsa eğer biliniz ki çok kalabalıklardır hem de tahmin edemeyeceğiniz kadar çok.

Gene Şemdinli halkı, “Yılan gibi” tabirini arazide hareket eden teröristler için kullanır. Nasıl ki yılan bir tepeye çıkar ya da inerken kıvrıla kıvrıla bir “S” çizerek hareket ediyorsa, teröristler içinde aynıdır; bir tepeye dik tırmanışla çıkmaz ve de inmez. Yılan gibidir onlar, sağa sola zikzak çizerek iner ve çıkarlar. Yılan gibi diyorlarsa eğer, biliniz ki teröristler hareket halindedir, eylem için, intikal için, yer değiştirmek.

Biz Alan’dan yani Helena’dan döndükten sonra aldığımız ilk haber, teröristlerin kum gibi olduklarıydı, Hakurki’de ya da Hakurke’de. İkinci haber ise, teröristlerin Ari Gediği’ne, Zagros’a, Gelyaraş ve Kanyaraş’a yılan gibi tırmandıkları oldu. Ağustos ‘92 ortalarında aldığımız son haber ise, teröristlerin on beş - yirmi kişilik gruplarla Şemdinli üçgenini çevirmeye başladıkları oldu.

Terörist için çevirme ne demektir? Doğuda Şehidan Dağı'nda tertiplenmeleri; hedefin Durak karakolu olduğunu, Kralın Kızı ve Dumanlı Dağ'a yerleşmeleri; hedefin Alan yani Helena karakolu olduğunu, Kanyaraş, Gelyaraş, Ari, ve Balkayaları tutmaları; hedefin Derecik, Umurlu, Yeşilova ve Samanlı üs bölgelerinin olduğunu, Çarçele, Basyan ve Leylek Dağı'nda görülmeleri; Aktütün'e saldıracakları, Beyaztaş Tepe, Beyaz Dağ, Gomane Tepe'ye yerleşmeleri ise Şemdinli'ye eylem yapacakları anlamına gelir. Peki, bu sayılanların hepsinde terörist görülürse, sizce bunun anlamı ne olabilir? Anlamı şudur; o tarihte Şemdinli'de her yer teröristler için eylem hedefidir ama sıra kimdedir işte o bilinmez.

Ağustos '92 ortaları itibariyle teröristlerin görüldüğü, yerleştiği, tertiplendiği, yayıldığı bölgeler bunlardı. Sayıları ise kum gibi! Yürüyüşleri ise yılan gibi. Yerlerini az çok biliyorduk. Genelde İran ve Irak sınır boylarıydı bu yerler ama müdahale edemiyorduk çünkü sınır ötesine geçmek bizim için yasaktı. Silahları konusunda fazla bir bilgimiz yoktu. Kaleş dedikleri kaleşnikof piyade tüfeği zaten herkes de vardı, teröristlerde de ama ya diğer silahları; roketler, makineli tüfekler, havanlar, keskin nişancı tüfekleri, işte bunları bilmiyorduk. Yıl 1992, aylardan Ağustos. Bunlar bizim bildiklerimiz. Peki ya devlet, devlet bu konuda neler biliyordu?

O dönemin en güçlü istihbarat örgütü JİTEM, bu örgütün en güçlü ismi Binbaşı Cem Ersever'di. Bizim devletimizde istihbarat; başta Milli İstihbarat Teşkilatı, sonra Jandarma Genel Komutanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Genel Kurmay Başkanlığının istihbarata ayrılmış birimleri tarafından yürütülür. Batıda istihbarat temini kolaydır; uyuşturucu kullananlar, kumarbazlar, fuhuş yapan ve yaptıranlar, kaçakçılar, kısacası kirli ve karanlık işlerle uğraşanların hemen hemen hepsi istihbarat örgütleri için bir elemandır. İstenilen haberi temin edemezlerse faaliyet alanları yok edilir, bunu da hepsi bilir. Bu haber toplama şekli oldukça yaygındır ve başarıya da çoğu zaman ulaşır. İstihbarat muhbiri ortaya çıkarsa, orta bir yol bulunur, ceza kesilir, sonuçta araya hatırı sayılı kişiler girer, anlaşma sağlanır ve muhbir ölümden kurtulur. Peki ya doğuda? Doğuda bu iş nasıl olur?

PKK için muhbirliğin cezası ölümdür. Kaçak ağaları için muhbirliğin cezası ölümdür. Halk bunu iyi bilir, dolayısıyla doğuda kolay kolay doğru haber toplayamazsınız. MİT ne yapar; köylerden ayda bir şehre gelen insanlardan eleman temin eder, belli bir aylık öder, aldığı haberleri Başbakanlığa ulaştırır ama teyidi oldukça zordur. Emniyet ne yapar? Onların işi MİT'ten daha kolaydır, yüzlerce iş için karakola gelen insanlar vardır, biri değilse öbürü size haber verir ve dışarıdakiler kimin eleman olduğunu, kimin muhbirlik yaptığını kolay kolay tespit edemez. Ama polis bölgesi belediye hudutları ile sınırlı olduğu için, toplanan haberler de bununla sınırlı olur.

Genel Kurmay haber kaynakları resmi kaynaklardır; MİT'ten, polisten, jandarmadan ve de garnizon komutanlıklarından gelen haberler burada değerlendirmeye alınır. Geriye JİTEM kalır. JİTEM denince akla Binbaşı Cem Ersever gelir.[6] Belki de haber kaynağı en fazla olan, bizzat arazi istihbaratı yapan, haberi kaynağında toplayan Ersever'dir. Şimdi soru şu: 1992'de teröristlerin Şemdinli'yi kuşatma altına aldığını devlet yani o dönemin yöneticileri biliyor muydu?

Ersever diyor ki; *PKK çeteleri 1950'li yıllardan beri Kuzey Irak atanım üs bölgesi olarak kullanıyordu. Yurt içine yaklaşık 10 - 15 kilometre derinliğindeki eylemlerinin ana üs bölgesini Kuzey Irak, Sinath, Avagözc, Pirbela, Banık, Marsis, Kıshan, Haftemin, Ari, Basyan, Durjan ve Hakurk köyleri ile kırsalı teşkil ediyordu.*[7]

Abdullah Öcalan diyor ki; *Şemdinli baskınına birliklerimizi Lolan'da hazırladık. Barzani ile irtibatımız vardı.*[8]

Sarızeybek diyor ki*; '92 Şemdinli baskınları Hakurk, Basyan, Ari ve Şehidan PKK üs bölgelerinden yapılmıştır.*[9]

Ersever JİTEM komutanı, Sarızeybek '92 Şemdinli Tabur Komutanı, Öcalan ise bölücü PKK örgüt başıdır. Ne acıdır ki üçü de aynı şeyleri söylemektedir, yani 80'li yıllardan bu yana PKK Irak kuzeyini üs ve saldırı bölgesi olarak kullanmıştır ve hâlâ da kullanmaktadır. Peki bizi yönetenlerin ve istihbaratın başındakilerin bundan haberi yok muydu? Bu soruların cevabı ile devletimizin Alan Karakoluna'na geliş nedenleri

birbiriyle çok yakın ilişkilidir, ilkinde göreceğiniz gaflet, Alan'daki 19 şehitle ihanete dönüşecektir, unutmayınız.

Biz '92 Ağustos'undayız ve ayın son günleri yani 30 Ağustos.

Yaklaşık 300 kişilik bir terörist gurubu 28 Ağustos gecesi Hakurk'tan yola çıkıp 2801 Rakımlı Tepe'nin güneyinden geçerek Zagros çadırlı kampına geldiler. Gece yürüdükleri için hava serindi, zorlanmadılar. Burada iki kola ayrıldılar; birinci kol kuzeye, doğru İran sınırını takip ederek Alan karakolu'nun İran tarafındaki tepelerin ardında mola verili. İkinci kol ise aynı yolu takip ederek Dumanlı Dağ'a çıktı, karakolun hemen üstüne. Onlar da mola verdi ve gözetlemeden çıkarıp istirahate çekildiler. Her iki kolun da hedefi Alan Karakolu'ydu. Birinci kolun görevi, karakolun güneyindeki Domuz Tepe'nin karşısındaki hakim sırtları tutmak, sabaha karşı yoğun roket ve makineli tüfek atışlarıyla mevzilerinde nöbet tutan askerler arasında şok ve baskın tesiri yaratmaktı. İkinci kol ise, Dumanlı Dağ'dan batıya doğru kayıp Helena ve Kayalar köylerinin yollarını kesmek, Helena - Şemdinli arasında pusu kurup mayın döşemek suretiyle takviye gelmesini önlemek ve Helena Köyü'ne bakan sırtları tutup karakolu çember altına almakla görevlendirilmişti. Dedikleri gibi, planladıkları gibi, hedefledikleri gibi 30 Ağustos saat beşi gösterirken karakol sessizce çembere alındı. Sert esen rüzgâr askerin görüşünü olumsuz etkiliyor, çıkan sesleri duymasını engelliyordu. İran'dan gelen teröristlerden kimsenin haberi olmadı.

Hainlerin saldırısı saat beş gibi başladı ve ilk ateşi Domuz Tepe etrafındaki teröristler başlattı; roket ve makineli tüfek atışlarıyla. Bu arada aynı koldaki bir grup terörist sessizce askerlerin mevzilerine sürünerek ilerliyor ve yakın bir mesafeden el bombası atarak askerimizi şehit ediyordu.

Şemdinli yolu üzerinde pusu kurmuş ve mayın döşemiş teröristler sabırla takviyenin gelmesini bekliyordu. İkinci kol ise, yolları kesmiş, neredeyse ayakta karakola doğru ilerliyordu. Saat 07.00'yi gösterirken Alan Karakolu'ndaki manzara buydu.

Türkiye Cumhuriyeti'nin bir jandarma bölüğü neden bu duruma düşmüştü? İnceleyelim:

1984 Şemdinli baskını için dönemin Başbakan Özal şöyle diyordu: *“Olaylarla ilgili olarak herhalde büyütecek bir durum yok, bir basit eşkıyalık, terör olayıdır, bastırılmıştır.”*

Aynı olaylar için Milli Savunma Bakanı Safa Giray da; *“Bu işi bitireceğiz, PKK’nın kökünü kazıyacağız”* derken, sanki onu yalanlamak İçin aynı günlerde PKK otuzar kişilik gruplarla Mardin-Cizre köylerinde cirit atıyor, eylemlerden sonra da bir zamanlar Sancak dikilen Cudi Dağı’na, tabi yine gece karanlığından yararlanarak kaçıyorlardı.

İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu Temmuz 1990 tarihinde, nasılsa 5-10 teröristin çatışmada Öldürülmesini bile en çirkin bir şekilde politikaya alet edebiliyordu. *“Özal Güneydoğu’ya huzur getirdi”* derken yıllardır akan kanlara, yakılıp yıkılan köylere ve göç eden yüz binlerce insana karşın sanki bu olanlarla alay eder gibiydi, işte böyle diye diye, 1984’te birkaç yüz kişi ile yola çıkan PKK, 1991’de bu yönetim giderken on bin kişiyi aşıyordu.[10]

Alan Karakoluna 30 Ağustos sabahı bu hale düşüren zihniyetlerin biri budur. Sanki bu yöneticilerin Iran - Türkiye sınırlarında PKK’nın kamp kurduklarından haberi yoktur! Şemdinli hemen güneyindeki Hakurk, Durjan, Lolan, Ari ve Basyan’da da kamp kurup binlerce çocuğu terörist yaptıklarından da haberi yoktur! Bu yöneticiler PKK’nın önce Barzani ile sonra Saddam’la, daha sonra da yeniden Barzani ile anlaşma yapmış olduklarından da haberi yoktur! Öyleyse eğer, Binbaşı Cem Ersever neden JİTEM komutanlığı yaptı, elde ettiği istihbarat neden değerlendirilmedi, neden 93’te “Üçgendeki Tezgâh” isimli kitabı yazmak zorunda hissetti kendini ve aynı yıl neden öldürüldü?

Alan Karakolu 30 Ağustos sabahına birden gelmedi, yüzlerce PKK’lı da gökyüzünden bir anda inip Alan Karakolu’nu aniden çevirmedi? Bunlar sayılar ve yerler, gelelim silahlara... Bu teröristlerin bir anda binlerce silaha sahip olduklarını düşünmüyorsunuz herhalde? Peki ya para, hani şu kara olan, onca parayı da bunlar bir anda bulmadı herhalde? Umarım bunların bir anda terörist olduklarını da düşünmüyorsunuz-dur? En iyisi sizinle birlikte bu hainlere karşı çatışmaya girelim ve önce görelim bakalım bunlarla çatışma nasıl olur? Şemdinli’deyim. Terörist haberi saat beş gibi geldi. Ve yola çıktık altı kişiyle.

Öyle bir patlama oldu ki, şaşırdım, düşünemez oldum. Dumanlı dağdan gelen ikinci terörist kolunun pususuna düşmüş ve döşedikleri mayına basmıştık. Dost Çimen'in yapabileceği bir şey yoktu çünkü biz yanında değildik. Ardından roketler gelmeye başladı, tek tek. Güçlü patlamalar zırhlı aracı beşik gibi sallıyordu. Kimse de haykırış yok, panik yok, beş asker mazgala uzanmış sessizce ateş ediyordu. Bir asker yere düştü, vurulmuştu. Arkadaşları yardım etmeye çalıştı, bir yandan ateş ederken. Bu arada Dumanlı Dağ'dan gelen teröristlerin ikinci kolu roket ve mermi yağdırmaya devam ediyordu. Şoför bir gayretle aracı yeniden çalıştırdı, hareket edip pusu bölgesini geçti. Karakol Komutanı Hamza Üsteğmen telsizde bağırıyordu: *"Komutanım sola dönün, sola dönün atış alanına doğru."*

Dönmemizle birlikte on kadar teröristle karşılaşmamız bir oldu, ayakta karakola geliyorlardı, ateş ederek, roket atarak. Öndeki birkaçının üzerinde askerin hücum yeleği vardı ve de çelik başlığı, şehitlerimizden çalmışlardı demek. Kirli sakallarını gördüm, kirli ve dağınık saçlarını. Sonra tek tek devrildiler. Biraz daha ilerleyince on beş kadar teröristin yaklaşık yüz metre öteden bize doğru geldiğini gördüm. Elimdeki tüfek bombalarını tek tek attım. Eğildiler, sonra görünmez oldular.

Ne kadar çok terörist vardı, biri kaybolurken diğeri çıkıyordu. Ben MG-3 otomatik tüfeği sevmem ama hayret, hiç tutukluk yapmadan 3.200 mermi atmıştı teröristlere doğru hem de hedefi şaşırmadan. Çatışma saat sabah beş gibi başlamıştı. Tek tük mermi seslerini duyduğumda saate baktım, on ikiyi gösteriyordu, demek yedi saattir sürüyordu çatışmalar. Teröristlerden arta kalanlar ise, kaçtılar İran'a. Benim yanımdaki bir asker hani pusuya düştüğümüzde yaralanan, şehit olmuştu. Karakol mevzilerinde ise, çatışmaya giren on sekiz asker şehit düşmüştü, bakamadım yüzlerine içimdeki acıdan.

Teröristlerden geride kalan silahlara baktım, hayret, hiç görmemiştim böyle silahlar. Sonradan öğrendim ki bunlar; RPG-7 Roketatar, Kannas Keskin Nişancı Tüfeği, Bikeysi Otomatik Tüfek idi, kimi Rus yapımı, kimi Çin yapımı. Ama ne garip silahlar bilemezsiniz, çamurun içine koy, ateş et, patlıyor. Bin metreden nişan al, tetiği çek, vuruyor. Bir dakika içinde beş yüz metreden üç roket at, atıyor ve patlıyor, hem de ne gürültüyle. Bizdeki G-3 de iyidir, iyidir ama geri tepmesi çok.

Tek elde seride ateş edemezsiniz, etseniz de hedefi vuramazsınız geri tepmesinden ötürü. MG-3 de iyidir ama toza karşı hassas. 89 mm.lik roketatarı ne siz sorun ne ben söyleyeyim; manyetolu, ikinci dünya harbinin eskisi gibi bir şey, çoğu kez ateş almaz. Ne yalan söyleyeyim, teröristlerden ele geçirdiğimiz silahlar iyiydi, güzeldi ama el bombaları kötüydü, Rus yapımı, eski, kimi patlar kimi patlamaz. Bizim Amerikan yapımı el bombalarımız ise daha iyiydi onlardan, en azından atıldığında çoğu kez patlıyordu.

Sonradan öğrendim ki, bu silahlar Kuzey Irak'ın Erbil şehrinde açık pazarda satılıyormuş. Gene öğrendim ki, teröristlerin ana karargâhı Hakurk'muş ve Temmuz '92 itibariyle beş binden fazla terörist varmış. Gene öğrendim ki, İran ve Irak sınır boylarını teröristler tutmuş, her kaçaktan sözde gümrük adıyla haraç alıyorlarmış, çok para eder bu. Hayret, nasıl olmuş da kimsenin haberi olamamış?

Bu silah meselesi önemli, birinin çıkıp anlatması ve bize cevap vermesi gerek. Önce Ersever'i dinleyelim: *"APO ve adamları 1991 yılı bahar ayları boyunca Kuzey Irak'ta talan ve çapul ile elde ettiği silah ve cephane gibi malzemeleri depoluyor, mevzilerini tahkim etmeye çalışıyordu."*[11]

Demek ki, 1992'de bizi şehit eden silahlardan haberimiz varmış. Ne acı! Emniyet ve asayişten sorumlu İçişleri Bakanlığı açıklasın bize; PKK'nın 1991'de elde ettiği silahlardan neden haberimiz olmamıştır, aynı silahları neden ve ne zaman aldık ve terörle mücadele eden birliklerimize ne zaman dağıttık? Bu soruların cevabı, bizim bunları neden yaşadığımızı da size açıklayacak. Gelelim şimdi Alan'a bizi görmek için gelen devlete.

Ankara Jandarma Harekât Merkezi nöbetçileri aynı gün saat sekiz gibi koşarak Kurmay Başkanı Korgeneral Erdinç Aygün'ün makamına geldiler:

- Komutanım. Alan Jandarma Hudut Bölüğü bu sabah saatlerinde çok kalabalık bir terörist grubun saldırısına uğradığını Hakkari Tugayından öğrendik. Tabur Komutanı altı kişiyle takviye gitmiş ama şu ana kadar ondan haber alamadık. Bölükle de irtibat kuramıyoruz, çatışma çok yoğun.

-Başka takviye unsurları gitmemiş mi?

-Kobralar bölgede ama UH-1 ve Skorsky helikopterleriyle havadan birlik atamıyoruz çünkü bölüğün etrafı teröristlerce çevrilmiş durumda.

Erdinç Paşa, Şemdinli'ye atamamızı yapan generaldi ve bizi tanıyordu. Şüphesiz bu duruma oldukça üzülmüştü ama bana söyleme fırsatı olmadı hiç. Erdinç Paşa bir an önce olayı öğrenmeye çalışıyor ve Komutan Orgeneral Eşref Bitlis'e haber verebilmek için acele ediyordu.

- Çevrede yardıma gidecek başka birlik yok mu?

- Şemdinli Dağ Komando Taburunun bir bölüğü Kayalar Köyü'nde konuşlu ancak teröristler yolları kesmiş, temas sağlanması an meselesi ama yardıma zamanında gitmeleri mümkün görülmüyor.

Çok sıkıntılı bir durumda; bir bölüğe takviye gönderememek ne demek! Bu nasıl izah edilebilir? Olumlu bir cevap alabilmek umuduyla son kez sordu Erdinç Paşa:

- Bu bölüğe yardım göndermenin hiçbir yolu yok mudur?

- Tabur komutanıyla yeniden irtibat kurmayı deneyeceğiz komutanım. Ondan bilgi alabilirsek, bir çözüm yolu bulunabilir.

- Peki, irtibat kurmaya çalışın.

Eşref Bitlis Paşa çok heybetli bir insandı; iri yarı, dağ komandosu, sağlıklı, kararlı, her zaman rastlanabilecek bir komutan değildi. Erdinç Paşa'yı makamında kabul etti. Olayı dinledi. Bir müddet sessiz kaldı ve:

- Olayı Genel Kurmay'a bildirin, dedi.

Hakkari Dağ ve Komando Tugay Komutanlığı telsizinde çok yoğun bir muhabere vardı. Tüm operatörler Şemdinli Taburu ve Alan Bölüğü ile irtibat kurmaya çalışıyorlardı.

Taburun yapacak bir şeyi yoktu zira o da tabur komutanından ve bölükten haber alamıyordu. Tugay Komutanı Utku Güney Paşa üzgün, çaresiz, olay yerinden gelecek umutlu bir haberi bekliyordu. Çaresizliğin sıkıntılı, ifadesi güç anları bu. Olayı haber alan Genel Kurmay'da da acil planlar devreye konuyor ama tabur ve bölük komutanlarından haber alınamadığı için ne yapılacağı hususunda kesin bir karar ortaya konamıyordu. Nihayet durum Başbakan Demirel ve Cumhurbaşkanı

Özal’a bildirildi. Devletin tüm erkanı oturup çatışma bölgesinden gelecek haberi beklemeye başladı.

Nihayet beklenen haber altı saat sonra geldi. Teröristler önemli bir darbe almış, ancak bu çatışmada 19 şehit verilmişti. Bu kahraman şehitler PKK’nın sözde bayrağını karakoldaki Türk bayrağı gönderine çekmelerine izin vermemişlerdi.

Devletin büyükleri hep bir ağızdan derin bir Oh, çektiler. “Tik fırsatta bu karakola gidelim, olayı bir de yerinde inceleyelim,” dediler. Eylül ayı başlarında hepsi Alan Karakolu’na çıkageldi, bir anı fotoğrafı çektirdi ve gitti. Onlar gitti ama teröristler gitmedi, yine Hakurke’deydi, Basyan ve Jerma’da idi, hem de binlercesi.

Ben Özal’ı tanımam ama ismini duydum, çünkü 1992’de Cumhurbaşkanımızdı o bizim.

Kader bizi Alan Jandarma Karakolu’nda tanıştırdı. Özal, teröristlerin gerçekten İran’dan gelip gelmediğini merak ediyordu. Bunu öğrenmek için yanına Genel Kurmay Başkanı, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis ve OHAL Valisi Sayın Ünal Erkan’ı da alarak Şemdinli’nin Alan Jandarma Karakolu’na gelmişti.

Şişman, kısa boylu, gözlüklü, babacan bir insandı, nur içinde yatsın. Olayı ben anlattım ona; teröristlerin İran’dan gelip nasıl İran’a kaçtıklarını, kullandıkları silahların bizden üstün olduğunu, zırhlı araçların iyi iş yaptığını, kaçakçılığın terörü beslediğini, daha çok şeyler anlattım.

Özal’a anlattım, hepsini anlattım. Zaten Alan Karakolu ile İran sınırı arasında ne var ki, topu topu beş yüz metre. İran’dan geldiler İran’a gittiler, dedim. Silahlarını, silah pazarlarını, Hakurk’u, kaçakçılığı ve kaçağın terörü beslediğini anlattım. Ben neyim ki o zamanlar, bir binbaşı. Karşımda ki ise Cumhurbaşkanı. Ben tüm bildiklerimi anlattım. Anlattım da ne oldu? Hiç. Bir hafta sonra, teröristler Aktütün karakolumuza saldırdılar, 22 şehit verdik. On beş gün sonra Derecik karakolumuza saldırdılar, 33 şehit verdik. Bunlar sayı değil, her biri bir can ama neden?

Biz Sayın Cumhurbaşkanına derdimizi anlatmaya devam ededuralım, bakalım o sırada Irak’ta neler oluyormuş, bir bakalım[12]:

“PKK çeteleri 19S0Tİ yıllardan beri Kuzey Irak alanını üs bölgesi olarak kullanıyordu. 1990 yılında yaşanan Körfez Savaşı sonrası Kürt aşiretlerinin Türkiye’ye yönelik göçü esnasında da çete Behdinan ve Soran olarak ikiye ayrılan bölgeye el koydu. Yurt içine yaklaşık 10- 15 km.lik derinlikteki eylemlerinin ana üs bölgesini Kuzey Irak’taki Sinath, Avagöze, Pirbela, Banık, Marsis, Kıshan, Haftanin, Ari, Basyan, Durjan ve Hakurk köyleri ile kırsalı teşkil ediyordu. 1991-1992 yılında Türkiye’ye yönelik saldırıların tümü bu üslerden yapılmıştı.

Bu üslerin yok edilmesi veya en azından zararsız hale getirilmesi gerekiyordu. Bölge PKK’nın sadece askeri faaliyetleri değil, siyasi faaliyetleri açısından da önem arz etmeye başlamıştı. Türk Hava Kuvvetleri’nin zaman zaman bu üslere yapmış olduğu hava harekâtları yetersiz kalıyor hatta bazı kimselerin “Hava Kuvvetleri de bir işe yaramıyor” demesine neden oluyordu. Fakat arazi şartları, kullanılan bombaların cinsi ve harekâtın karadan destek görmeyişi veya bir kara Harekâtını destekler mahiyette olmayışı nedeniyle bir sonuç alınamıyordu.

Özellikle Hakurk bölgesi yıllarca Irak - İran ve Irak -Peşmerge Savaşı’nın cereyan ettiği yerdi ve her taraf sığınaklar, depolar, mevzilerle doluydu. Irak - Iran savaşı sonrası tarafların yer altına gömülü olarak bıraktıkları mühimmat PKK’nın eline geçmişti. Kürt ayaklanması sırasında Irak Ordusu’nun askeri depoları yağmalanmış, silah, teçhizat ve telsizler açıkta silah pazarlarında satılır hale gelmişti. Divana ve Erbil’deki silah pazarlarının en iyi müşterileri önce İran Devleti sonra PKK olmuştu. Her tip ve her çapta silah, uçaksavarlar, gece görüş sistemleri parayı verene teslim ediliyor, İran - Erbil - Süleymaniye arasındaki çok gelişmiş bir radar sistemini kaçakçılara söktürüp satın alabiliyordu.

Apo, kardeşi Osman Öcalan’a kurdurduğu PAK (Partiya Azadiya Kurdistan- Kurdistan Özgürlük Partisi) ile hatır sayılır şekilde etkin hale geliyordu. Türkiye, PKK’nın Kuzey Irak’taki etkinliğini ivedilikle ortadan kaldırmak, güneyini emniyet altına almak zorundaydı. Bu işin taşeronluğuna soyunan insanlar etrafta dolaşıyordu ve bunların başında da Celal Talabani geliyordu. O günlerde Türkiye’den bir Kırmızı Pasaport kapabilmek için her şeyi yapabilecek durumdaydı. Mesud Barzani sessizdi. Türkiye’de ilgililer ne Talabani’yi ne de Barzani’yi doğru dürüst

tanırdı, ellerindeki bilgiler "Hamoya Mamayo sormak" suretiyle elde edilmişti."

Terörle de teröristle de gönülden mücadele etmemiş olan insanlar kesin kararlı ve kesin tavırlı olamazlar. Hele ki, teröristi paraya tahvil edenler, terörden para kazananlar hiç konuşamazlar bu konuda. Onlar için, "yasak savma" ya da "dostlar alışverişte görsün" gibisindendir bu işler. Bu mücadeleye gönül verenleri susturamazsınız, konuşurlar, haklıdırlar da.

Konuşanlardan biri de rahmetli Cem Ersever Binbaşı'dır. O önemli bir istihbarat teşkilatının başındaydı ve bunları 1993'te söyledi. Bu bilgileri o zamanlar yetkili makamlara iletmemiş miydi? O'nu bırakın, biz ilettik bunları ta '92'de, saldırıya uğramadan önce. Ama demek ki, bizden başka kimsenin haberi olmamış, Şemdinli'nin hemen güneyinde kamp kurmuş teröristlerden, silahlarından ve de kaçakçılıktan. Geriye dönüp bir daha bakalım, görmek için gerçeği[13]:

"1991 yılı yaz aylarında Osman Öcalan, sınırın birkaç kilometre ötesindeki kamplara topladığı yüzlerce adamıyla sınırdaki Samanlı Karakolumuza havan, uçaksavar, roketatar ve makineli tüfeklerle bir saldırı başlattı. Çok sayıda askerimiz şehit oldu (*Yazarın notu: Bu çatışmadaki şehit sayımız dokuzdur.),* bir o kadarı da yaralandı. Saldırıyı yapan PKK'lılardan da ölenler oldu. Kalanlar ise yine sınırımıza birkaç kilometre mesafedeki kamplarına çekilip gittiler. Buna benzer sınır karakollarına saldırılar yaz boyu devam etti. Ardından hava kuvvetlerimiz desteğinde bir komando taburu ile Osman Öcalan liderliğindeki Hakurk, Durjan, Ari, Gelereş gibi kamplara operasyon yapıldı (Yazarın notu: Bu kampların hepsi Hakurk alanı içerisindedir ve Şemdinli'nin birkaç kilometre güneyinde yer alır.). Osman Öcalan cariyeleriyle (175 kişilik bir dişi militan taburu) bir adım ötedeki İran'a geçti. Kampları korumak için tepelere diktiği çocukların çoğu öldü.

Birkaç gün sonra bir grup gazeteci operasyon bölgesine götürüldü. O ünlü, bilgili, tecrübeli, burnundan kıl aldırmayan gazetecilerimiz hayretten dona kaldılar: *"Vay be, demek PKK burnumuzun dibinde kamp kurmuş, demek ki buralarda binlerce genci savaş makinesi gibi eğitiyor muş. Bu silahların hepsi onların mı? Demek ki tehlike büyükmüş. Neyse ki şanlı ordumuz tehlikeyi bertaraf etti. Artık herhalde kolay kolay*

gelemezler.” gibi daha bir yığın değerlendirmeler yapıldı. Oysa üç gün sonra PKK militanları tekrar gelip aynı kamplara yerleştiler. Ve en önemlisi; Zaho’dan İran sınırına kadar Hakurk Kampı gibi onlarca kamp daha vardı. Yine aynı günlerde binlerce silahlı Iraklı, Türk, Arap, Kürt, Ermeni ve Rum militanlar eğitime devam ediyordu. Bir tek amaç için; fırsatını bulduklarında Türkiye’ye sızmak, asker, polisi, korucu, sivil, öğretmen, öğrenci, imam, memur, yaşlı-genç, kadın-çocuk, günahlı-günahsız insan öldürmekti. Kısacası amaç, mümkün olduğunca çok kan akıtmaktı.”

Her ne hikmetse, Alan, Aktütün ve Derecik çatışmalarının ardından, Hakurk ve Kuzey Irak’a operasyon kararı alındı. Ekim ‘92’de harekât başlatıldı. Teröristler bozguna uğratıldı, çökertildi, yok olma noktasına getirildi. Getirildi de ne oldu? Hiç.

Özal, Talabani’nin aracılığıyla PKK ile ateşkes yaptı. Öcalan, Bekaa Vadisi’ndeki kampından ateşkesi basına açıkladı. Ateşkes fiilen yürürlüğe girdi. PKK yeniden toparlandı ve Bingöl karayolunda silahsız asker ve sivile saldırdı, 37 şehit.

Tarih tekerrür ediyor; yine geldiler aynı yerlere ve biz yine seyrediyoruz bu kanlı ihanet oyununu. Değişen bir şey yok, her şey ‘92’te olduğu gibi; çatışmalar, mayınlar, şehitler, milisler, siyasiler, her şey bıraktığımız gibi. Zoruma gidiyor. Hoşuna mı onca yıl mücadele ettik biz? Boşuna mıydı verdiğimiz onca şehitler? Uykusuz geceler, çektiğimiz çileler boşuna mıydı, bugünleri görmek için miydi?

Onca terörist gökyüzünden bir gecede inmedi ki! Onca silah bir anda teröristlerin eline geçmedi ki! Bunun günahı kimindi? Bizim olmadığı kesin, kesin ama bizim olmayan bir günahın bedelini o gün 74 vatan evladı canıyla ödedi. Bilmem ki, daha fazla sorgulamaya gerek var mı, her şey apaçık değil mi? İhanet bizim içimizde barınıyor, ihanet içimizde, dışarıda değil.

Olayları daha iyi analiz etmeniz için terörist coğrafyasını da size anlatmam gerekiyor. Bu coğrafyanın tipik örneği Şemdinli’dir.

Teröristin Coğrafyası; Şemdinli üçgeni

APO vampiri Şemdinli Üçgenine özel bir önem veriyor ve PKK'nın "Her şey bir parça özgür vatan toprağı için" sloganındaki özgür vatanın Şemdinli olacağını söylüyordu. Şemdinli, Çukurca ve Uludere güneyindeki Irak toprakları ile bağlantıyı kuran ve gerilla faaliyetlerinin yoğunlaştığı bir alandı.

A. Cem Ersever, Üçgendeki Tezgâh, 1993

Dağdakileri tanımak yetmiyor terörü ve teröristi anlayabilmek için. Teröristin kilit coğrafyasını da bilmeniz gerek, yaşadığı alanı. Bu kilit coğrafya Hakkari, Van, Sımak coğrafyasıdır. Saydığım üç il, ülkemizin İran ve Irak'la olan müşterek sınırları içerisindedir. PKK'nın Irak'tan aldığı gücü, İran'ın sınırdaki kaçakçılığa ve kısmen de olsa bizim teröriste verdiği desteği dikkate aldığınızda, bu coğrafyanın ne denli önemli olduğunu da görmüş olursunuz. Bu coğrafyanın düğüm noktası Şemdinli Üçgeni'dir. Bu düğümü çözebilsek diğerleri de çorap söküğü gibi gelir ama nedense biz Şemdinli'yi bir türlü anlayamadık, anlatamadık. Şemdinli için kitap bile yazdık ama kimse anlamak, istemedi, gerçeği görmek kimse istemedi.

İlk terörist saldırısı Şemdinli'ye yapıldı, 198 4'te. Neden?

1992 Ağustos'unda alan, Eylül ayında Aktütün jandarma hudut bölüğü üç yüzden fazla teröristin imha amaçlı saldırısına uğradı. Aynı yıl ve aynı ay, katil Osman Öcalan'ın yönetliği altı yüzden daha kalabalık bir terörist grubu. Derecik jandarma karakolu ile aynı yerde konuşlu Dağ ve Komando Taburunun bir bölüğüne saldırdı. Teröristler çok pahalı ödedi bu haince tuzağı ama çok şehit verdik biz.

1992 - 95 arasında da sayısız saldırılar yapıldı Şemdinli'ye. Ortaklar Karakolu'na saldırı, Ketina'da pusu, polis noktasına saldırı, Bembo'da pusu, Alan Karakoluna'na saldırı, Umurlu Karakolu'na saldırı, Durak Karakolu'na saldırı, Aktütün taciz, Yeşilova taciz, Şemdinli taciz, yola mayın, asker şehit, korucu şehit. Teröristlerin Şemdinli'yi hedef alarak yaptıkları bu saldırılar saymakla bitmez. Ta günümüze kadar geldi bu eylemler. Peki niye? 1984'te de Şemdinli gündemdeydi, yıl oldu 2007 Şemdinli yine gündemde. Peki neden?

Üçgendeki Tezgâh isimli kitabında Binbaşı Ersever de dikkatleri bu bölgeye çekme çabası içindedir, haklıdır. 1992 PKK stratejisinde. Botan - Behdinan savaş hükümeti kurma planları vardır, doğrudur. Botan; Hakkari - Şırnak, Behdinan ise bu iki İlimizin güneyindeki Irak sınır boyudur. Ersever kitabında bir üçgenden bahseder. Aslında bu üçgen Şemdinli'dir ama nereden baktığınıza göre değişir. Çok yukarılardan bakarsanız, Van - Hakkari ve Şırnak'ı görürsünüz. Biraz daha aşağı inerseniz karşınıza Van ve Hakkari çıkar. Bunu sırasıyla, Haşkale - Yüksekova - Şemdinli üçgeni izler. Daha da yakından bakarsanız Şemdinli'yi görürsünüz; Şemdinli Üçgeni. Neden Şemdinli:[14]

Şemdinli, Çukurca ve Uludere'den daha fazla sınır hattına sahiptir.

Van ve Hakkari'ye açılmaktadır.

Sadece Irak değil İran üzerinden de yönelmek mümkündür.

Van ve Hakkari üzerinden yönelmek, ablukaya almak ve tecrit etmek için planlanmıştır. Coğrafyası gerilla Savaşı'na çok müsaittir. Manevra alanı çok geniştir.

Geri cephe imkanları her bölgeden daha fazladır. Düşürüldükten sonra savunma yönünden kolaylıklar mevcuttur.

Bunların hepsi doğrudur. Ancak PKK için Şemdinli'nin bir diğer önemi, kuzey Irak'taki Hakurk kampının varlığından ileri gelir. Bu nedenle PKK, Hakurk ana karargâhını 1991'den bu yana hiç terk etmemiştir. Onca operasyona rağmen Hakurk hiçbir zaman, imha edilememiştir. İlk kapsamlı operasyonun Osman Pamukoğlu Paşa komutasında yapılmasına, birçok teröristin öldürülmüş ve onca silah, cephane ele geçirilmiş olmasına rağmen PKK Hakurk'ta çökertilememiştir. Neden?

Bu bizim zayıflığımızdan değil inanın, Hakurk coğrafyasının zorluğundandır. Hakurk'un, Hakurk olabilmesi için PKK'nın Şemdinli'de etkili olması, Şemdinli'nin de Şemdinli olabilmesi için Hakurk gibi bir stratejik alanın Irak kuzeyinde olması gerekir. Şemdinli coğrafyasını bilmeden terörist coğrafyasını anlatmak güç olur. Terörist coğrafyasını bilmeden Şemdinli üzerinde değerlendirme yapmak ise yanlış olur. Buna rağmen kimileri çıkar, Şemdinli'de meydana gelen terörist eylemleri değerlendirmek maksadıyla;

- *Efendim, zaten önceden de burada isyan olmuştu,* der ve terörün nedenini geçmişe bağlar.

Siz gerçeği bilemediğiniz için susarsınız. Çünkü Şemdinli size çok uzaktır. Kimileri de;

- *Buradaki aşiretlerin Irak kuzeyindeki aşiretlerle yakın akrabalık ilişkileri var,* der ve devam eder:

- Efendim, *Şemdinli halkı zaten Barzani'ye sempati duyar, terörün kaçakla ilişkisi var,* der ve terörü aşirete, kaçakçılığa bağlar. Siz yine susarsınız. Siz sustukça onlar konuştukça konuşur ve Şemdinli'de meydana gelen olayları size öcü gibi gösterir. Siz de çaresiz inanırsınız. Dedim ya Şemdinli size çok uzaktır, gerçeğe de uzak olduğunuz için susarsınız. Sadece siz olsanız ne gam, garip Şemdinli de susar. Zira Ankara da ona çok uzaktır sesini duyuramaz. Üstelik sesini çıkarmaya da korkar masum Şemdinli. Bir yanında teröristler vardır, meydanı boş bulup bağırıp çağıran, diğer yanında ise devlet, "*Ne oluyor orada, yoksa başkaldıran mı var,*" deyip kızan, iki arada bir derede kalır Şemdinli, ne yapacağını bilemez.

İşte planlanan oyun da budur; İkinci devrede gerçek oyuncular yerlerini alır, bir taraftan İran, bir taraftan kaçak ağaları, bir taraftan Barzani ve Talabani, diğer taraftan da PKK. Şemdinli neylesin sarılınca dört bir yanı? Bu PKK, bu Barzani, bu Talabani ve de kaçakçı ağaları niye elini eteğini çekmez Şemdinli'den? Sizce mesele, önceden çıkartılmış İsyan ya da aşiret bağları veya teröre sempati duyulması mıdır? Bizce hayır! Asıl mesele, Şemdinli'nin fizikî konumu, coğrafyası, kaçakçılık ve sınırların kontrol altına alınamayışında yatar. Irak ve İran sınırları Şemdinli üçgeninde birleşir. Bu üçgenin sırrı bir çözebilse diğerleri çorap söküğü gibi gelir ama çözülmez bu sır, çünkü istemezler.

Şemdinli'yi terörist coğrafyası yapan nedir? En başta fiziki konumu gelir; üçgendedir, İran ve Irak'a geçişler kolaydır, hudutları zorludur, korunması güçtür. Atlama taşıdır Şemdinli; buradan kolayca Hakkari ve Van'a, Çukurca üzerinden Şırnak'a kolayca açılabilirsiniz. Hakkari ve Van'a açılmak önemlidir çünkü buralar kaçakçılığın merkezleridir. Şırnak önemlidir çünkü yurt içine Cudi ve Gabar dağları üzerinden yayılabilirsiniz. Neden Şemdinli? Çünkü geri çekilmek kolaydır hem İran'a hem Irak'a.

Bu coğrafyanın ikinci özelliği dağlarıdır; Balkayalar, Leylek Dağı, Çarçele, Beyaz Dağ, Şehidan Dağı, Çimen Dağı, Mezargediği ve Karadağlar. Her yerde dağ var diyeceksiniz, doğrudur, ülkemiz dağlık bir bölgedir ama bu saydığım dağlar Şemdinli'de öylesine sıralanmıştır ki, birinden diğerine sek sek oynar gibi geçebilirsiniz. Bu oyunun nasıl oynandığını size anlatayım.

Güneyde PKK'nın ana üssü Hakurk'tur. Hakurk'tan kuzeye doğru çıkın, Ari düzlüğünü geçin, Hacıbey sınırını atlayın, Gasto'ya gelirsiniz, iki saatlik yürüyüş mesafesi, teröristlerin ülkemize giriş kapısı. Gasto kuşun uçmadığı bir yerdir, kuytudadır, kimse gelmez oralara, rahat edersiniz. Bundan sonra işler kolay; Karadağı aşıp Silo yaylasını geçtiğinizde Balkayalar'a ulaşırsınız, bu birinci yoldur.

Gasto'dan Mezargediği'ne çıkın, oradan da Zagros'a geçin. Zagros İran'dadır ve burada PKK'nın çadırlı kampı bulunur. Bu da ikinci yoldur.

Sağ ve de salimen yolculuğunuzu tamamladıysanız, gerisini merak etmeyin; Balkayalar sizi Leylek ve Çarçele dağlarına, Zagros ise Çimen,

Dumanlı, Kralın Kızı ve Şehidan dağlarına kolayca ulaştırır. Çarçele'den Hakkari ve Şırnak'a, Şehidan'dan Yüksekova, Başkale ve Van'a atlayabilirsiniz. Sizi rahatsız eden olursa hiç endişelenmeyin; Çarçele'de Eşek Kapısı üzerinden İrak'a, Şehidan'dan da İran'a kaçabilirsiniz. Bu saydıklarım inanın bir gecelik yoldur, dağlar yüksektir, serindir, su kaynakları vardır, rahat edersiniz.

Şemdinli'yi terörist coğrafyası yapan üçüncü husus ise PKK'nın yurt dışı kamplarıdır ve bunlar Şemdinli'yi üç koldan kuşatmıştır. Güneyde Hakurk, doğuda Jerma ve batıda Basyan kampları yurt içindeki teröristleri her yönden destekler. Leylek, Çarçele ve Balkayalar dağları Basyan'a, Şehidan, Çimen, Kralın Kızı, Dumanlı dağlar Jerma'ya, Zagros ve Mezargediği ise Hakurk kamplarına açılır, işte üçgenin bir sırrı budur; Iran ve İrak hudutları, dağlar ve kamplar Şemdinli'yi terörist coğrafyası yapar.

Yıllarımız dağlarda geçti ama Şemdinli gibi bir ilçe görmedim ben. Küçük bir ilçede dört PKK kampı bir arada görmedim hiç. Van'ın en hassas ilçesi Gürpınar da bile, adına kamp denirse eğer bir tek Tirsin vardı. Çatak, Başkale'de de kamp görmedim. Ama Şemdinli'nin dört bir yanı terörist kampı, hem içte hem dışta.

1992 ve sonrası Şemdinli'de yapılan operasyonlarda, Balkayalar, Leylek Dağı, Çarçele ve Beyaz Dağ'da olmak üzere dört PKK kampı bulunmuş ve içindekilerle birlikte imha edilmiştir. Bunlar bizim sınırlarımız içinde olanları, bir de bunlarla bağlantılı onlarca sınır ötesi kampları da var. Kamp deyince aklınıza öyle yerleşik tesisleri getirmeyin; hava keşfiyle görülmeyecek, İran ve Irak sınır boylarına yakın olacak, köylüden uzak olacak, ağaç dallarıyla yapılmış yeme ve yatma yerleri olacak, kamplar arası ulaşım olacak, hemen hemen hepsi bu işte. Dört kampı içinde barındıran bir coğrafyadır bu.

Mezargediği, ülkemizin en güney doğu ucundadır, üçlü sınırda, Zagros'un eteklerinde. Bu noktaya çıkın ve Şemdinli'ye bakın; bulunduğunuz yerden aşağı inen bir vadi doğruca sizi ilçe merkezine götürür. Sola bakarsanız Irak, sağa bakarsanız İran'ı görürsünüz. Irak sınırını Hacıbey Çayı çizer, hani şu teröristlerin balık yediği yer[15]. Kuzeye açılım Zagros'tan başlar, PKK'nın çadırlı kampı. 901ı yıllarda İran,

PKK'ya açık açık destek verirdi ve teröristler Doğubeyazıt'tan Mako'ya geçer, sınır boyunca güneye inerek Zagros'a gelir, bir çay molasını müteakip 2801 Rakımlı Tepe'den aşağı sarkıp Hakurk'a ulaşırlardı. Burada eğitimlerini tamamladıktan sonra görev bölgelerine yani Zagros'tan Urumiye'ye, Şehidan'a, Yüksekova sınırına araçlarla taşınırdı. Şimdi ise durum farklı; Amerika var Irak'ta ve PKK'ya destek veriyor İran'a karşı, İran ise öfkeli artık PKK'ya. Dolayısıyla teröristlerin Zagros'tan Yüksekova'ya doğru araçla gidebileceklerini pek sanmıyorum, olsa olsa sınırın İran tarafındaki patikayı izleyecekler, Çimen Dağı'nın doğusundan geçip, Dumanlı Dağ ve Kral'ın Kızı'nı aşıp Jerma kampına ulaşacaklardır. Bu da epey yol eder ama tehlikesizdir.

Jerma'ya ulaştıktan sonra işleri kolay; ister Soğuksu'yu geç, Durak'ı geç Bembo'ya çık, oradan Gülle Tepe'ye gel, ister Mağaraönü'nden geç, Kayalar üzerinden Şemdinli'ye gir, nasıl isterseniz. Bembo bir üç yol ağzıdır; kuzeyi Yüksekova'ya, batısı eski Çarçele kampına, güneybatısı Konur vadisi üzerinden Basyan kampına açılır yani Irak'a. Jerma, Bembo, Konur ve Basyan güzergâhı teröristlerin ana geçiş istikametidir, İran'ı Irak'a bağlar. Güvenli bir yoldur; genelde gece yürüdükleri için kimse rahatsız etmez onları. Ederse ne olur? Hiçbir şey olmaz; istikamet değiştirir Bembo'dan Çarçele'ye çıkar, Eşek Kapısı'nı geçer, gene Irak'a ulaşır.

Şemdinli dağlık bir bölge, gizlenmek kolay. Şemdinli üçlü sınırda, Irak ve İran'a geçmek kolay. Şemdinli ana kaçak yollarına yakın, Yüksekova hemen yanı başında. Şemdinli bir üçgen, çıkmaz sokak, tek girişi ve tek çıkışı var. Şemdinli'de hudutlar dağlardan geçer, koruması kolay değil. Şemdinli'ye Urumiye yakın, Erbil yakın, yurt dışı lojistik destek kolay. Şemdinli'de terörist kamplarından birbirine geçiş ve irtibat kolay; Çarçele kampı Şehidan'ı görür, Hakurk'u görür, Balkayaları, Leylek Dağı'nı görür, Zagros'u görür ve teröristler kolayca haberleşir. Teröristler hep yukarılarda olduğu için aşağıda kalan güvenlik güçlerini kolay takip eder, ona göre tedbirini alır. Ülkemizde bu arazi özelliklerine sahip Şemdinli'den başka bir arazi yoktur. Teröristler için Şemdinli'yi kontrol allına almak ne kadar kolaysa, askerler için de bu iş o kadar zordur. Bu nedenle PKK Şemdinli'yi bırakmaz.

PKK, bu tipik terörist coğrafyasında yol ve kamp güvenliğini sağlayabilmek için sayısız saldırılar yapmıştır Şemdinli'ye, koruculara, askere, karakollara, saymakla bitmez bunlar. Başarmıştır da bu işi çünkü, zamanında kaçakçılara karşı açılmış küçük küçük jandarma karakolları güvenlik gerekçesiyle kapatılmıştır. İyi bir asker araziyi iyi bilir, coğrafyayı etüt eder, teröristlerin yaklaşma istikametlerini ortaya çıkarır ve tedbir alır. Zamanında asker bunu yapmış ve Mezargediği'ne karakol açmıştır ama şimdi o karakol yok artık, kapalı. Türk bayrağı gönderde dalgalanmıyor, törenle indirildi. Hemen aşağısında Tanyolu karakolu varmış, şimdi kapalı, tıpkı onun da hemen aşağısındaki Hazne karakolu gibi. Meydan teröristlere bırakılmadı elbet, başka güvenlik tedbirleri var şimdi o bölgelerde. Ama çok önemliydi bu karakollar, Mezargediği-Şemdinli istikametini kapatıyorlardı. Şimdi yoklar. Acı bu bizim için, inanın bayrağı gönderden indirmek çok acı.

Hakurk-Derecik istikametini tutan gene küçük küçük karakollarımız vardı, Horyürek gibi, Samanlı gibi. Onlarda yok artık, kapatıldı. Ya ormancık? Basyan kampını gözleyen, ülkemize girişi kapatan Ormancık karakolu, o da yok. Tıpkı Mağaraönü karakolu gibi, Jerma kampını gözleyen ve İran'dan girişi kapatan karakol, o da yok, kapatıldı. Başka çözüm bulamadık, saldırılara açık karakollardı bunlar. Saldırı olmasın diye kapattık. Doğru mu yaptık, bilemiyorum ki, içim yanıyor benim, karakol bu, devletin halka açılan kapısı. Saldırı olmasın diye karakol kapatmak? Saldırıyı yapan kim? PKK. Nerede bunlar? Hakurk'ta, Jerma'da, Basyan'da. Karakol kapatacağımız yerde, bu kamplara girip PKK'yı yok etseydik ya, onca şehidi vermezdik inanın. Niye yapmadık ki bunu?

Şemdinli'yi anlarsanız, coğrafyasını bilirseniz, inanın terörle mücadele ne demek, ortaya çıkacaktır. İşte bizim teröristler bu coğrafyada yaşar. Coğrafyayı iyi bilirseniz, kaçak ve terör arasındaki ilişkiyi kurmanız da kolaylaşacaktır. Bu coğrafya kilit coğrafyadır. Siirt'teki, Şırnak'taki, Van'daki, Tunceli'deki teröristi terörist yapan Şemdinli coğrafyasıdır. Böyle bir coğrafyaya para, güç, seçilmişler ve atanmışları koyduğunuz zaman, otuz yıla yakın bir zamandır süre gelen terörün neden bitmediği ortaya çıkar.

İşle terörist coğrafyası budur; güvenli yollar, güvenli dağlar, şehir merkezleriyle irtibat, kamplara kolay ulaşım, güvenli barınaklar, sağlıklı

lojistik ve ikmal, eylem sonrası yurt dışına kaçış kolay. İşte bu tür coğrafyalar teröriste istediği avantajları sağlar. Bu avantajı lehinize çevirmenin yolu alan kontrolünden geçer ama zordur bu iş; geceleri yürüyüp pusu atacak, gündüz istirahat edeceksiniz, her gece onlarca kilometre yol eder bu, herkes dayanamaz. Küçük ama özel birlikler gerektirir, yüreği kuvvetli bileği kuvvetli olan. '90'lı yıllarda bunları da yaptık ama yetmedi ne terörü bitirmeye ne de teröristi.

Gelelim bu coğrafyadaki kaçağa. Şemdinli'de güçlü olduğunuz zaman Yüksekova ve Başkale'de yapılan kaçakçılığı da kontrol altına alırsınız. Kaçak demek para demektir; çok para, kolay para, kanlı ve kirli para. Hudutları gördünüz, o dağlarda inanın insan korkar yalnız kalınca. Hudut dağlardan geçer, çaylardan geçer. Her şey gelir her şey geçer, hududu asker gücüyle koruyamazsınız. Huduttan ne geçer? Ne istiyorsanız o geçer.

Kaçak için sorun yok, geçer. Terörist yalnız para istemiyor ki, otorite istiyor hem de devlete ait olan otoriteyi. Ne yapacak? Nasıl alacak? Kaçaktan aldığı onca para bir yana, teröristin de terörist olabilmesi için ve de varlığını kabul ettirebilmesi için eylem yapması lazım. Eylem yapacak, halkı sindirecek. Eylem yapacak, savunmaya zorlayacak askeri. Ona eylem lazım yaşayabilmesi için ama çok ses getiren, çok az zayiatla yapılacak bir eylem, üstelik en kısa sürede.

Eylem yaparsanız ne olur? Otorite olursunuz.

Otorite olursanız ne olur? Kaçağı kontrol altına alırsınız.

Alsanız ne olur? Sayamayacağınız kadar, rüyanızda görseniz inanamayacağınız kadar para kazanırsınız.

Kazansanız ne olur? Tüm örgütü, yapılanmayı, siyasi kanatları, yayınları, televizyonları, silahları finanse edersiniz.

Etseniz ne olur? Devlet otoritesinin yerine geçersiniz, hem de tüm dünyanın özellikle Avrupa'nın gözü önünde, demokratik rejimlerde seçimleri kazanarak.

Şemdinli üzerinde oyunlar niye sanırsınız? Dışarıda kileri içeri almak için af görüşmeleri, Avrupa'nın baskısı niye sanırsınız? Neyse, biz

işimize bakalım. Herkes görevini vatan sevgisi, bayrak sevgisi, ulus sevgisi dolu olarak yapsaydı, zaten bu kitaba konu olanlar yaşanmazdı hiç!

Ben sizi anlıyorum; Şemdinli denince aklınıza; kaçakçı, terör, uyuşturucuyla iç içe girmiş Türkiye'nin en güneydoğu ucunda bir üçgen geliyor çünkü harita öyle diyor. Elbette siz, bir yandan basın bir yandan uzmanlarımızın anlattıkları sonucu bu üçgeni, şeytan üçgeni gibi düşünüyorsunuz. Böyle düşünmekte de haklısınız ama gerçeği bilmek mi istiyorsunuz? Şemdinli'de bataklık yoktur, sivrisinek de yoktur. Orada insanlar yaşar. Türk bayrağı gölgesinde İstiklal Marşı söylenir okullarında. Susadıklarında onlar da su içer kan değil. Giden canlarına gözyaşı dökerler, yanık türküleriyle. Sevgi vardır yüreklerinde ama belli etmezler çünkü bilemezler sevgi dolu sözlerin nasıl fısıldandığını, öğretilmemiştir. Terör zirveye ulaştığında dahi teröristlere geçit vermemiştir halk. Devlet varsa terör yoktur da ondan. Yok ise devlet, ne yapsın garip Şemdinli?

Bir kusuru varsa Şemdinli'nin, bize çok ama çok uzak olması. Şemdinli dağlık, her iki tarafı sınır İran'a, Irak'a, sorunları çoktur ama bir özelliği vardır Şemdinli'nin onu her şeyden ayıran; Şemdinli bizimdir ne İran'ın ne de Irak'ın ne teröristlerin ne de Barzani'nin. Onun da bizden başka kimsesi yoktur. İyi bilmek lazım bunu. Şemdinli'yi unutmamak lazım.

Şemdinli'yi anlamak demek, Şemdinli'ye hesap sormak demek değildir. Şemdinli'yi anlamak demek; orada devlet olmak demektir, terk etmek değil. Şemdinli taktik olarak da stratejik olarak da, istihbarat ve kaçakçılık açısından da asla göz ardı edilmemesi gereken hassas bir bölgedir. Bu hassasiyeti lehimize çevirmenin yolu, devletin tüm güçleriyle orada varlığını göstermesinden geçer.

Şemdinli coğrafyasının kilit ismi Hakurke'dir. Diğer kamplar ve geçiş güzergâhları Hakurke'ye göre şekil alır. Çarçele'den çıkıp Gülle Tepe üzerinden bir gecede Şehidan'a, Leylek Dağı üzerinden bir gecede Basyan'a, Silo yaylası üzerinden bir gecede Hakurke'ye, Beyaz Dağ üzerinden bir gecede Mezargediği'ne ulaşabilirsiniz. Teröristler de böyle yapar zaten, iki gecede Şemdinli'yi kuşatan kamp yerlerini bir bir dolaşırlar. Dolayısıyla, teröristler Şemdinli bölgesindeki bir eylem hedefine iki gecede istedikleri kuvveti toplayabilir, baskın yapabilir ve de

kolayca kaçabilir. Nasıl ki terörist coğrafyasını yapan Şemdinli ise, Şemdinli'nin sırrı da Hakurke'de yatar.

Üçgendeki Sır, Hakurke

"Kuzeyde oluşan otorite boşluğu ve Birleşmiş Milletler'in bu bölgeye uyguladığı uçuşa yasak bölgeden de yararlanarak çok kısa zamanda büyük bir güç haline geldik. Çok sayıda silah, mayın, ağır silahlar ve mühimmat elimize geçti. Örgütümüzü kısa zamanda bu silahlarla donatarak büyük bir güç kazandık..."

Abdullah Öcalan, 22 Şubat 1999

Şemdinli, Hakkari'nin üç ilçesinden biridir, diğerleri Yüksekova ve Çukurca'dır. Her üç ilçe de, Büyük Kurdistan denilen projenin can damarıdır. Buralar ele geçirilmeden bu proje gerçekleşemez. Yüksekova, uyuşturucu kaçakçılığının merkezidir, hemen üst komşusu Başkale gibi, PKK terör örgütüne önemli finansman sağlar. Ayrıca, Van ve Bitlis yörelerine atlama taşıdır. Şemdinli, Öcalan'ın, "bir parça özgür vatan" hayalindeki yer olup, Irak kuzeyindeki teröristlerin ülkemize giriş yaptığı yerdir. Çukurca ise, gene Irak'taki teröristlerin yurdumuza dağıtım noktasıdır, Şırnak - Siirt havalisine geçerler.

Söylemiştim size, Şemdinli'yi terörist coğrafyası yapan üç ana faktör vardır: birincisi üçgende oluşu, ikincisi dağlar, üçüncüsü ise kamplar. PKK ana kampı Hakurke hemen Şemdinli güneyindedir, üç beş saatlik yaya yürüyüş mesafesinde. Şemdinli'yi üçgeninin hassasiyeti esas

itibariyle Hakurke'den ileri gelir. Resimde gördüğünüz Şemdinli'dir yani üçlü sınır. Resmin sağ yanı İran, sol alt yanı ise Irak'tır. PKK'nın ana üssü Hakurke, resmin altındaki karanlık dağların olduğu yerdir. Askerler buraya Hakurk der, teröristler Hakurke, vatandaş ise Hakurki. Teröristi anlattığımız için biz bu karanlık dağlara Hakurke diyeceğiz.

Stratejik bir üs bölgesidir burası. İster hava indirme, isterseniz kara harekâtı yapın bu bölgede, teröristlerin kaçmak için iki seçeneği vardır. Ama sizin bu iki seçeneğe karşı, ne yazık ki uygulayabileceğiniz bir karşı seçenek yoktur. Nedir bu iki seçenek? Ya kuzeydoğuya İran'a kaçmak, ya da güneye, 36. paralelin güneyine inmek! Her ikisi de sizi çaresiz bırakır; İran'a giremezsiniz, güneye inemezsiniz.

Öcalan'ın Hakurke'sini anlamak için Karadağ'a çıkmalı, Karakoca gitmelisiniz. Korucu Sıddık'ın bir çayını içmeli, babasının elini öpmelisiniz. Ama artık onlar yok; Sıddık şehit oldu babası ise öldü. Olsun, onların ruhu var oralarda, kahramanlıkları dilden dile dolaşır durur. Onların çocukları var, torunları var, onları görmelisiniz. Çok sıcakkanlı insanlardır, toprağını sever, PKK'ya destek vermez. Zordur işleri çünkü Hakurke tam karşılarındadır, deyin ki iki saatlik yaya yol mesafesi. PKK'nın ana kampına en yakın yerleşim yerimizdir. Dayandı onlar, şehit oldu onlar ama köylerini terk etmediler. Hemen yanı başındaki Horyürek karakolumuzu biz kapattık ama onlar mücadeleyi bırakmadı, köylerini boşaltmadılar, toprağı PKK'ya terk etmediler, hâlâ mücadeleyi sürdürüyorlar.

Kahraman Karakoç'tan güneye baktığınızda Hakurke'nin dağlarını, Ari Düzlüğü ve de gediğini görebilirsiniz. Çok yakındır size. Hiç unutmam, bir gün Karakoç'a geldik. Sıddık'ın çayını içtik, Gasto'ya doğru bir uzandık. Bir baktım ki ne göreyim; karşımızda Ari, Ari'nin sırtlarında bir grup terörist bize bakıp halay çekiyor. Havanlar konuştu, makineli tüfekler konuştu, düşenleri gördüm ama kaçmadılar. Hakurke bir efsane onlar için, orada kendilerine hiçbir şey olmayacağına inanıyorlar. Bu cesaret değil, bu bile bile ölüme gitmek değil, bu garip bir şey izahı güç. Nasıl bir muhakeme bu, anlamak zor. Ateşin yaktığını bilmez mi insan? İnanın bilmediler. Size anlattığım dağdakiler bunlar işte. Kaçmadılar ve göz göre göre yaktı ateş onları.

Üs bölgesi olarak Hakurke, Türkiye'ye en yakın noktadır. Dalamperyani Zagros'u tutarsanız, sizi ne İran yakalayabilir, ne de Türkiye. Yakalamak isteyen olursa eğer, şimdiki gibi Kandil Dağı'na çekilirsiniz. Hakurke arazisi zordur; kayalık, derin çataklar, mağaralar, çaylar, sular, ağaçlık. Teröristin barınması, saklanması, sığınak yapması için her türlü imkânı verir. Buraya yapılan hava taarruzları sonuç vermez, yazık atılan bombalara. Öyle bir günde arayamazsınız. Öyle bir tugay gücüyle de arayamazsınız. En az iki tugay, en az bir ay gerekir Hakurke'yi ele geçirmek için. Hele ki operasyon öncesinde İran sınırındaki Zagros'u geceden tutmazsanız ve de güneye kaçış yollarını kesmezseniz, onca çabaya yazık olur, teröristler hemen kaçar.

Operasyonu yalnız PKK'ya karşı da yaparsanız, gene yazık olur onca emeğe, gayrete çünkü PKK'nın yarısı Barzani ve Talabani'nin peşmergeleri içinde barınır. "92 Ekim harekâtı sonrasında Türk ordusundan kaçan PKK'lıların büyük bir çoğunluğu peşmergelere sığınmış ve hâlâ da onlarla birlikte yaşamaktadır. Dolayısıyla PKK'ya operasyon yapmak demek; peşmergelere operasyon yapmak demektir, sakın unutmayınız. Peşmergeye vurmadan PKK'ya vuramazsınız çünkü ikisi de aynıdır. Irak'taki Kürt varlığını haritadan silmek, Amerika'nın yerli Kızılderililere yaptığı gibi, düşünülemeyeceğine göre en iyisi; PKK'yı yok etmektir, Barzani'yi ise iyi bir silkeleyip zayıflatmak ve kontrol altında tutmaktır. İran'la dirsek teması kurulur, niyetimiz açıklanır, gizli desteği alınırsa kolay hallederiz bu işi Amerika'ya rağmen. Karşı mı çıkacak? Afganistan'dan, Lübnan'dan askerlerimizi çekeriz, Habur'u kapatır Barzani'nin gırtlağını sıkarız. Çok zorda kalırsak İncirlik üssünü uçuşa yasaklarız. Irak'taki Amerikan katliamını BM'e taşırız, protesto ederiz, Rusya'yla Çin'le savunma anlaşmaları imzalarız. Elbet bir çare buluruz, asla çaresiz değiliz biz.

Hakurke'nin Irak tarafında ve batıya doğru sırasıyla Basyan, Mezi, Keryaderi, Şive, Haftanin, Sinat kampları bulunur. Bu kamplar ise, eylem için teröristlerin hazırlık yaptığı yerlerdir; lojistik sağlanır, eğitim yapılır, eylem sonrası buralara kaçılır. Siz operasyon yaparsanız hepsi dağılır ve Hakurke'de toplanır.

Aslında bu hikâye 1991'de başlar. Ne olmuştur l991 de? Saddam'ın öfkesinden kaçan Iraklılar Şemdinli-Samanlı sınırına yığılmıştır hem de

yüz binlercesi. Özal, ABD ile işbirliğine gitmiştir Saddam'ı devirmek için ama deviremememiştir. Saddam da karşı hamle olarak PKK ile anlaşmıştır. Irak kuzeyine yerleşmesine izin vermiştir ve de silahlandırmıştır. Amacı, ABD'ye karşı kendisini yalnız bırakan Türkiye'yi cezalandırmaktır ve bunu da başarmıştır.

Biz, sayısı beş yüz bine varan sığınmacıların sorunları ile uğraşırken, PKK güney doğu sınırlarımıza yerleşmiş, silahlanmış ve eğitim yapmıştır. Abdullah Öcalan çok güzel bir yer keşfetmiştir bu iş için, Hakurke! Bakın ne diyor: *"Kuzeyde oluşan otorite boşluğu ve Birleşmiş Milletlerin bu bölgeye uyguladığı uçuşa yasak bölgeden de yararlanarak çok kısa zamanda büyük bir güç haline geldik. Çok sayıda silah, mayın, ağır silahlar ve mühimmat elimize geçti. Örgütümüzü kısa zamanda bu silahlarla donatarak büyük bir güç kazandık..."*

Öcalan'ın anlatmak istediği bölge, aslında üçlü sınırdan başlayıp Cizre'ye kadar uzanan sınır boylarıdır. Buralar aynı zamanda Botan - Behdinan savaş hükümetinin yerleşmesini düşlediği bölgedir. 1991'de Hakurke'ye operasyon planlanmış ancak yapılmamıştır. O dönem bölgede Tabur komutanı olarak görevli emekli General Alaattin Parmaksız, anılarını dile getirdiği "Burası Hakkari" isimli kitabında operasyon detaylarını anlatıyor ancak son anda operasyonun iptal edildiğini dile getiriyor. Aslında hedef iyi tespit edilmiş, terörist mevzileri hava keşfiyle belirlenmiş, üç komando taburuyla icra edilmesi planlanan operasyon ise son anda iptal edilmiştir. Bizce bu operasyon yapılmış olmalıydı. Hakurke'ye girilmiş ve tehdidin Önemi ortaya konmuş olmalıydı. 1992 ve sonrasında belki PKK tehdidi bu denli büyük olmazdı.

'92 Ekim Harekâtında ise, Hakurke'ye girilmiş ama teröristlerin büyük bir kısmı İran'a yani Zagros'a kaçmıştır. Harekâtta gördüğümüz en büyük eksiklik, Zagros denilen İran- Irak sınır boylarının, bir gece harekâtıyla önceden tutulmamış olmasıdır.

General Pamukoğlu'nun kuvvetleriyle yapılan ikinci operasyonda ise, İran'a kaçmaya çalışan teröristler Kobra helikopterleriyle bertaraf edilmiş ancak teröristlerin güneye çekilmeleri engellenememiştir. Operasyon başarıya ulaşmıştır; önemli sayıda terörist etkisiz hale getirilmiş, çok miktarda silah ve cephane ele geçirilmiştir. Buna karşılık

Hakurke yok edilememiştir. Hakurke'ye yapılacak operasyonlar risklidir, bir anda beklenmedik Sayıda şehit verilebilir çünkü arazi zorludur. Yeterli güç ayırmak gerekir, güneye ve doğuya çekilmelerin önünü kapatmak gerekir. Batısı açık arazidir yani Hayat vadisi, kuzeyi ise zaten Türkiye'dir, teröristler buralara kaçamaz. Geriye, güney ve doğu kalır. Umarım, yakında gerçekleşeceğini düşündüğümüz sınır ötesi operasyonlarda bu düşüncelerimiz dikkate alınır, Hakurke'ye gereken önem verilir ve PKK bu ana üste çökertilir. Gerçi aylardır dilden düşmeyen sınır ötesi harekât söylemleriyle Irak'taki teröristler dağıldı, kamplar boşaltıldı, önemli sayıda terörist peşmergelerin içine saklandı ama olsun, Hakurke'ye harekât psikolojik harekâtın bir parçası olacak, ele geçirilecek lojistiğin yanı sıra teröristlerin moralini bozacak, umudunu kıracaktır.

Şimdi bize diyorlar ki, teröristler Kandil Dağı'nda. Doğru, Kandil'de terörist vardır. Ama sadece orası değil ki, Basyan'da da terörist var, Mezi'de de. Sınır ötesi harekât yapacaksanız, hedefinizi iyi seçmeniz gerekir; PKK'ya darbe vurmalısınız, uzun süre toparlananlasın. Kandil'de darbe vuramazsınız; hazırlıklılar, sizi bekliyorlar, sayıları az. Hava taarruzları etkili olmaz, uzun süreli bir kara Harekâtını sürdüremezsiniz. Kandil Dağı bir aldatmacadır. PKK için siyasi bir üstür orası, harekât üssü değil. Kandil, hem peşmergelerle, hem Amerikalılarla irtibat kurmak, hem de dış dünyaya basın yoluyla açılmak, propaganda yapmak için stratejik bir üstür ama ana karargâh değildir. Kandil, Irak'taki gelişmeleri takip etmek ve yeni Irak'ta meydana gelecek oluşumlarda söz sahibi olabilmek için önemlidir ama Türkiye'de eylem yapmak için değil.

Kaçakçılığı kontrol altına almak, ülkemizde eylem yapıp sonrasında kolayca kaçmak, halk üzerinde etki alanı yaratmak için öyle bir yer olmalı ki teröristler için; Türkiye'ye yakın olsun, Irak sınırlarında olsun, İran'a da kaçma yolları olsun, üstelik bol sığınak olsun, mermi olsun, silah olsun, kalabalık trupları da gizleyebilsin, bir de yeni katılımcılar kolayca buraya ulaşabilsin. Bu, Kandil olabilir mi? Olamaz çünkü uzaktır. Sinat, Haftanin olabilir mi? Olamaz çünkü İran'a çekilme imkânı vermez. Neresi olabilir? Hakurke, evet Hakurke. Küçük bir bölge olarak düşünmeyiniz bu alanı, Durjan ve Lolan bölgelerini de ilave ettiğiniz zaman çok geniş bir arazi karşınıza çıkar. 80'li yıllarda İran - Irak Savaşı'nda sürekli tahkim edilmiş

olduğunu düşünürseniz, konunun önemi açıkça görülür. PKK'nın '9Vden günümüze yerleştiği ve de hiç terk etmediği bir alandır, stratejik ve taktik bir üstür. Öcalan için en hassas yerdir. Bizzat kendisi seçmiştir bu alanı, dolayısıyla kim ne derse desin Hakurke ile Öcalan arasında duygusal bir bağ vardır, kolay kolay terk etmez orayı. Bunu ben değil, kendisi söylüyor verdiği ifadelerde.

Üçgenin sırrı Hakurke'de yatar. Hakurke kontrol altına alınmadan, teröristler bu bölgede temizlenmeden, Şemdinli uyuyamaz. Şemdinli bizimdir. Onu uyku tutmazsa, bizi hiç tutmaz. Ama şunu da unutmayınız ki, artık sınır ötesi harekâtla Hakurke'de PKK'ya darbe vuramazsınız, dağıldılar, peşmergenin içine saklandılar. Darbe vurmak mı istiyorsunuz? Barzani'ye vurmadan PKK'yı vuramazsınız çünkü Amerika'nın Büyük Orta Doğu projesi içinde Barzani demek PKK demektir! Peki, bu PKK nedir?

İKINCI BÖLÜM
İHANETİN ADI PKK

Teröristin Kalbi; Kaçakçılık

“Kaçakçılık, her yönü ile Türkiye’de kendine özgü bir sektör oluşturuyordu. Kara para bu sektörden kaynaklanarak siyasal hayata da etkili oldu. Mebus transferleri konusunda kanlı paralar ortalıklarda döndü, dolaştı. Mafya, siyasal çevrelerde etkinlik kurdu. Devlet ihalelerine girdi. Bürokraside köprü başları tuttu.

Kaçakçılık sektörünün siyasal kadroları da oluştu. Yalnızca siyasal kadroları oluşmadı, en duyarlı devlet görevlileri ile mafya babaları arasında dostluk köprüleri kuruldu. Bunların bir kısmı yazıldı, bir kısmı yazılamadı.

Kaçakçılık davaları ile terörist eylemlerle ilgili davalar arasında ilişki kurulmamış; bugüne kadar bu davalar ayrı ayrı değerlendirilmiştir. Kaçakçılar ile teröristler arasındaki halka ele geçmeyince, terör ve şiddet olgusunun ardındaki gerçekler de ister istemez, gözden uzak tutulmuştur.”

Uğur Mumcu, Silah Kaçakçılığı ve Terör, 1984

Teröristin coğrafyası tek başına bir anlam İfade etmez, para da gereklidir onlara yaşayabilmeleri için. Bu coğrafyaya kaçakçılığı da eklediğiniz zaman teröristin sırrını çözmüş olursunuz. Bizim ülkemizde kaçak demek; para demektir. Kaçak ve terörist yan yana geldiği zaman bir güç olurlar.

Doğuda güç demek ise; otorite demektir devletin yerine geçen. Otorite demek ise; para ve silah demektir. Parayı kestiğiniz zaman geriye silah, kalır, tek başına silah bir iş yapamaz, çünkü herkes de silah vardır. Bizim sorunumuz da budur; para kaynaklarını kesmek! Kesemeyiz çünkü ülkemizde kara olan paranın kime gittiği bilinmez!

Yıllar boyu terörü besleyen en büyük kaynağın kaçakçılık olduğu bilindiği halde neden kimse bunu gündeme getirmez, anlayamıyorum. Kaçakla mücadele ettiği için saldırıya uğramış olan karakol sayısının kaç olduğunu biliyor musunuz? Çok, sandığınızdan çok. Kaçakla mücadele ederken hain kurşunlarla şehit düşen vatan evladımızın sayısını biliyor musunuz? O da çok, hem de pek çok. Şimdi size desem ki; PKK uzun yıllardır İran ve Irak sınırlarındaki kaçak patikalarını tutmuş, düzenli bir

gümrük teşkilatı kurmuş, milyonlarca dolarlık haraç alıyor, desem inanır mısınız? PKK'nın sözde gümrük teşkilatlarının yerini nokta olarak bildiğimizi ama İran sınırları içerisinde oldukları için müdahale edemediğimizi söylesem, ne düşünürsünüz? Peki ya yetkili makamların bu kaçaktan haberdar olduğunu ama önlemek için tedbir almadıklarını açıklarsam, bu sizin için şaşırtıcı olur mu? İsterseniz size bir örnek vereyim. Van milletvekilli Hüseyin Çelik'in resmi açıklamasıdır bu:

"Değerli milletvekilleri, hayvan girişleri, hasta Şemdinli, Yüksekova ve Başkale olmak üzere tüm İran ve Irak sınırları boyunca olmaktadır. Biraz önce de belirttiğim gibi, İran, Afganistan, Hindistan, Pakistan gibi ülkelerin hastalıklı hayvanları. Iran ve Iraklı tüccarlar tarafından sınırlarımıza getirilmekte ve bazı Türk vatandaşları tarafından burada satın alınmaktadır. Bu hayvanlar yurda girişte, sınırlarımızın karşı tarafında PKK'nın üç beş kişiden oluşan gümrük merkezlerinden geçmekte, bu geçişte de PKK'ya, hayvan başına ödenen fiyatın yüzde 10-15'i oranında bir para ödenmektedir. Bu yolla, PKK'nın, sırf geçen yıl topladığı para mevcudu 30 trilyon lirayı aşmıştır. Özellikle, bölücü örgütün son yıllardaki finans kaynağı hayvan kaçakçılığıdır."

Gördünüz mü? Bir milletin vekili, hudutlarımızdan hayvan kaçakçılığı yapıldığını, PKK'nın bu kaçaktan haraç aldığını açık açık söylüyor. Demek ki size yalan söylememişim, hazır söz hayvan kaçakçılığından açılmışken size ilginizi çekecek bir başka örnek vereyim:

Van Jandarma Asayiş Komutanlığı'na hayvan kaçakçılığı ile ilgili 13 Nisan 1999 tarihli bir rapor verilmiş ve buradan ilgili makamlara konu intikal ettirilmiştir. Bu rapora göre; Şemdinli, Başkale ve Yüksekova'dan kaçak olarak yurda getirilen hayvan sayısı yaklaşık 500.000 (beş yüz bin)'dir. O tarihteki piyasa değeri 15 trilyon TL. olup PKK'nın bu kaçaktan elde ettiği para tutarı bir buçuk trilyon TL. olarak değerlendirilmiştir. Yine bu rapora göre; Başkale kaymakamlığının Köye Hizmet Götürme Birliği'ne aldığı para, beyanına göre 30 milyar TL. olup geçen hayvan sayısı 400.000 civarındadır. Buna karşılık Yüksekova kaymakamlığınca, bölgesinden sevk edilen hayvan karşılığında bu birliğe 110 milyar TL. para alınmış olduğu, Şemdinli kaymakamlığınca ise bu rakamın 80 milyar TL. olduğu ifade edilmiştir.

Sizce Başkale'de 400.000 hayvan var mıdır?

Karakollar arasındaki boşluktan, gecenin karanlığından ve teröristlerin desteğinden istifade eden kaçakçılar, bir anda İran'dan, bir anda Irak'tan ülkemize geçerler. Doğruca en yakın anlaştıkları köye girerler. Devletin memuru muhtar, hemen bir hayvan beyannamesi keser. Artık kaçak koyun yasal olmuştur. Beyannameyi alan sürü sahibi doğru o İlçenin en büyük mülki amiri, kaymakama gider. Dilekçe verir:

- *Kaymakam bey. Darda kaldık. Sürümüzü satacağız*, der. Kaymakam bey üzülür ve "*Yapma, etme, sen benim köylümsün. Sen milletin efendisisin. Satma bu koyunu. Sana teşvik bulalım. Süt yap, yün yap, deri yap, ülkeye katkın olsun. Namerde avuç açmayalım*", der. Der ama köylü olan milletin efendisi, ısrarlıdır. Ne yapsın kaymakam, çaresiz razı olur. Olur ama buna karşılık Köye Hizmet Götürme Birliği'ne yardım etmesini ister. Köylü seve seve yardım eder. Kaçak sevkiyatının bu aşamasında, kaymakam memnundur, birliğe yardım toplamıştır. Kaçakçı memnundur, sevk izni almıştır. Muhtar memnundur, beyanname karşılığını almıştır. Terörist memnundur, geçen kaçaktan haracını almıştır.

Üzüntülü olan kimdir bilir misiniz; biri garip köylü, diğeri garip asker hududu namus bilen. Köylü gariptir, kaçak hayvan ucuza gelince kendi malını satamaz, aç kalır. Hududu namus bilen asker gariptir, üzgündür, namus bildiği hudut kaçak koyunla aşılmıştır. Onu koruyamamış olmanın üzüntüsünü yaşar ama elinden bir şey gelmez. Çünkü bizim ülkemizde insan hakları olduğu kadar hayvan hakları da vardır, nasıl korusun hududu?

Sevk iznini alan kaçakçı ilçe veterinerine gider, kaçak koyunun şevke mani halinin olup olmadığına dair rapor alır. Elbette oraya da yardım eder makbuz karşılığı ve sağlık raporunu alarak yola koyulur. Artık bir ünü de kalmadı Karaman'ın koyununun. Mor koyun bilmem ki ne oldu, kızıl mı yeşil mi? Hepsi birbirine karıştı; nerden gelmedi ki bu hayvanlar bize; Türkmenistan, Afganistan, İran, Irak, Asya ülkeleri, Kafkas ülkeleri, nesil de karıştı sonunda. Tarım ve Köy işleri Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp (Sivas) (Yıl 1999, yani size anlattığım olayların geçtiği yıllar), bakın ne diyor:

“Sayın Bakanımız da çok iyi bilir ki, uluslararası anlaşmalarda, bizim sınır bir ülkemizde böyle bir hastalık belirlenmişse, biz, dahilde gerekli tedbirleri alma mecburiyetindeyiz ve sınırdan da hayvanı sokmamamız gerekli ve bu hastalık Türkiye’de ile belirlendi. Ağrı Eleşkirt’te bu hastalık çıktı, 100 küsur hoştayn ineğimiz bu hastalıktan telef oldu. Bursa İnegöl’de çıktı, Sakarya’da çıktı, Bilecik’te çıktı ve görülüyor ki, bu virüs sınırdan kontrolsüz geçen kaçak hayvanlardan geliyor.

Bu nedenle, mevzuat gereği, biz, sınırdaki 5 ilde hayvan pazarlarını kapatmak, hayvan giriş ve çıkışlarını yasaklamak mecburiyetindeydik. Evet, kaçakçılığı da durdurmak için yasakladım, açık ve net söylüyorum. Bu kaçakçılık devam ediyor. Sayın Bakanım, siz de biliyorsunuz, yılda 250.000 sığır giriyor buradan. Hatta giren sığırlar, artık, komşu ülkelerin sığırları da değil, Afganistan’dan, Hindistan’dan, kuzey ülkelerden sığırlar İran’a iniyor, Romanya’dan, Polonya’dan hayvanlar geliyor.

Sayın Musa Demirci’nin dikkate getirdiği bir husus var; sınırlardan niye giriyor? Emniyet tedbirleri için, orada görev yapan emniyet mensuplarına da teşekkür ediyorum, gereken hassasiyeti gösteriyorlar; ama bir gerçek var ki, bu hayvanlar giriyor. Şimdi, bunu açık ve net konuşalım, bu hayvanlar, buradan, kamyonlarla Anadolu’ya taşınıyor.”

İşte hayvan kaçakçılığı bu. Kaçak hayvanlar hudutlarımızdan geçer. PKK bundan haraç alır. Bu haraçla silah alır, mermi alır ve gelir bizi şehit eder. Bunu da bizi yönetenler bilir! Yazık ki ne yazık, bize yazık!

Bizi yönetenler kaçakçılığın, PKK’nın ana gelir kaynaklarından biri olduğunu hâlâ görmek istemez. Gidin doğuya, kaçakçılıkla mücadeleden bahsedin. İlk alacağınız cevap, *“Bizim görevimiz terörle mücadeledir, kaçakçılık ikinci planda gelir”*, olacaktır. Halbuki kaçak terörü besler, bunu herkes de bilir, ama kimse itiraf etmez, söylemez, belki de işine gelmez.

1992’de yirmi binden fazla terörist vardı. Bugün ise işbirlikçileriyle on binler civarında. Etkisiz hale getirildiği söylenen terörist sayısı otuz bindir. Bir teröristi etkisiz hale getirmek için yedi milyon dolar harcamışız. Toplamda iki yüz milyar dolar. Bu bizim yetimin hakkı, kulun hakkı olan para. Bu bizim harcadığımız.

Örgütün yıllık geliri 250 milyon dolarmış. Otuz yıldır bu iş devam ediyor. Demek ki Örgüt de kaba bir hesapla 7,5 milyar dolar harcamış. Hadi biz yetim hakkı kul hakkından bu parayı aldık peki ya onlar bu parayı nasıl buldular?

Örgütün ana gelir kaynağı kaçakçılıktan aldığı haraçtır. Terör ve kaçakçılığın ortak paydası paradır; kara, kirli ve kanlı para. Terörist coğrafyasını Şemdinli'de gördünüz, aynı coğrafya kaçak için de geçerlidir. Bu hudutlar İnsan gücüyle korunamaz, bunu da bizim seçilmiş ve atanmışlarımız iyi bilir.

Kaçakçılık nasıl yapılır, PKK nasıl haraç alır alır, bu paraları nerede saklar?

Iran ve Irak hudutlarımız üzerinde her hangi bir engel sistemi yoktur. Hudut hattı, yüzyıllardır gidip gelen kaçak katırları yüzünden patika şeklinde yol olmuştur ve bizim katırlarımız bu yolları iyi bilirler. PKK da bizim teröristimiz olduğu için, o da bu yolları iyi bilir ve her kaçak patikasını tutar. Tuttuğu yer PKK'nın sözde gümrük noktasıdır.

Gümrük aslında, PKK'nın sınırı geçen kaçakçılardan aldığı haracın adıdır. Gümrük noktası ise; genelde İran'a doğru sınırdan beş yüz ila bin metre kadar içeride bir subaşıdır.

Çoğunlukla birkaç küçük kaya bulunur, yanında da ağaçlar, teröristler gölgede otursun, diye. Gümrükçü ekibi ise beş kişiyi geçmez. Hepsi silahlıdır. Kaçakçılar uzaktan tanısın diye de ağaçtan bir sopaya paçavra şeklinde bağlanmış sözde PKK bayrakları asılıdır. Bu onların otorite olduğunu gösterir yanlarında bir de çuval bulunur, toplanan haracı koymak için.

Kaçak geçişleri genelde gece saat on ila sıfır iki arasında yapıldığı için gün ışımaya yakın uyurlar. Gündüzün pek işleri yoktur. Siparişler verilir, istihbarat yapılır, gece geçeceklerin koordinasyonu falan. Gece büyük bir hareketlilik başlar. Kaçakçılar sıraya girer. Mallar kontrol edilir ve sayılır katırlar da alışıktır bu işe, gelir gelmez sözde gümrükte sıraya girer ve sabırla beklerler. Koyun geçişleri biraz zor da olsa kaçakçılarımız maharetlidir, onca sürüyü tek tek sıraya koymak ne demek! Becerirler. Gizlilik kuralı da inanın çok sıkı uygulanır. Eroin ve baz morfin geçişleri sır gibi yapılır ihbar edilmesin diye. Ayrı yerde, ayrı saatte. Kimse

görmez, kimse duymaz. Her malın bir gümrük tarifesi vardır, bizim gümrüklerde olduğu gibi. Tarifeye göre geçen maldan gümrük alınır ne geçişine izin verilir. Gümrük ödemeden geçerseniz ne olur? Ertesi sabah olay duyulur. Önce haber gönderilir, olmazsa kendisi ya da yakınlarından biri rehin alınır. Zamlı tarifeden gümrük ödenince serbest bırakılır aksi halde İbret olsun diye, öldürülür.

Belki de en çok merak ettiğiniz uyuşturucu madde kaçakçılığıdır; nasıl olur, nasıl yapılır ve de nasıl geçer hudutlardan diyerek. Uyuşturucu madde kaçakçılığı esas olarak İran sınırlarından yapılır, özellikle de Başkale ve Yüksekova'dan, diğer kaçak mallar nasıl huduttan geçerse, uyuşturucu da öyle geçer. Asker gücüyle hudut korunamaz.

Uyuşturucu denince aklınıza gelen nedir? Morfin? Eroin. Kokain? Doğru hepsi uyuşturucudur. Ama bizim hudutlarımızdan Kokain geçmez. Eroin de geçmez, geçse de çok nadir. Bizim hudutlarımızdan Baz Morfin geçer yani eroinin ham maddesi. Avrupa'dan bize Asit Anhidrit gelir, tabii kaçak olarak. Bu asit, baz morfini eroine dönüştürmeye yarar. Ülkemizde eroin imal edilir, ya Suriye üzerinden ya da doğrudan Avrupa'ya sevk edilir.

Baz morfinin eroine dönüştürülme işlemi bir gündür, daha doğrusu bir gece. Bir gecede işlem tamamlanır, sabaha karşı eroin kurumaya bırakılır. Kaçakçılar için bu çevirme işleminin en kötü yanı, kullanılan asitin baz morfine karıştığında çok kötü kokmasıdır, yüzlerce metre uzaktan hissedilir. Bu nedenle eroin dağlarda, merkeze uzak köylerde yapılır. Kurutulur kurutulmaz yeraltına gömülür. Ortalık sakinleş-sin diye beklenir. Zamanı gelince çıkarılır ve zulalı araçlarla sevk edilir.

Hayalinizi zorlamayın, bu işlemi öyle gözünüzde pek büyütmeyin, bizim kaçakçıların yıllardan beri yaptığı iştir bu ve inanın işlerini iyi bilirler. En büyük sorunları, Avrupa'dan gelen asit anhidriti baz morfinle buluşturmaktır çünkü biri batıdan diğeri ise doğudan gelir. Bir buluşturun onları yakalatmadan, inanın gerisi kolaydır.

Asit, Avrupa'dan genelde TIR araçlarıyla kaçak olarak ülkemize sokulur. Baz morfin ise daha kolay gelir ülkemize, İran sınırından, genelde at sırtında ya da maraba sırtında. At bildiğimiz attır yük taşır. Maraba ise ağanın rütbesi düşük adamıdır, ağaya çalışır.

Morfinin sınırdan geçişi çuvallarla yapılır. Ödeme gücünüz varsa ve İran'da güvenilir adamlarınız da varsa bir ton baz morfini bir gecede kaçak olarak ülkemize getirtebilirsiniz. Korkmayın, hudutlarımızı anlattım size, bu kaçak mal yakalanmadan sınırı geçer. Kaçakçılarımız iyi bilir bu işi, hele ki teröristleri de yanlarına aldıktan sonra inanın çok kolay olur bu iş. Hududu gece geçen bir ton baz morfin, aynı gece yüzer kiloluk partilere ayrılır ve toprağın altına gömülür. Arasanız da bulamazsınız eğer ki yerini nokta olarak bilmiyorsanız, çünkü dağ taşı şişleyerek arayamazsınız. Bir müddet gene ortalık sakinleşsin ve de Avrupa'dan yola çıkan asit morfinle buluşsun diye beklersiniz. Zamanı gelince yeraltından morfin çıkar, asitle buluşur, eroine dönüşür, tekrar yeraltına döner. Sonrası malum; zulalı araçlar, kuryeler, adam satın almalar, eskortlar, bir verip yüz geçirmeler, birbirini izler ve bizim eroin Avrupa'ya ulaşır.

Buraya kadar herkes mutludur; maraba mutludur sırtçılık parası alır, teröristler mutludur bizi şehit eden mermiyi satın alacak parayı bulur, aracı mutludur komisyon alır, kuryeler mutludur yevmiye alır, satın alınanlar mutludur sattığı onurun ve şerefin bedelini alır, eskortlar mutludur fazla mesai ücreti alır. Üzülen kimdir bilir misiniz? Asker. Evet, asker yani Mehmetçik. Namus bildiği hudut aşılmıştır, engel olamamıştır, işte bunun üzüntüsünü yaşar. Bir de bu uyuşturucu kullanan çocukların ana ve babaları, bu zehirden evlatlarını kurtaramamış olmanın üzüntüsünü yaşarlar hem de ömür boyu.

Bizi yönetenler pek aldırmaz bu işlere çünkü kaçakla mücadele etmek onlara oy getirmez. Aksine doğudaki oyları kaybetmek korkusunu yaşarlar. Aslında bu iş hükümetin işidir. Siyasi ve idari kararlılık işidir. Hükümet bu işe sahip çıkmaz, asker hududu korumak için çile çeker ve de çektiğiyle kalır çünkü kaçak her yerden geçer.

Aslında bizde bilinmeyen bir şey yok. Her şey açık ve net. Ama olaylar da bitmez, suçlar da bitmez. Dedim ya her şeyi biliriz biz. Uyuşturucu ile uğraşan kimseler bilinir herkesçe. İsterseniz, gidin Van'a, Başkale'ye, Yüksekova'ya. Gidin de bir sorun. Ama siz değil, biz devletiz, istihbaratımız var, onlar sorsun. Mal belli, gelen belli, giden belli. Bir tek akışına baksalar kara paranın, gene bulunur takip edilecek yol. Ama bir kere alıştık ya mazlumun ahını almaya, yakalarsın eroini üç beş sırtçıyla. Olan da o gariplerime olur, çünkü onlar ağa değil, maraba. Avrupa vermez

size akışını kara paranın, siz de alamazsınız; ya sizin işinize gelmez ya da onların.

Ayrıca, bizim ülkemizde Amerika'nın ünlü DEA'sı da faaliyet gösterir. DEA; uyuşturucu ile mücadele eden Amerikan Polis Teşkilatıdır. İşbirliği yapar Türk polisi ve jandarmasıyla. Ama aynı zamanda doğudaki vatandaşlarımızla da işbirliği yapar. Ancak, bu işbirliği uyuşturucu ile mücadele amacına mı yöneliktir yoksa doğudaki halkımızı örgütlemek için mi, bilemiyorum. Acaba bu DEA, uyuşturucu ile mücadele deyip doğudaki halkımızı fişliyor mu ilerideki başka bir operasyon için, yoksa fişlemiyorlar mı, merak ediyorum doğrusu. Yani, ihbarcı deyip, büyük paralar verip, bu DEA doğudaki vatandaşlarımızla doğrudan ilişki kuruyor mu yoksa kurmuyor mu, bunu mutlak bir bilene sormalısınız. 1999'da DEA yetkilileri Van'a geldi, bizimle uyuşturucu kaçakçılığı İle mücadele için işbirliği yapmak istiyorlardı. Genel Karargâh'tan izin almışlar. Konuştuk, teknik malzemelerden nasıl yararlanılacağı konusunda karşılıklı bilgi aldık. Dünyadaki uyuşturucu trafiği konusunda karşılıklı görüş belirttik. Nihayet iş ihbarcılara geldi. Israrla benden ihbarcıların kimliğini istediler, vermedim. O gündür bu gündür düşünüp dururum; Amerikan DEA'sının bizim ihbarcılarla ne işi olabilir, diye, bir cevap bulamadım. O zamanlar Amerika bizim stratejik müttefikimizdi. Karşılıklı güven duyardık. Henüz askerlerimizin başına çuval geçirmemişlerdi yani dostluğumuz sürüyordu. Sonra yıllar geçti, devran döndü, Amerika Irak'a girdi ve PKK'ya destek vermeye başladı, işte şimdi düşünüyorum, bunların bizim ihbarcılarla ne işi var, diye. Şüphe duyuyorum artık onlardan. Aklıma İngiliz Lawrence geliyor; bizim ülkemizde, bizim insanımızdan bir örgüt mü kuruyorlar diye kendi kendime soruyorum. Belki de bir casus teşkilatı kuruyorlar, diye şüpheleniyorum onlardan. Bundan sonra dikkatli olmamız lazım. Bunların ülkemizde yaptığı her faaliyeti adım adım izlememiz lazım. Dostluk yok artık, menfaatler var, bunu bilmemiz lazım. Belki bu satırlar bizim istihbarat teşkilatlarımızın dikkatini çeker de, şu Amerikalıları ve de muhtemel casuslarını adım adım takip ederler.

Kaçak mal olarak benzin, mazot, koyun, kuzu, uyuşturucu bize yeter mi? Yetmez, bir de sınır ticareti meselesi var. İran'dan kavun aldık, karpuz aldık, domates aldık. Vatandaş mağdur dedik, halkın ihtiyacı bu, ucuz

olsun, dedik. Ucuza aldık, batıya getirip pahalıya sattık. Niye yaptık bunu? Terörden mağdur olan halkımızın yaralarını sarmak için. İnanın biz bir şey sarmadık, sadece üç beş yüz kişiyi zengin ettik, PKK'ya silah alması için para kazandırdık. İnanmayan, 1992 ila 2000 yılları arasında Van ve Hakkâri bölgesinden yapılan sınır ticareti dosyalarını bir incelesin. Bu arada zaman bulursa halk için getirilen malların nerelerde satıldığını öğrenmek için mahkeme kayıtlarına ulaşmaya çalışsın. Bizim kayıtlar ne söylerse doğru söyler.

PKK kaçaktan aldığı bu parayı, kara ve kanlı parayı nerede saklar? İsviçre'de, PKK'nın kurduğu bir vakıfta. Bunu ben söylemiyorum, yakaladıktan sonra alınan ifadesinde Öcalan söylüyor. Hiç duydunuz mu, bu vakıftaki terör paralarına el konulduğunu? Bu hesaptaki para hareketlerinin ortaya çıkarıldığını? PKK'ya mali destek sağlayanlar hakkında işlem yapıldığını?

Terör ve kaçakçılık iç içe artık bunu görmemiz lazım. Kaçakla mücadele edilmeden terörle mücadele edemeyeceğimizi bilmemiz lazım. Kaçakçı terörist el ele, sırt sırta, omuz omuza. Hududu geçemeyince karakollarımıza saldırıyor bunlar, askerlerimizi şehit ediyorlar, bunu görmezden gelemeyiz.

İşte halimiz bu bizim! Hâlâ sorarız kendimize, bu terör neden bitmiyor, diye. Hesap sorulmadan terör biter mi hiç! Bizim gibi demokratik bir ülkede vatana ihanetin cezası sizce nedir? Cezası yok çünkü kanunu yok. Özal zamanında kaldırıldı. Olsa ne olacak, hepsi kurtuluyor nasıl olsa bir bir. Biz ise şehitlerimizin acısından kendimizi kurtaramıyoruz, "bir günah mı işledik", diye sorup duruyoruz. Aslında günahımız yok, bunu biliyoruz ama şehitleri unutamıyoruz ki!.

Bizi asıl üzen şey, çaresiz bırakılışımızdır. Bu işlerin çözülmesini istemiyorsa yönetenler ve siz de bunu anlıyorsanız, elinizden pek bir şey gelmese de, en azından oturur benim gibi kitap yazarsınız. Çünkü biz hesap soramaz isek de, tarih var hesabı soracak, çocuklarımız var, Kemal'in gençleri var, bu hesap bir gün sorulur...

Kaçakçılıkla Mücadele; Samanlı, 1991

“Türkiye’ye silah nerelerden sokulmaktadır? Önce gümrüklerden sokulmaktadır. TIR kamyonları, gümrüklerden çok rahat bir biçimde geçip, istedikleri bölgeye silah satmaktadırlar. Kullanılan ikinci yol, deniz kıyılarıdır. Karadeniz ve Ege’de bu iş için kullanılan özel ve kuytu limanlar bulunmaktadır. Üçüncü yol, güneydoğu bölgesi sınır boylarıdır. Bu yörelerde özellikle canlı hayvan karşılığında silah kaçakçılığı yapılmaktadır.

Kaçakçılık tek kişiye tek olaya bağlanmıyor. Kaçakçılık, çok uluslu bir olgudur. Terör olayı da çok karmaşık bir olaydır ve o da çok uluslu niteliktedir. Silah kaçakçılığı gibi uyuşturucu madde kaçakçılığı da çok uluslудur. Çok uluslu alıcılar ve çok uluslu satıcılar bulunmaktadır.

Kaçakçılığın bütün boyutlarını incelemeden ve çeşitli kaçakçılık dalları arasında somut bağlar kurmadan bu çok uluslu olguyu anlamaya olanak yoktur.”

Uğur Mumcu, Silah Kaçakçılığı ve Terör, 1984”

PKK’yı finanse ettiği için kaçakla uğraşmak zordur, tehlikelidir. Kaçak geçişleri bizim teröristlerin koruması altındadır. Her babayiğit kaçakla uğraşmayı göze alamaz, can pazarıdır bu. Biz bunu göze alırız almasına ama yöneticilerimiz göze alamaz. Onlar için teröristle uğraşmak, kaçakla uğraşmaktan daha iyidir, onlara göre asli görevimiz de terörle

mücadele etmektir, kaçak ikinci planda gelir! Sizce doğru mudur bu? Hayır, değil. Kaçak terörü besler, terör de kaçağı ama nedense söylenmez bu. İran ve Irak sınır boylarına gidin, çok ünlü bir slogan kulaktan kulağa yayılır: *Kaçakla uğraşanın karakolu basılır!* Nasıl olur bu iş, anlatayım.

1991'de Samanlı karakolu, Hakurk'tan çıka gelen üç yüze yakın teröristin saldırısına uğradı, dokuz asker şehit oldu, yedisi ise kaçırıldı. Samanlı, Şemdinli'nin en güney ucundadır. Burası Şemdinli Üçgeni içerisindedir. Üçgen, çoğu kimse için belki bir anlam ifade etmez. Ankara DGM Başsavcısı Sayın Talat Şalk bile Abdullah Öcalan'ın ifadesini alırken, belki de ilk kez duyduğu "üçgen" tabirini önemsememiş olabilir. Öyleyse eğer, haklıdır da. Zira üçgeni bir teröristler bilir, bir de üçgende yaşayanlar. Ne demişti Öcalan, PKK'nın finans kaynaklarını açıklarken: *"Benim nazarımda Zagros önemlidir. Surda ticaret çok belirleyicidir. Üçgendedir. Bu bölge kaçakçılığın da merkezidir."*

Üçgende Irak sınırını Hacıbey çizer. Üçlü sınırda doğan Hacıbey Çayı; batıya doğru kıvrıla kıvrıla inerek Irak sınırını çizer ve Samanlı'nın hemen önünden geçerek güneye sarkar ve Irak topraklarına geçer.

Samanlı, kuşun uçmadığı, kervanın geçmediği bir yerde, devletin halka açıldığı bir kapıdır. Karakol Hacıbey'in kenarında, köy ise biraz yukarıda kalır. Ortaklar Gediği bölgenin hakim noktasıdır; aşağısı Gelişen, Samanlı, Horyürek, Karakoç, Derecik, Umurlu ve Yeşilova köylerine, yukarısı ise Şemdinli'ye gider. Kışın kar ya da çamurla kaplı olan gedik pek geçit vermez. Dolayısıyla burada yaşayan insanlar, Şemdinli'ye gidemezse Erbil'e gider Diana'ya gider. Şemdinli bizim, diğer saydıklarım ise Irak'ındır. Karadağlar yönünde kalan Samanlı, sayılan diğer köyler ile aynı bölgede bulunmasına karşın, konumu farklıdır; PKK'nın Hakurk ana kampının yolu üstündedir, aynı zamanda Şemdinli-Irak kaçak yolunun da üstündedir. Dolayısıyla bu karakol iyi görev yaparsa, kaçakçılar da sevmez onu, teröristler de.

1991'de ne oldu? Samanlı, teröristlerin saldırısına uğradı, dokuz asker şehit oldu, yedisi ise kaçırıldı. Öcalan bu olayı anlatırken; *"Samanlı baskını taktikte bir açılım sağlar"* der. Bu olay ortalığı öyle sanıldığı gibi alt üst etmemiş, aksine, *"birkaç çapulcunun işi"* denilerek tarihin tozlu sayfalarına terkedilmiştir. Aslında olay çok önemlidir; yedi asker

kaçırılmış, dokuzu ise şehit edilmiştir teröristler tarafından. Sonradan yazdıkları Savaş ve Ordu isimli kitapla teröristler bu olayı unutmamış ve taktikte bir açılım olarak değerlendirmiştir. Ama biz Samanlı'yı unutmuş, kaçağın karakolu vurduğunu anlamamışızdır bile.

'91 Samanlı baskınını doğru etüt etme kaslında bizi doğru sonuçlara ulaştırır ama bu gerçeği ortaya koymak bazılarımızın hoşuna gitmez. Çünkü bu saldırının altında taktik açılım değil kaçakçılık yatar. Dönemin Karakol Komutanı Jandarma Teğmen Feyzullah'tır. Feyzullah gençtir, aklı öyle kaçakçılığa ermez, ne yapar ne de göz yumar. Hudut namustur onun için. Irak'tan ülkemize gelen sığınmacıların neden olduğu bir sorun da getirilen kaçak mallardır, başta silah. Geçit vermez, gece demez gündüz demez kaçakçıların peşinde koşar. Yüz binlerin dayandığı sınırda, PKK yeni kamplarına yerleşiyor-dur ama kimse farkına varmaz. Ana karargâhları Hakurk'tur, köylüler bilir ama söylemez. Çünkü Feyzullah, onlara göre ticareti ama bize göre kaçağı engellemekledir, bu da köylülerin işine gelmez. 1992'de de araştırmıştım bu konuyu ama istediğim cevapları bulamamıştım. Bakmayın bana, daha şimdilerde görüyorum neyin ne olduğunu, ne satmışım meğer.

Feyzullah, Gazi Paşa'nın mektebinde okumuş, her genç teğmen gibi idealist yirmi yaşlarında bir delikanlı komutan olarak Samanlıya atanmıştır. Gençtir, gece demez, gündüz demez yürür, dağlar durduramaz O'nu. Yiğittir, alır silahını tek başına namus bildiği Hacıbey hududunu korumaya çalışır. O yıllarda koyun kuzu İran'da Irak'ta ucuzdur, alır kaçakçılarımız ülkemize getirir ve satar, ekmek parası kazanır. Oralarda bakır ucuzdur, deri ucuzdur, şeker, tütün ucuzdur, velhasıl ucuz olan ne varsa kaçak gelir ve kaçakçı satar, para kazanır. Teröristler Erbil - Diana yolunu, Gelyaraş mevkiinde yani Hayat Vadisi'nin ülkemize bakan yollarında tutmuş haraç alır ama kaçakçılar kimseye demez bunu, haracını verir ve geçer.

Feyzullah Teğmen 1991'de atanmıştır bu bölgeye, daha yeni yeni tanımaktadır halkı, hududu, araziyi, kaçakçılığın ne olduğunu. Teröristler de yeni gelmiştir akın akın Hakurk'a; sığınak yap, etrafı temizle, cephaneleri stokla, eğitim yap, atış yap, işte böyle geçiriyorlardır günlerini. Onlar Feyzullah'ı tanımaz, Feyzullah Teğmen de onları, hiç karşılaşmamışlardır er meydanında.

Feyzullah'ın gözü hudutlardadır çünkü hudut namustur. Hududu geçmek demek namusa el değmek gibi bir şeydir. Görür kaçağı ve kaçakçıyı, hiddetlenir, alır askerlerini bir sağa bir sola Hacıbey'i korumaya kalkar. Her gün vukuat; şu kadar kaçak, şu kadar kaçakçı ele geçti, gibilerinden.

Kaçakçılar çok kızar bu işe; Erbil, Diana burnunun dibinde, ne var yani üç kuruşluk ekmek parası. Onlar Feyzullah'ı anlayamaz, Feyzullah da onları. Birine göre kaçak olan mal diğerine göre ticaret, birine göre namus olan hudut, diğerine göre bir çaydır, içinde balıkların yüzdüğü, adı Hacı Bey olan, hele ki Feyzullah bunları hiç mi hiç bilmez, dedim ya Hacıbey huduttur, hudut ise namustur, kimse gelemez kimse geçemez. Bölge halkının şikâyetleri Kaymakam'a gitmez, Vali'ye gitmez. İçişleri Bakanı'na gitmez, Başbakan'a hatta Cumhur'un Başkanı'na dahi gitmez, onlar da halkın sesini zaten duyamaz çünkü birbirlerine uzaktırlar ama nedense bu şikâyet bizim teröristlerin kulağına gider. İşte o zaman oyun başlar.

İran ve Irak sınır boylarındaki terörist istihbaratının temeli kaçakçılığa dayanır. Bu amaçla sınırı gelip geçen kaçakçılar, teröristlerin ihtiyaç duyduğu haberleri onlara ulaştırır. Yapmazsa bunu zaten, kaçakçılık da yapamaz, teröristler işi çabuk çözer ve hesabını da sorar. Samanlı karakolunun etkin faaliyetleri kısa zamanda Hakurk'da duyulmuştur. Hemen toplantı yapılır ve Samanlıya eylem kararı alınır. Amaç; bu karakolu etkisiz hale getirmek, kaçakçılığı sürdürmek, para kazanmak ve istihbaratı sürdürmektir. Toplantıda sözü, Hakurk ana üs heval komutanı alır ve konuşmaya başlar:

- *Hevaller. Tam karşımızda düşmanın Samanlı üssü var. Ağır silahları var. Havanları var, makineli tüfekleri, uçaksavarları var. Bu karakolu ortadan kaldırırsak, Şemdinli yolu açılacaktır. Yarın İskender'in mangası, keşfe çıksın. Bakalım bu düşman üssünde neler oluyor bitiyor, bize bir hafta sonra rapor versin,* der ve konuyu kapatır.

Öyle tartışma yok, fikir teatisi yok, durum muhakemesi yok, terörist bunlar, düşünmeleri gerekmez. İskender, on beş kişilik grubunu toplar, görev bölümü yapar, "Yarın gece yarısı hareket", der ve sığınağına gider. Gece yarısı grup toplanmış ve Ari Gediği'ne doğru harekete geçmiştir

bile. Herkes aktif bir görev almış olmanın heyecanı içerisindedir ama biraz da endişeli. Gediği aşar, Ari düzlüğüne sessizce gelirler. O sıralar düşman toprağına adım atmaktan korktukları için Hacıbey'i geçmez, soldan batıya doğru yamaçlardan yol alırlar. Samanlı'yı en iyi gören yer Nahal Tepe'dir, hemen çıkarlar oraya. Artık gün ağarmaya başlamıştır. Sessizce mevzilenirler.

Gün ağardıktan sonra yakın savunma mevzilerinde nöbet tutan askerler yavaş yavaş yuvalarına yani hikâyemizde geçen Samanlı Karakolu'na doğru dönmeye başlar. Hudut karakol yaşamı zordur, can bile zor dayanır. On yılımız geçti hudutlarda, karakollarda; aldıkları nefes yabancı değil, içtikleri su yabancı değil. Karakolda bir yıl demek; birinin aynı olan 365 gündüz ve 365 gece demektir, hiç değişmez. Sabahtan Öğleye uyku, Öğleden akşama eğitim, akşamdan sabaha nöbet, her gün ve de her gece. En zoru da nöbettir çünkü geceler çok uzundur hiç bitmez.[16]

Nöbetin ilk saatleri heyecanlıdır; bir sağa bakarsınız, bir sola, *"gelen giden var mı"* diye. Sonra düşünmeye başlarsınız, *"sağdan gelirse ne yaparım, soldan gelirse ne yaparım"* diye. Karşınıza neyin çıkabileceği konusunda bir fikriniz yoktur. Bu ilk saatler hep sorularla geçer; *"karşıma kim çıkar, kaç kişi, silahı var mı, ateş edeyim mi"* gibisinden ve bu soruların bir sınırı yoktur. Heyecan, ilk iki saati müteakip yerini düşüncelere bırakır. Hava yeni karardığından, daha biraz Önce etrafı görüp bildiğinizden, kendinizde güven vardır. Düşünceleriniz kaynağında, bir yandan hayalleriniz diğer yanda ise endişenin yol açtığı korku yatar. İlk saatlerde hayaller ağır basar ve başlarsınız geçmişi düşünmeye; Önce ailenizi, varsa eşinizi, çocuğunuzu, sonra arkadaşlarınızı. Hemen arkasından hayallerin çatışması başlar; *"Bana bunu niye yaptı, akşam niye geç geldi, hâlbuki onu sevmiştim, beni askere uğurlamaya niye gelmedi"* gibi. Başlarsınız hayallerinizle hesaplaşmaya. Bu sizi gece yansına kadar götürür, ama daha nöbet bitmemiştir ve sabaha daha beş saat vardır. Bu ilk saatlerden sonra hayaller de biler. Tekrar hududa dönersiniz ve etrafınıza bakmaya başlarsınız. Karanlık, kopkoyu bir karanlık. Bir şeyler göreyim diye çabalarsınız, ama göremezsiniz. Arkadaşınızla konuşmaya çalışır, korkunuzu yenmek istersiniz. Ama o ya uyuyordur ya da daha hayalleri bitmemiştir. Dolayısıyla rahatsız edilmek istemez. Tekrar yalnız kalırsınız, korkunuzla, yarı silik hayallerinizle ve hudutla. Zamanı gelmiştir ve

yeniden korkmaya başlarsınız. Bu korku sizin bildiğiniz gibi bir korku değildir. Başka bir şey, endişe gibi, bilinmez bir şeye karşı ne yapacağınızı bilememek gibi. Zira bu bilinmez sınırlı olmadığı gibi, düşüncelerinizin de sınırı yoktur. İşte korku bu düşüncelerden doğar. Yoksa *“ölecek miyim, beni vuracaklar mı”* gibi düşüncelerden değil. Başlarsınız Önce sesler duymaya. Dikkatle dinlersiniz, birtakım çıtırtı sesleri gelir size doğru. “Biri mi var” der, yeniden bakarsınız ama göremezsiniz. Yok bir şey, deyip kendinizi teselli etmeye çalışırsınız. Biraz sonra bir gölge, bir karartı süratle sınırı geçer. “Ne oluyor” der, tüfeğinizi doldurursunuz. Eliniz artık tetiktedir. *“Bir daha görürsem ateş ederim”* diyerek soğukkanlı olmaya çalışırsınız. Aslında bu korkudur, ama korkuyorum demezsiniz. Size göre haklısınızdır ve korkmuyorsunuzdur. Çok geçmez, gölgeler dans etmeye başlar hudut çizgisinde. Bu size daha çok korku verir. Ne yapacağınızı bilememekten gelen bir korku. Korku bütün vücudunuzu, beyninizi sarmıştır artık. Bir an gözlerinizi kapar, *“ne olacaksa olsun”* der ve basarsınız tetiğe. Bir daha, bir daha. Yanınızdaki arkadaşınız korkar o da başlar ateş etmeye. Sağdaki mevzi, soldaki mevzi, derken bir bakarsınız ki, beş kilometrelik bir alanda bütün mevziler çılgınca ateş ediyordur. Kimse susturamaz bu ateşi. Çünkü hepsi aynı haldedir. Ateş etmek demek korkuyu yenmek demektir. Beş dakika kadar sürer bu ateş, yavaş yavaş ve kendiliğinden susar. Artık herkes uyanmıştır, daha doğrusu herkes korkusunu bastırmıştır. Yanda ateş edenleri görünce yalnız olmadığınızı anlamışsınızdır. Sinirleriniz yatışır, sakinleşirsiniz. Derinden bir oh çekip sabahı edersiniz, diğer arkadaşlarınız gibi.

Bu duyguyu herkes bilmez, yaşayan bilir. Bu duygu anlatılmaz yaşanır. Ama bu bir gece değil ki, çok gece çok, insana, hoş geldin ölüm, dedirtecek kadar çok.

İşte böyle bir gecenin ardından yorgun argın Samanlı’ya dönen askerler koğuşa zor atar kendini, kısa bir temizlik, kısa bir yemek ve doğru yatak. Feyzullah Teğmen de gece hiç uyumamıştır. Telsize gelir. Vukuat tekmili alır ve O da uyur, yorucu geçen her gün gibi bir günün ardından. Ayakta bir telsizci kalmıştır komşu birliklerin muhaberesini takip için. Bir koğuşçu kalmıştır, uyuyanlara göz kulak olmak için. Beş on gündüz nöbetçisi kalmıştır hududu ve gelip geçeni gözlemek için, diğerlerinin hepsi uykuda.

Keşif faaliyetini sürdüren Heval İskender'in grubu her gün Nahal Tepe'ye gelir ve karakolu gözetler, bir gün, iki gün, üç gün Karakolda faaliyetler hep aynıdır; gündüz nöbet, gece pusu, gece pusudan dönenler gündüz uykuda, gece uyuyanlar ise gündüz nöbette. Defterinden bir kâğıt koparır ve karakolun basit bir krokisini yapar. Silahların bulunduğu yere işaret koyar, askerlerin nöbet yerlerini işaretler, sayılarını yazar. Nihayet bir haftalık görev biter ve Hakurk'a döner. Gördüklerini anlatır. Plan basittir; geceden ilerleme ve tertiplenme, gün ışırken roketlerin yaratacağı panikte sızma ve imha.

Baskın sabaha karşı gerçekleşir. Karakol elli kişi, saldıran iki yüz elli kişi, Feyzullah ne yapsın! Dokuz şehit, yedi asker kayıp. Tabur Komutanı Yarbay Turgut zamanında yardıma gelememiştir. Saldırıyı yapan teröristlerin bir kısmı Karakoç, Gasto, Ari üzerinden, kalanı ise Hayat Vadisi, Gelyaraş, Kanyaraş üzerinden Hakurk'a döner. İlk saldırıdır bu, kimse ne olup bittiğini anlamaz. Suç köylüye yıkılır, güya onlar da katılmıştır saldırıya. Karakolun yeri değiştirilmekle kalmaz, Feyzullah da görevden alınır ve olay kapanır. PKK bu olayı, "*taktikte açılım*" olarak değerlendirir ve kitaplarında yazar.

1992 yılında Binbaşı Sarızeybek Şemdinli'ye atanır. Olayı öğrenir ve doğru Samanlı'ya gider. Bina vardır ama karakol artık yoktur. Türk bayrağı da yoktur. Karakol olmayınca Mehmetçik de yoktur, devlet de. Ama duvarda PKK'nın izleri vardır; roket izleri, uçaksavar izleri, kurşun izleri. Tıpkı kendisinden önce kapatılan Horyürek karakolu gibi, Ormancık karakolu gibi, Mağaraönü, Hazne, Mezargediği, Tanyolu karakolları gibi. Ormancık, PKK'nın Basyan kampından Şemdinli'ye giriş yaptığı noktadadır ve kapatılmıştır. Mağaraönü, PKK'nın Jerma kampından ülkemize giriş yaptığı noktadadır ve kapatılmıştır. Hazne, Mezargediği ve Tanyolu karakolları, hem PKK'nın hem de kaçakçıların ana giriş güzergâhı olan Zagroş - Şemdinli hattı üzerindedir ve hepsi kapatılmıştır. Güneyde bir Samanlı vardır hem PKK'yı hem kaçağı kesen, o da 91'de kapatılmıştır.

Sarızeybek Samanlı baskınını araştırır, soruşturur ve nedenini anlar: Kaçakçılıkla mücadele!

PKK neden saldırmıştır Samanlı'ya? Bunun sebebi paradır. PKK kaçaktan haraç alır. Sözde gümrük noktaları vardır sınır boylarında ama kimse bunu söylemez, söylemesi de işine gelmez. Gayet masumane duygularla bunu yönetenlere söylerseniz, alacağınız cevap, "kaçağı durdur", olacaktır. Ama bunu söyleyen bilmez mi ki, yüzyıllardır çivi çakılmamış bir hudutta, bu asker kaçağı nasıl keser? Kesemez. Bunu onlar da bilir, bilir ama çare yoktur onlara göre; PKK'nın sözde gümrüğü İran'dadır, Irak'tadır, müdahale edemezsiniz. Bu çaresizlik bize biçilmiş kader midir? Hayır, değildir. Ama kim göze alacak İran'a kafa tutmayı ya da küçük küçük Özel operasyonlar yapmayı? Irak'a müdahaleyi kim göze alacak? Kimse almaz, almayınca da olan Feyzullah'a olur, köylüye olur. Çaresiz kalanlar suçu onlara atar, gerçek ise bir başkadır ama kimse söylemez.

PKK neden saldırmıştır Samanlı'ya? Samanlı, güneyden yapılan kaçakçılığın geçiş yolu üzerinde, Hakurk'un ülkemize açılan kapısı üzerindedir. Bu yol kesilirse, kaçak da kesilir. Bu kaçak kesilirse PKK haraç alamaz. Bu bölgede sınırlar korunursa, PKK geçiş yapamaz. Kaçakçı gümrükten geçemezse, PKK haber alamaz, siparişlerini veremez, Irak'a hapsolur. Ama eylem sonrası kaçmak lazım, uyuşturucu kaçağından haraç almak lazım, Yüksekova ve Başkale'yi, hatta Van'ı kontrol altında tutmak lazım, nasıl olacak bu iş? Samanlı, evet Samanlı, bu karakolu etkisiz hale getirmek, bütün kapıları açar size. İşte, 91'de PKK Samanlı'ya saldırdı, yollar açıldı, adına taktikte yeni açılım, dedi. Kimse bunu anlamak istemedi, kimse duymak istemedi, kimse kaçağın terörü beslediğini görmek istemedi. Onlar istemeyince işler mi düzeldi? Hayır. Bu saldırı sonrası, *"kaçakla uğraşanın, karakolu basılır"* sözü dalga dalga sınır boylarına yayıldı. Her yiğit de yoğurdu kendine göre yedi; kimi kaçakla uğraştı karakolu basıldı, kimi ise uğraşmadı, *"ben hiç şehit vermedim",* diyerek kendini avuttu. Uğraşmayanların beslediği teröristler geldi bizi vurdu. Yazık ki ne yazık!

İşte üçgen böyle bir yerdir. Böyle bir arazide Samanlı ne yapsın? Hudut namus der, hududu korumaya çalışır ama bu hudut bir Samanlı'yla korunmaz ki. Bunu da herkes bilir ama kimse söylemez.

Binbaşı Ersever itiraflarında Samanlı baskınına değiniyor ve bu olayı PKK'nın Botan - Behdinan savaş hükümeti kurma stratejisi

çerçevesinde açıklıyor[17] (Gazeteci-Yazar Soner Yalçın Soruyor, Binbaşı Ersever cevaplıyor:

Soner Yalçın: Şimdi, "92 yılında. Çukurca bölgesinde Alan, Aktütün, Derecik karakolları baskınları oldu *(Yazarın notu: Bu karakollar Çukurca'nın değil, Şemdinli'nin karakollarıdır)*. Buralardaki ölü sayısı açıklandığından daha fazla deniliyor. Yani 28 - 30 civarında *(Yazarın notu: Alan'da 19, Aktütün'de 22, Derecikle ise 33 askerimiz şehit olmuştur)*. Bu karakolların tümü jandarma karakolları. Bunların hedef seçilmesinin nedeni, sadece bir PKK olayı mı? Deniyor ki: "Bu karakollara bağlı olan tabur, kaçakçılığı önlemeye çalışıyordu *(Yazarın notu: Bu taburun komutanı ben idim.)*. Kaçakçılara göz yummuyordu. Bilinçli olarak bu karakolları hedef seçtiler. Bölgedeki bazı karakolların hemen 200 metre ötesinden kaçakçılar girer çıkar, orada bir işbirliği vardır ama buralarda kaçakçılara hayat hakkı verilmiyordu. O yüzden buralar basıldı." Siz böyle bir duyum aldınız mı?

Cem Ersever: Bakınız, bu sınır hattı, PKK'nın Botan - Behdinan dediği iki bölge arasındaki sınırdır. Dolayısıyla söylediğiniz karakollar, daha birkaç tane daha var, PKK'nın ikmal yolları üzerindedir. Kutalman'ın, Şirin'in daha doğrusu, Şirin Çukurca'nın Çukurca'nın güneyindeki kampların bulunduğu ARİ kampı, ERA kampı, o bölgenin bulunduğu yerler *(Yazarın notu: Ari kampı, Şemdinli güneyindedir)*. Şimdi buraya elbette lojistik destek lazım. Kaçakçılıkta bir kilo çayı, oyuncağı, garibanın sırtçının sırtlayıp götürmesi, geçirmesi, getirmesi, şunu yapması, bunu yapması, o eskidendi. Elbette bu karakolların görevi orada PKK'nın ikmal yollarını kesmektir. Lojistik desteğini kesmektir. Köylüler kaçakçılık yapıyorlar, halen de yapıyorlar. Kuzey Irak'a halen mal gidiyor. Şu anda Silopi Habur'dan, Gıtta KÖyü'ne doğru. Çalışkan Köyü'ne doğru olan kesimde resmen, Celal Talabani'nin, KDP'nin, Barzani'nin peşmergeleri Türkiye'ye silah sokuyor. Bunu durduramazsınız. Bu bir sirkülasyon. Gidiyor, geliyorlar. Al gülüm, ver gülüm işi. Bunu yapıyorlar. Ama anlaşmalı mı? Değil. Kesinlikle anlaşmalı değil. Elbette ki o karakollar ortadan kaldırılması gerektiği için PKK saldırmıştır. Basit bir PKK - Kaçakçı ilişkisi değil. Kaçakçı da PKK'lı zaten. Onun ikmal yolları üzerinde çalışan lojistik unsurları PKK'nın.

Mustafa Demir: PKK'lı olmayan tek bir kaçakçı yoktur. Yoksa kaçakçılık yapamaz.

Cem Ersever: Yapamaz zaten. Karşı tarafa gittiğinde her yere PKK hakim. Oraya haraç vermek zorunda, götürdüğü malları vermek zorunda. Şimdi düşününüz, Cizre gibi, Silopi gibi, Şırnak gibi, Uludere gibi. Çukurca gibi, Yüksekova gibi yerlerde köylüden, işyeri sahibinden milyonlarca milyarlarca haraç toplayan bir adam, kalkıp sırf kendi çıkarı için kaçakçılık yapan birisinden haraç almaz mı?

Mustafa Demir: Şimdi bir de bu noktadaki karakolları, özellikle Botan - Behdinan arasındaki hattı kaldırma, PKK'yı Şemdinli'ye yöneltmiştir. Ancak halk PKK'yı istemiyor.

Cem Ersever: Şemdinli direniyor.

Mustafa Demir: Şemdinli PKK'yı dışlamıştır, kesinlikle şehre almıyor. Ama geliş gidişlerde Şemdinli'ye yönelip, kendi mantıklarına göre Şemdinli'yi düşürebilmeleri, için çok güçlü kuvvetlerle gelmeleri gerekiyor. Ve öncelikle de o yol üzerindeki karakolları imha etmeleri gerekiyor.

C. E.: Abdullah Öcalan Şemdinli üçgenini sakız gibi ağzında çiğner, devamlı söyler bunu. Bunun sebebi vardır. Tabi o bölgede bir zamanlar neydi sloganı: "Her şey bir parça özgür vatan için". Her şey bir parça özgür vatan toprağı için dediği yer, Şemdinli bölgesidir. Ama bu Şemdinli'ye gerilla güçlerinin, PKK güçlerinin girip orayı işgal etmesi anlamında değildir. Bu karakollara saldırıyla Şemdinli'yi ele geçirecek. Strateji odur. Bu nedenle saldırıyor.

M. D.: Şemdinli halkı Cizre, Silopi, Şırnak halkı gibi değildir. PKK'ya karşı gerçekten çok etkin mücadele vermiş bir halktır."

Binbaşı Ersever'in etkili olduğu bölge, Mardin, Şırnak, Diyarbakır hattıdır. O yıllarda Şemdinli'ye hiç gelmemiştir belki de hiç görmemiştir. Ama PKK'nın stratejisini, örgüt yapısını, taktik ve tekniklerini çok iyi bildiği için, bu konuda elbet söyleyecekleri vardır ve genelde söyledikleri doğrudur, eksik olabilir ama yanlış olamaz. Şemdinli'deki karakol baskınlarını salt PKK'ya bağlamak, eksik bir bilgi olarak karşımıza çıkar. Anlatayım[18]:

‘91 yılı, PKK’nın Saddam’ın silahlarını topladığı yıldır. Aynı zamanda Irak’ta Saddam’ın ekonomik tesislerinin de yağmalandığı yıldır, sığınmacılar yoluyla kaçakçılığın ön plana çıktığı yıldır. PKK’nın ana üssü Hakurk’u, kaçakçılığı, geçiş yollarını dikkate aldığınızda Şemdinli gündeme oturur. Çünkü Şemdinli bu saydıklarımın ortasındadır.

Sadece ‘92’de yakalan kaçak bakırın binlerce ton olduğunu, yakalanan ya da yakalanmadan geçen hayvan miktarının yüz binler olduğunu düşündüğünüzde kaçakçılığın önemi daha da ortaya çıkar. Kaçak, para demektir, herkese dağılır bu para; atanmışlara, seçilmişlere, PKK’ya, koruculara, halka, saymakla bitmez. Bakın Hakkari Ağır Ceza’daki kaçakçılık dosyalarına, çoğu beraatle sonuçlanmış ve kaçakçılar kaçak mallarını alıp gözlerimizin gözü önünde elini kolunu sallayıp gitmiştir. Hazine avukatları ya duruşmalara girmemiş ya da bu kararlara itiraz etmemiştir ve bu hesap hiçbir zaman sorulmamıştır. Ama kaçak, aynı zamanda istihbarat demektir, lojistik destek demektir; PKK, güvenlik kuvvetlerinin istihbaratını kaçakçılar vasıtasıyla yapar, ihtiyaç duyduğu malzemeleri temin eder. Ama nedense şu kaçakçılık olayları hak ettiği önemi bulmuyor, kaçağın terörü beslediği bilinmesine rağmen, yazık.

Gelelim 92’deki karakol baskınlarına; Alan, Aktütün ve Derecik.

‘91 Samanlı baskınından sonra Şemdinli’de o yıl içinde ikinci bir karakol baskını yaşanmamıştır. Samanlı olayından sonra ise, kaçakçılık alıp başını gitmiştir. Güvenlik kuvvetleri kışlasına çekilmiş, teröristle uğraşmaktan kaçağa müdahale edememiştir. 92’deki Alan çatışması, 30 Ağustos’ta yaşanmıştır. Saldırıdan üç gün önce yaklaşık elli katırlık bir kaçak kervanını bu karakolun yok ettiğini biliyor muydunuz? 1992’de yakalanan toplam kaçağın milyon dolarlar değerinde olduğunu biliyor muydunuz? Alınan tedbirler sonucu Şemdinli bölgesinde kaçağın hemen hemen durma noktasına da geldiğini biliyor muydunuz? Kaçak durunca ne oldu? Para durdu hani şu kara olan. PKK güvenlik güçleri hakkında istihbarat yapamaz oldu, lojistiği kesildi. Alan kontrolünü kaybetti. Peki, neden Alan Karakolu’na hedef olarak seçildi?

Teröristin coğrafyasına bakalım. Alan, eski adıyla Helena Koyu, PKK’nın İran’daki Jerma kampının hemen doğusundadır, bir iki saatlik yaya yürüyüşü. Alan, Şemdinli’nin en Önemli kaçak patikası üzerinde yer

alır. Alan'ın hemen batısındaki Dumanlı Dağ ve Kralın Kızında PKK'nın gümrük noktaları vardır. Alan kuzeyindeki Mağaraönü, PKK'nın ana giriş yoludur. Bu karakol, kışlasından çıkıp bu coğrafyadaki kaçağa müdahale edince ortalık karıştı. PKK, bize ders vermek için geldi Alan'a ama dersini alıp gitti. Sonrası zaten bir intikama dönüştü, sırasıyla ve tüm güçleriyle Aktütün'e geldiler, Derecik'e geldiler, büyük kayıplar vererek Hakurk'a çekildiler. Bakın, "Savaş ve Ordu Kılavuzu" isimli kitaplarında ne diyor teröristler bu çatışmalar için:

"Mawan (Samanlı) eylemiyle de denilebilir ki, 1985'lerden bu yana bir türlü geliştirilemeyen bir taktik gelişme ortaya çıkarılmıştır, ama düşmanın buna karşı yeni taktik düzenlemeye gitmesi durumunda, var olanı aşıp yeni taktik atılımlar gerçekleştireceğimize, aynı biçimde karakol ve tepe eylemlerinde ısrar edilmiş ve bu ağır sonuçlar yaratılmıştır. Özellikle askeri açıdan hangi mantıkla yapıldığı bile kolay kolay izah bulmayan ve erken iktidar hastalığının örneklerinden olan Rubaruk (Şemdinli - Derecik), Helena (Şemdinli - Alan), Bezele (Şemdinli - Aktütün) eylemleri, âdeta çılgınca diyebileceğimiz girişimler olarak, kaldıramayacağımız kayıplarla sonuçlanmıştır."

O yıllarda Abdullah Öcalan'ın Botan - Behdinan savaş hükümeti kurma planı vardır, doğrudur. Bir parça Özgür vatan, sloganıyla Şemdinli'yi hedef aldığı da doğrudur. Bu karakollara saldırarak sözde bayraklarını göndere çekme hayali de vardır. Biz kaçakçılıkla mücadele ederek bu süreci hızlandırdık. Etmeseydik, PKK bu karakollara saldırmayacak mıydı? Hayır, saldıracaktı. Ama ne zaman? İşte biz bu zamanı Öne aldık. İyi ki de aldık. Bizim atanmış ve seçilmişlerimiz, bir ayda verdiğimiz 73 şehidin sayesinde PKK'nın Kuzey Irak'ta olduğunu anladı ve Ekim '92 Harekâtı'nı yaptı.

Tabi, bir de olayın psikolojik harekât boyutu var. Gene o dönemde PKK'nın ana hedefi, bir karakolu ele geçirip sözde bayrağını dalgalandırmaktı. Alan çatışmasında az kalsın bu hedefine ulaşıyordu. Bir anda geldiler, yüzlercesiyle geldiler, güçlü silahlarla geldiler, İran'dan geldiler. Şaşırdı Mehmetçiklerim, telaş ettiler. Bir anda teröristlerle burun buruna geldiler. Hainliğin, kalleşliğin kurbanı oldular. Tabur komutanı altı askerle yardıma giderken, PKK birçok mevzilere girmişti bile, karakola doğru yürümeye başlamıştı bile. Tabur komutanı ve altı askeri pusuya

düştü, mayına bastı, altı askerle yüzlerce teröristin ortasında kaldı, saatlerce çatıştılar. Ama öldürmeyen Allah öldürmedi ve askerin yardımına yetiştiler. Ya yardıma gidemeseydi? Bunu düşünmek bile istemiyorum, ürpertiyor beni. Ben seçilmiş ve atanmışlara kızıyorum; bir ülke böyle mi yönetilir, böyle mi idare edilir? Sağır sultanın bile duyduğu, bildiği, PKK varlığını siz nasıl olur da bilemezsiniz? Kaçakçılığın terörü beslediğini nasıl anlayamazsınız? Bunun adı nedir?

Kaçağı sadece para olarak düşünürseniz yanılırsınız. Bir de silahlar var, kaçak yoluyla ülkemize giren. Bunun hesabını kimsenin yaptığı yok. Zamanında güvenlik güçleri kontrolünde girdi bu silahlar, içinde havan var, uçaksavar var, makineli tüfek var. Erbil'de silah pazarı var, her türlü silah satılıyor. Hududu koruyamazsanız, kaçak silahın yurda girişini engelleyemezsiniz. '92'yi unutmayın, PKK'ya karşı bir ara çaresiz kaldığımız yılları. Halkımızı koruyamadık teröristlerden. Silahlanın, kendinizi koruyun, dedik. Namuslarını, canlarını korumak için silahlandılar, çatıştılar, şehit oldular. Ama artık bu silah sahiplerinin tespiti gerek, silahların başka ellere geçmesinin önlenmesi gerek.

Şimdi durum eskisi gibi değil, PKK o kadar etkin değil artık. Koruculara sahip çıkmanın, kaçak olarak yurda giren silahları kontrol altına almanın zamanı geldi. Güvenlik güçleri biliyor, kimde ne silah var. Korucular yeniden teşkilatlanmalı, silahları kayda alınmalıdır. Koruculuğun geçiciliği kaldırılmalı, sosyal haklar verilmeli, köy bekçisi gibi bir statüye kavuşturulmalıdır. Çok ihmal ettik onları, yalnız bıraktık. Öcalan ne diyor? Korucular silah bıraksın. Avrupa Birliği ne diyor? Korucu teşkilatı kaldırılsın. Sizinle PKK'ya karşı savaşanları yalnız bırakmak hata olur. Onları terk etmek olur kaderlerine. Bunu yapmayın, aldatmış olursunuz size güvenenleri, devlete güvenenleri.

Biliniz ki; para kaynağı bulamayan terörist yaşayamaz. Bizde para demek; kaçakçılık demek, terör demektir. Mücadele etmek zordur; kara paraya bulaşmamış ve riski göze alabilen yöneticiler olması gerekir etrafınızda, size destek veren, destek olan. Yoksa eğer, bir başına Samanlı ne yapsın, Şemdinli ne yapsın? İşte coğrafya bu, kaçak bu, terörist bu. İşte bizim ülkemiz bu!

Yedi Milyon Dolarlık Terörist; Dağdakiler

"Değerli milletvekilleri, terörde 30.000 - 35.000 insanımız kaybedilmiştir. Maddi kayıp, doğrudan harcanan paralar ve dolayısıyla kaybettiklerimizle beraber tahminen 200 milyar dolardır. 200 milyar dolar, 300 katrilyon Türk Lirası eder ve bugüne kadar ölü veya sağ olarak ele geçirilmiş, bertaraf edilmiş, pasifize edilmiş PKK'lı sayısı 29.000 - 30.000 civarındadır.

Bu hesabı özellikle iyi dinlemenizi istirham ediyorum. 30.000 PKK'lı ölü veya sağ bertaraf edilmiştir ve 300 katrilyon Türk Lirası harcanmıştır. 1 PKK'lının bertaraf edilmesinin devlete maliyeti 10 trilyon Türk Lirasıdır.

10 trilyon Türk Lirasıyla bir PKK'lı bertaraf edilmiştir!"

Hüseyin ÇELİK, AKP Van Milletvekili, 2001

- Adın ne senin?

- Rubar.

- Gerçek adın ne?

- Ahmet.

Oldukça zayıftı, kara ve kuru, kısa boylu, esmer mi esmer tenli.

-Nasıl katıldın bu örgüte?

- Beni on yaşında iken köyümüzden kaçırdılar. Seni kaymakam yapacağız, dediler. İş vereceğiz, maaş bağlayacağız, devletimizi kuracağız, dediler.

- Ya sen kimsin?

- Çiyan.

- Nerelisin?

- Suriyeli.

- Neden katıldın bu örgüte?

- İşsizdim. Ayda 50 dolar maaş vereceklerini söylediler, bu yüzden katıldım.

Anladım; bu zayıf, kara ve kuru, kısa boylu, esmer mi esmer tenli olanların İçinde ne ararsanız vardı; on yaşında kaçırılanlar, kandırılanlar, iş bulma umuduyla örgüte katılanlar, macera arayanlar, anasının dırdırından bıkanlar, sevdiğine kavuşamayanlar, aşiret baskısı ve kan davalarından kaçanlar. Ne acı! Örgüt, çaresiz doğu halkımız için bir iş bulma kurumu ya da psikolojik danışmanlık, belki de sosyal hizmetler merkezi olmuş; her derde deva oluyor. Katılanların ise, geri dönme şansları pek yok; ya öldürecekler ya da Ölecekler! Bu ne biçim kader?

İnanın, bunların içinde şu ya da bu şekilde örgüte katılıp da sonradan pişman olmayanı pek azdır. Ama örgütün yöneticileri bunu bildikleri için, önce bunları eyleme zorlar, katil yapar. Sonra da, "*Siz asker öldürdünüz. Askere sığınırsanız o da sizi öldürür*", der ve korkutur. Bu zayıf, kuru ve karalar ne yapacağını şaşırır; kaçsa örgüt öldürecek, teslim olsa belki asker öldürür, iki ara, bir dere meselesi bu.

Belli ki çocukken iyi beslenememiş Rubar; boy oldukça kısa, vücut ufak ve ince, sanki gelişimini tamamlamamış bir varlık gibi. Saçlar kıvırcık ve kirli. Yüz yanık, avurtları çökmüş. Eller nasırlı, duygusuz. Ama ayak kasları güçlü, dağ taş demeyip günlerce yürümekten. El bilek kasları güçlü, yalçın kayalıklara tırmanmaktan, işaret parmak kasları ise çelik gibi, hain kurşun atmaktan. Mide ufalmış, bir avuç bulamaçla günlerce yaşamaktan. Başkaca bir özellikleri yok zaten; güç yok, kuvvet yok, atiklik yok, hepsi bu bunların. Hepsi birbirine benziyor; ufak tefek, kara ve kuru.

Üzerinden çıkanlara baktım; eski bir sırt çantası, içinde bir yanık tabak, bir avuç un, bir defter anılar için, başka bir şey yok. Üstünde haki bir elbise peşmergelerin giydiğinden cepleri boş, ayağında mekap, çorapsız, her bir şeyi kir, kirli, günlerce su yüzü görmemiş. Bir kaleşnikof piyade tüfeği, beş şarjör, yüz elli mermi. Dört el bombası Rus tipi, eski, paslı. Beline sardığı uzun mu uzun bir kuşak, metrelerce. Bu; Yüksekova Uzunsırt'ta komando teğmenini şehit etmek için kayalıklara tırmandığı kuşak! Bu; Aktütün Bayrak Tepe'de *"hudut namustur"* deyip vatan borcu için askerlik yapmaya gelen yirmi iki vatan evladını şehit etmek için kayalıklara tırmandığı kuşak! Sonradan anladım ne işe yaradığını bunun; tırmanmak ve beline sarıp açlığı azaltmak yani bir avuç bulamaçla günlerce yürüyebilmek için.

Ufak tefek, kara ve kuru olarak tanımladıklarım sayıca çoktu, belki binlerce. Hepsi de dağda. Beyin yok, düşünce yok, bilinç yok, acıma yok, duygu yok, bir başka bunlar, tanımı zor. Hepsinin küçük yaşta örgüte götürüldüğü kesin, on ila on beş yaş arasında. Hepsinin günlerce, aylarca, yıllarca aç ve susuz dağlarda zorla yürütüldükleri kesin. Düşünmelerine, sevmelerine, yeşilin güzelliğini görmelerine izin verilmediği kesin. Üç beş lafın, Marks gibi, Lenin gibi öğretildiği kesin. Bunları yöneten ne derse o olur; kendileri düşünemez, muhakeme edemez, karar veremez. Pişmanlık yasası, eve dönüş yasası filan boş bunlar için. Ne var ne yoksa, bunları yöneten İmralı gibi yerdekiler.

90'lı yıllarda bu dağdakiler, on beş kişilik gruplar halinde dolaşırdı arazide. Grup başını saymayın ve de yardımcısını, çünkü onlar iri yarı ve de iyi beslenenler sınıfındandır, geri kalan on üçü ufak tefek, zayıf, kara ve kuruydu. Her grupta en az iki RPG-7 Roketatar, bir ya da iki Biksi otomatik tüfek bulunurdu. Kalanlar Kaleş piyade tüfeği yanında dört el bombası ve bir de sırt çantası taşırdı.

Gene o yıllarda devletin bir jandarma karakoluna en az on grup birleşerek saldırıya geçerdi, korkularından. Köylere ise, vatandaşımız savunmasız olduğu için bir grupla rahatça girer, küçük yaştakileri kaçırır, kadın ve çocukları ise erkekliklerini göstermek için kurşuna dizerlerdi. Bir de üstüne üstlük bu masum vatandaşlarımızın evlerini ve ahırlarını yakarlar, sürülerini çalarlardı. Silahlı kuvvetlerimizin kararlı mücadelesi sonucu bu dağdakiler azaldı, testi gibi kırıldı. Kimileri kaçtı, kimileri Barzani'ye sığındı, kimileri Talabani'ye ama çoğu öldü dağlarda.

Sonra yıllar birbirini kovaladı, devran döndü, mertlik bozuldu, sayıları azaldı ama bu sefer hain düşüncelerle, hain pusularla, hain bombalarla ortaya çıktılar. Dağlarda üç beş kişilik gruplar kurdular. Karakollara saldırı yerine yollara mayın döşediler uzaktan kumandalı kendileri gibi, haince patlattılar, şehit ettiler askerimizi, korucumuzu, vatandaşımızı. Artık teröristtin de teröristliği kalmamıştı; yerdekiler dağdakilerin önüne geçmişti siyasi kol ve kanatlarıyla, belediye başkanlarıyla, Avrupa Birliği masalıyla ve de bizi yönetenlerin gafletiyle.

Peki, bunlar dağdan iner mi?

Kendi haline kalsalar inecekler ama yerdekiler rahat vermiyor ki; İmralı var konuşan, siyasileri var konuşan, Barzani var, AB var, Amerika var, Mossad var konuşan. Bir bunların sesini kesebilsek!

Sizce bunlar, bu dağdakiler ne ki?

Gerçekten bunu bir sosyoloğa, psikoloğa, doktora sormalı; bir insanoğlu, küçük yaşta insanlık dışı bir uygulamaya maruz kalırsa yıllar boyu, o insandan ne olur? İnsan olan, insanlığından çıkar mı acaba, bilmek için sormalı bir bilene.

Medyanın ve dünyanın terörist dediği, bizce teröristten ziyade bir robot özelliği taşıyan bu katillerin hepsi beş bin ise, dört bini dağdakidir; ufak tefek, zayıf, kara ve kuru ama simsiyah, gözler simsiyah, bakışlar simsiyah, duygu yok, düşünce yok. Garip bir varlık bunlar, ne olduklarını bilmek için tanımak gerek. Bizce bunları yani bu dağdakileri, yani bu ufak tefek, kara ve kuruları yok etmek için bir şehit vermemiz gerekiyorsa, bu bir şehidi vermeyelim. Yazıktır şehidin anasına, yârine, evladına. Bizce, şimdilik bırakalım dağda kalsınlar. Bunların korktuğu neydi? Yerden gelen sesler, onlara kumanda edenler. İnanın bu yerdekileri yok edin, dağdaki ufak tefek, kara ve kurular şaşıracak, ne yapacağını bilmeyecek, panikleyecek, kedi gibi pusacak bir taşın altına. Sonrası kolay; önce beklerler, baktılar yerden gelen ses yok, gene beklerler korkularından, gene ses yok, yavaş yavaş, tıpış tıpış dönerler geldikleri yerlere. Gelmezlerse bu onların sorunu bizim değil, tek tek Ölürler bir dağın, bir taşın ardında, kimse de ağlamaz arkalarından.

1992'de Şemdinli'ye geldiğimde, o vakte kadar hiç terörist görmemiştim. Kimdi bunlar, neyin nesiydi, bilmiyordum. PKK'yı anlamak demek, dağdakilerle yerdekilerin kim olduğunu bilmek, coğrafyasını tanımak demektir. Dağdakilerin halini anlatmak size zordur çünkü anlamak zordur dağdakileri. Ama bilmek istemeseniz de dağdakiler bizimdir, onlar da bizim dağdakilerdir.

Yıl '92 olup da çatışmalar artınca, her çatışmada onlarcası yere devrilince, kampları ele geçirilip haritadan silininince, Irak kuzeyi teröristler için güvenli yer olmaktan çıkınca, bu terörist dediğimiz hainlerden arta kalanlar bir bir teslim olmaya başladı. O zaman gördüm bunların kim olduğunu; gözler siyah, saçlar siyah, düşünceler siyah, yürek siyah

kısacası simsiyah bir varlık olduklarını gördüm bunların. Çok düşündüm, bunlar neyin nesidir, diye. Girdiğimiz çatışmalarda yaptıkları planları inceledim. Geçtikleri katır ve keçi patikalarından günlerce yürüdüm. Yattıkları bir taşın altında ben de günlerce yattım, anlamak için neyin nesiydi bunlar diyerek. Onlarla konuşmuş olan köylüleri buldum. Ben de konuştum onlarla anlamak için dağdakilerin düşüncelerini, düşmanınızı bilmeden yok edemezsiniz ki. Sonunda anladım ki bunlar; bir dağdakiler bir de yerdekilerden ibaret.

Dağdakilerin içinde kadın olanını görünce inanın şaşırdım!

- Senin adın ne?

-Zelal.

- Nerelisin?

- Tuncelili.

- Ne zaman katıldın örgüte?

-1988 yılında.

Kısa boylu, esmer, kıvırcık saçlı bir kadın. 16 ya da 17 yaşlarında. Yüzünün yanıklığı ve sert çizgileri yaşını gizliyor. Gözler simsiyah, ürpertici ama anlamsız, ışıltı yok. Korkuyu sezebiliyorsunuz bakışlarında; kapana kısılmış çakalın gözlerindeki korku gibi, başına neler geleceğini bilememenin korkusu. Devamlı gece yürüyüşleri vahşileştirmiş, sanki yırtıcı bir hayvan. Haki elbisesi içinde hafif kilolu gözüküyor ama değil, zayıf, kara ve kuru. Toprak rengi şalvar tipi pantolonu, beline sıkıca sardığı kuşağı ile garip bir görüntüsü var. Bakışları, duruşu, sesindeki mekanik ton, ilk bakışta bir kadın olduğunu bile düşündürmüyor insana. Ama o bir kadın. İdi da var; Zelal. Siz bilmeseniz de kadınca duyguları var içinde gizli kalmış ama içgüdüsel bir duygu, İnsani değil.

Bir köye girdiğinde, bir kadını buluyor konuşmak için. Kimseye söyleyemediği derdini onlara rahatça anlatabiliyor, hatırlar mısınız, Konur’da size bir terörist kadının bir hikâyesini anlatmıştım[19]:

“Bir gün benim vadidekilerle bölgeyi geziyoruz. Geleli belki bir hafta olmuş ya da olmamış, o dağ senin bu dağ benim gezip duruyoruz vakit geçirmek için. Hava temiz, güneş bol, etraf yemyeşil. Bir dağ

başında koyu bir sohbete daldık korucularla çayımızı içerek. Biri dedi ki: *“Komutanım. Bizim hanım Mehendi Deresinin oralarda koyun otlatırken bir bayan terörist görmüş. Yanaşmış ona ve konuşmaya başlamışlar. Bayan hamile miymiş, neymiş. Birkaç gün görüşmeleri devam etmiş. Çok korkuyormuş bu bayan. Zira örgüt içinde hamile kalanları öldürüyorlarmış. Aradan biraz zaman geçmiş, bayan terörist artık görülmez olmuş. Benim hanım dedi ki, mutlaka bunu öldürmüşlerdir.”*

Korucunun anlattığı hikâye dokunmuştu bana, üzüldüm. Teröristliğin de bir raconu olmalıydı, diye düşündüm. Çünkü bu olamazdı, insana yakışmazdı; ilişki kur, hamile kalmazsa iyi, kalırsa öldür. Bilmiyorum ki hayvan türlerinde bile böylesine bir anlayış olabilir miydi?”

Dağdakilerin kadın olanı öldürüyordu kadınlığına rağmen, acımasızca öldürüyordu. Bilmem ki, öldürürken, *“bu da bir insan, Allah’ın yarattığı bir can”* diyor muydu? Korktuklarından eminim; bir çatışmada ölmekten, yaralandıklarında terk edilmekten ya da “*heval*” dedikleri yoldaşları tarafından öldürülmekten. Öldürdüklerini kestiklerini de gördüm ama anlatmak istemiyorum bunu zira hayali bile zor, acı geliyor bana, dayanamıyorum. Ne biçim bir ruh halidir bu? İntikam deseniz, değil. Nefret deseniz, değil. Çok vahşi, çok ilkel bir öç alma duygusu bu. Aslında duygu da değil, hayvanlara özgü bir güdü, bir refleks.

Bazen düşünüyorsunuz, bunlar “*kadın*” diyorsunuz, belki *“bir ince ruh”* vardır kenarda köşede diyorsunuz. Gözleriniz *“saklı kalmış bir insani duygu”* arıyor ama yok! Boşuna aramayın, yok! Olur belki demeyin, yok! Olmasına da zaten imkân yok! Saymayın yüreği hain, bakışı hain, aklı hain olanları, küçük yaşta kandırılıp kaçırılıp dağa çıkarıldıktan sonra, ana sevgisi yok, şefkat yok, merhamet yok olduktan sonra, eğitim yok, öğretmen yok, bilgi yok olduktan sonra, kalır mı hiç insan da insanlık! Asıl hesabı onları bu hale getirenlere sormalı ama biz hâlâ soramadık! Bakın Abdullah Öcalan ne diyor, dağdakilerin kadın olanı için[20]: *“Kızlar karşıma çıkıyor, en değme artistin ulaşamayacağı kadar ulaşıyorum. Kürtlük adına namussuzluktan başka ne var?”*

Dağdakilerin kadını ile erkeği arasında bir fark yok, aynı; duygusuz, kapkara, düşüncesiz, bomboş. Bakmayın Marks, Lenin falan, demiştim

size, onlar anlamaz. İnanın onlar neyi anlayıp, neyi anlamadıklarını da bilmez. Acıma yok, merhamet yok, hep hainlik, hep kalleşlik! Verin eline bıçağı, beni sizi gözünü kırpmadan kessin, doğrasın, gözümüzü oysun. Bir varlık bunlar, hem de canlı bir varlık ama simsiyah!

Binbaşı Ersever'i tanıyorum yıllar öncesinden, yürekten mücadele etti PKK ile. Varlığı korkusuzca ortaya koydu ve birçok operasyona katıldı, birçok teröristin ifadesini aldı. Irak'taki PKK varlığını her yönüyle deşifre etti, Barzani ve Talabani'nin kirli oyunlarını ortaya çıkardı. Size anlatmaya çalıştığım dağdakileri en iyi tanıyan ve anlayanlardan biri de belki oydu. Bizi yönetenler dağdakiler için sivrisinek, doğudaki halkımız için bataklık tabirini kullandılar uzunca bir süre. Ama kimse ne sivrisineği anladı ne de bataklığı. Ersever ise bu sivrisinekleri tanıyordu çünkü bataklık dedikleri halkımız içinde uzun yıllar kalmıştı bizim gibi. Apo'nun onlar için ne düşündüğünü de iyi biliyordu. Bakın o nasıl anlatıyor dağdakileri[21]:

"1992 yılı başlarından itibaren Botan - Behdinan "kurtarılmış bölgesine" çok sayıda yeni eleman aktarıldı. Öyle ki, Türkiye'nin dört bir yanında oluşturulmuş olan eleman temin etme ve toplama merkezleri, ağlarına düşürdükleri gençleri hızla ve çok rahat bir biçimde, turistik geziye gönderir gibi dağlara gönderiyordu. Böylece Apo'nun elinde harcamakla bitiremeyeceği kadar çok sayıda genç insan birikiyordu.

Abdullah Öcalan bunların akın akın geldiklerini görünce eskilere dönüp "Sizlere hiç ihtiyacım yoktur, havalara girmeyin, kendinizi bir şey zannetmeyin, eğer adam gibi davaya hizmet edecekseniz edin, yoksa hepinizden hesap sorarım" demekteydi.

Etrafında binlerce ölüme mahkûm, kişiliğini kaybetmiş, kendini ifade etmekten aciz, her serüvene kayıtsız şartsız boyun eğen insan bulunan megaloman Apo, elbette herkese saldırmaya cesaret edecekti. Neden etmesin ki? Böylesine sürü gibi güdebileceği bir kalabalığa sahipken, neden kendini dev aynasında görmesin? Neden maceradan maceraya atılmasın? Yani bu adamları neden istediği gibi kullanmasın?

Sınır karakolları baskınlarında daha çok bu zavallı, sürüleştirilmiş (düşürülmüş) kişiler kullanılıyordu. Her baskından sonra askerin karşı ateşi ile Önemli bir kısmı da ölüyordu. Ama hiç önemli değildi. Çünkü

bunlardan çok vardı, istemediğin kadar. Temininde de güçlük çekilmiyordu. Adeta kendi ayaklarıyla geliyorlardı. Apo adamlarına talimat verirken, “*Kurdistanda her ailede başıboş dolaşan çocuk var. Kızlı erkekli her aileden iki üç tanesini kaparsanız yüz binlerce insan eder. 0 kadar da zor değil, zaten aile reisleri bunları beslemekten acizdir. Çoğu oğlunu kızını gönüllü verir, öyle dövünüp sızlanmazlar. Sonra o gençler de sevinerek yanımıza gelirler. Evlerinde çoğu huzursuz, aile içinde eğreti duruyorlar. Gençlik bunalımlarını en yoğun biçimde yaşıyorlar. Kolundan tuttunuz mu kolayca koparıp getirirsiniz. Biraz da ilk geldiklerinde ortamı güzelleştirdiniz mi, evlerinden ayrıldıklarına sevineceklerdir”,* diyordu, işte Apo, Kürt insan malzemesini böyle kullanıyordu. Böyle değerlendiriyordu. Onu, kanı dökülmesi gereken bir nesne olarak görüyordu. Sonuçta ne umuyordu?”

Bu kitaba konu olan teröristin dağdakileri bunlar işte. Apo’nun sivrisinekleri işte bunlar. Devlete yedi milyon dolara mal olan bizim teröristimiz işte bunlar. Biz yıllarca bu dağdakilerle savaştık, öldük ve öldürdük. Uzun zaman geçti dağlarda, dağdakileri yok etmek uğruna. Uzun geceler, uzun yollar. Çok şehit verdik, çok da terörist yok ettik. Hâlâ da amacımız bu; dağdakileri yok etmek ama öğrenemedik bir türlü, dağdakileri yok etmekle terörün de teröristin de bitmeyeceğini. Ama adı PKK’ysa bunun, yıllar boyu hiç kahrolmadı! Ölüsünün yedi milyon dolar ettiği bir ülkede, terörist kahrolur mu hiç!

İnanın acı doluyum. Geçen yıllar her gün birer birer geliyor gözümün önüne; dağlar, keçi patikaları, bir taş altında mevziler, yırtık elbiseler ve tabanı düşmüş postallar. Çatışmalarda yardıma gelemeyenler, yardıma gidemeyenleri gördüm, bizim için de, dağdakiler için de. Teslim olan dağdakileri gördüm, konuştum çok. Yetmiş üç vatan evladını kahramanca savaşırken gördüm, kahramanca şehit olduğunu da. 1992’de Alan Karakolu’na altı kişi ile yardıma gittik, beş kişi ile döndük, acısını duydum yıllar boyu, unutmadım hiç. Yok olacaklarını anlamadan, ayakta onlarcasının üstümüze geldiğini gördüm. Yedikleri her mermi ile düşerek yok olduklarını ama kalanların gene ayakta üstümüze gelmeye devam ettiğini gördüm, ölümün ne olduğunu bilmeden. Üç santim yanlarına düşen merminin ardından gelenin kendilerini öldürebileceğini düşünmediklerini daha doğrusu bunu anlamadıklarını gördüm. Karakol

bahçesinde şehit ettikleri bir vatan evladının hücum yeleğini üstüne giyip oynayanına rastladım. Şehit ettikleri askerlerimizin çelik başlıklarını giyip göğüslerini kabarttıklarını ama aynı anda yediği bir mermi ile şehidin kanının hesabını verdiklerini gördüm. Bu bir oyun, bu bir şehit kanıyla senaryosu yazılmaya çalışılan bir oyun. Hain, sinsi ve kalleş, ihanet dolu ve para dolu bir oyun...

Biz gene dönelim kara kuru, ufak kemikli dağdakilere. Onları anlamak, ne menem şey olduklarını bilmek, ne düşündüklerini öğrenmek için çok sıkıntı çektik biz. Dedim ya günlerce, haftalarca, dağlarda keçi patikalarında yürüdük. Sonunda anladık ki; bu dağdakilerin muhakeme, irdeleme, değerlendirme, düşünme, tehlikeyi sezip ön alma gibi taktiği taktik yapan kavramları bildikleri yok! Bu şu demek: bu dağdakilerin beynine ufak bir mikroçip yerleştir, basit programları yükle, uzaktan kumanda ile yönet, demek.

Basit olan bu program nedir?

Şu: üç adım ileri, beş adım geri. Sağdan üç roket, soldan mevziye gir. İki el bombası at. Sonra tetiği çek ve öldür! Gördüğün, bulduğun ne varsa öldür!

Bunlar robot, duygusuz, hain, kalleş bir robot. Bunlar makine, ölmek ve öldürmek üzerine programlanmış. Başka karmaşık şeyler aramayın. Sakın, *“Bunlar ne biçim terörist, arıca asker baş edemiyor bunlarla”* demeyin. *“Niye bu kadar şehit veriyoruz, bunların gücü ne kadar çok”* demeyin. Hainlik parayla mı? Geceden yola mayını gizle, askeri araç geçerken patlat, beş şehit! Bu onların güçlü olduğunu mu gösterir? Gir köye, masum kız, kadın, genç, yaşlı demeden kurşuna diz! Bu onları güçlü mü kılar? Ya da Bingöl karayolunda yaptıkları gibi, indir otuz üç silahsız askeri, yanında iki öğretmen iki sivili, kurşuna diz! Bu güç mü? Bu insanlık değil! Bunlar robot, duygusuz, hain, kalleş bir robot! Siyasilerimizin, *“dağdan insin, ovada siyaset yapsın”*, dedikleri bunlar işte. Ne dersiniz? Bunlar siyaset yapabilir mi sizce?

Terör denince hep bizim dikkatimizi dağdaki teröristlere çekiyorlar. Siyasilerimiz kafa kafaya vermiş düşünüyor, *“bu dağdakiler nasıl iner”*, diye. Halbuki bunlar dağdan inse hepimizin başına bela olacak ama kimse bunun farkında değil! Allah’tan teröristler de farkında değil. Bu

dağdakilerin hepsi anlaşıp da, bir anda hepsi birden dağdan inse, bir inse ortalık toz duman olacak, farkında değiller! Nasıl mı?

Gelin sizinle bir hesap yapalım, diyelim ki şu anki terörist sayısı beş bin olsun. Buna göre, başta katillerin elebaşısı olsun şu an İmralı'da yatan, etrafındaki kadroyla birlikte sayısı bin olsun. Geriye kalan dört bin nedir bilir misiniz? Dağdakiler.

Hadi diyelim ki bu dört bin kişi silah bırakıp, bazılarının istediği gibi dağdan indi. Ne yapacaksınız? Bir kere sizin ceza evlerinizin kapasitesi bunları kaldırmaz. Af mı çıkaracaksınız yer açmak için? Yapın bunu yapın da zaten güvenlikten yoksun milletimiz kendi ülkesinde yaşayamaz hale gelsin! Önce size şunu sorayım, dağdan inecek bu katilleri siz tanıyor musunuz? Yani kimin ne suç işlediğini, kimin kim olduğunu biliyor musunuz?

Hayır.

Niye hayır? Şunun için; zamanında halkı koruyamadık terörden ve kaçırılmaları önleyemedik. Bunlar hakkında ya "*örgüte üye olmaktan*" ya da "*kaçırılarak örgüte mal edilmekten*" fiş açtık. Peki, hepsi için cumhuriyet savcılarımız hazırlık soruşturması yapıp da suç delillerini toplayıp da gıyabi tevkif müzekkeresi çıkardı mı? Çıkaramaz ki! Çünkü terörle ilgili işlenmiş suçların neredeyse tamamı faili meçhul. Faili meçhul ne demek, o suçu kimin işlediğinin belli olmaması demek. Açıkçası bu katil robotlar; yola mayın döşedi, karakola saldırdı, öğretmenimizi, polisimizi, askerimizi, vatandaşımızı öldürdü öldürmesine ama kimin kimi öldürdüğü bilinmiyor. Sonradan ele geçen dokümanlardan biraz delil bulunabildi ama bu hukuken ne kadar geçerli olacak; bir sanığı 250 kişilik avukat ordusu savunmaya kalkınca, üstelik Avrupalı dostlarımızın refakatinde!

Diyelim ki, ceza verdiniz, yer buldunuz ve hapse attınız. Bizde etkin pişmanlık var, meşruten tahliye var, af var, nasıl olsa bir gün hapisten çıkacak, girecek aramıza ve kardeşçe yaşayıp gideceğiz. Peki, bu katiller işsiz, ekmek parası yok, üstelik cahil, nasıl iş bulacaksınız zaten milyonlarca işsizin yanında? Bulamayacaksınız. Peki, ne olacak bunlar? Yine terörist, yine katil robot! Nasıl mı? Hani kılık değiştirir gibi ad değiştiren bir parti var ya, işte onun yanına gidecekler iş bulmak için.

Genel Kurmay Başkanımız örgütün işbirlikçilerinden bahsetti, *“Çok tehlikelidir bunlar”*, dedi. İşte en güzel işbirlikçi bunlar olacak, hem de tecrübeli, eğitilmiş, üstelik ucuz, bini bir para. Ne yapacağız o zaman? Her gün toplumsal olay, kadın çoluk çocuk önde, tahrip talan. Bu duruma Avrupalı dostlarımız seyirci mi kalacak sanırsınız? Koşa koşa gelecekler, laf hazır: ‘*Türkiye sınıfta kaldı insan haktan dersinden, böyle otursa zor girersiniz AB’ye, ya dersinizi iyi çalışın ödevinizi günü gününe yapın, ya da AB’yi rüyanızda görürsünüz- En iyisi siz daha çok demokrasi getirin.”* Onların demokrasi, insan hakları dediği ne biliyor musunuz? Başta Öcalan’a af, örgütün lider kadrolarına af, sonra bu teröristlere siyasi haklar, ana dilde eğitim, bölgesel özerklik yani önce siyasî sonra fiilî bölünme. Böyle gidersek eğer, bu gidişe dur, demez isek eğer, hainlere hesap sormaz isek eğer, bir gün Abdullah Öcalan’ı Mustafa Kemal’in, Türk milletinin büyük meclisinde görürseniz, şaşırmayınız!

Peki bu dağdakiler, dağdan inerse ne olacak? Peki, ne yapmalı bu belayı savuşturmak için? Bana kalırsa tez elden, her vilayette ıslahevi türünden, yarı hastane yarı hapishane gibi yerler açmalı. Hem cezalarını çekmeli bunlar hak ettikleri, hem de yurttaş ne demek öğretilmeli, bayrak ne demek, vatan ne demek! Bir yandan tedavi edilmeli, diğer yandan ekmek parası kazanabilecek bir meslek öğretilmeli. Çete başı onları nasıl terörist, katil robot yaptıysa, biz de onları önce insan yapmalı ve insanı sevmeyi öğretmeliyiz. Bunu yapamayacaksak eğer, bırakınız dağda kalsınlar, gün gelir bahar karları gibi erir giderler. Ama bunlar dağda kaldığı sürece yerdekilerin gücünü yok edemezsiniz. İmralı’ya güç veren onlar, Barzani’ye güç veren onlar, DTP’ye güç veren onlar.

Size dağdakileri anlattım, sizce kim bunlar, bilesiniz istedim. Bunlar, doğudaki halkımızın çaresizliği, seçilmiş ve atanmışlarımızın gafletidir. Bu çaresizlik yok olmadıkça, bu gaflet son bulmadıkça, dağdakiler bitmez, terör bitmez, terörist bitmez.

Şimdi bize mozaik diyorlar. Bize diyorlar ki kültür zenginliği. Kimlik meselesi diyorlar, alt kimlik üst kimlik diyorlar. Hiçbirine inanmayın! Onlar biziz, bin yıldır beraber yaşayan biz. Ama ne oldu, ne değişti, devran niye döndü de, şimdi bir teröristin ölüsü yedi milyon dolar ediyor. Bunu ben demiyorum, bunu, Bakan Hüseyin Çelik söylüyor. 200 milyar dolar harcadık, diyor. Bu nasıl iş? Bu paraları insanımızı yaşatmak

için harcamış olsaydık, zaten terör hiç olmazdı ki. Ama ölüsü yedi milyon dolar ediyorsa bir teröristin, o ülkede terör biter mi hiç! İhanet çaresizlikte. İhanet çaresizlikte, İhanet parada, İhanet koltukta. Herkes biliyor ama biz görmüyoruz.

Üç Kuruşluk Terörist; Yerdekiler

Şimdi gelelim bunların yerdekilerine. Dağdakilerin her biri yedi milyon dolar eder ama bunların yerdekileri üç kuruş bile etmez. Neden etmez, anlatayım.

Yerdekilerin bir karargâh takımı vardır, bir de yönetenleri yani liderleri, örgütün üst düzey kadroları ama bunlar biraz farklıdır dağdakilerden.

- *Senin adın ne?*

- *İskender.*

Güngörmüş birine benziyordu, okumuş, belli ki küçükken iyi beslenmiş.

-*Nasıl katıldın bu örgüte?*

- *Biz devletimizi kuracağız. Ben Diyarbakır bölge sorumlusuyum.*

Bunun gibilere daha önce de rastlamıştım Töreli Vadisi'nde, anlatmıştım size:[22]

- *Zinar konuşan Karfat. Söz veriyorum, size bir şey olmayacak, teslim olun!*

O zamanlar moda, teslim olan teröristler anlatıyor; aman askere teslim olmayın, öldürürler sizi, diye propaganda yapıyorlar. Amaç kimse kaçmasın, teslim olmasın. Bunlar bizi bilmez ki, biz kime el kaldırmışız aman dileyen! Ben konuşmaya devam ettim. Muhabbetimiz bir saat kadar sürdü. Sonunda, dayanamadı terörist:

- *Atatürk adına söz veriyor musun?*

Ben şaşırdım. Terörist Atatürk'ü tanıyordu. Bir yandan da gururlandım, belli etmeden. Durur muyum hiç:

- *Söz veriyorum! Atatürk adına söz! Kimseye bir şey olmayacak. Sessizlik ve sonra:*

- *O zaman Atatürk devrimleri adına da söz ver, dedi.*

İnanın daha çok şaşırdım. Bu can pazarında, Allah'la baş başa iken, aklına Atatürk gelmesi ve aman dilemesi! Soruyorsunuz şimdi; bu terörist

bizim Atatürk'ü nerden bilir, devrimleri nereden, diye? Ama biliyormuş! İnanamadınız değil mi? İnanın, bu olayın tanıktın hayatta hâlâ. Aslında düşünmek lazım bunu, incelemek lazım. Anladığım, baş sıkışmadıkça, Atatürk akla gelmiyor bizim ülkede! Ben söz verdim Atatürk adına, Atatürk devrimleri adına ve iki terörist geldi teslim oldu, silahlarıyla birlikte.

Çoğu yaralı, harap bitap, insanlıktan çıkmış; hiç heyecan bile yoktu yüzlerinde, sanki yaşayan ölüler! Pişmanlık içinde anlattılar birer birer, Diyarbakır bölgesinde yaptıktan kötülükleri.

Zinar bu, vücudu bakım görmüş bir varlık olduğunu gösteriyor renginden, şeklinden, el ve ayak uyumundan ve de bakışlarından. Bakışlar, diğer kara ve kurulara göre farklı, daha bir başka. Gözlerde bir ıstırap var, bir acı var, hissediyorsunuz. Aldatılmışlığın ve çaresizliğin pişmanlığı bu. Hani bir davaya inanır da ihanete uğrarsınız ya da davanın, inandığınız dava olmadığını anlarsınız ya da her ikisini de görür ama geri dönemezsiniz, geri dönemezsiniz de gözlerinizde garip bir bakış belirir ya işte onun gibi bir şey bu; acı dolu, aldatılmışlık dolu, pişmanlık ve çaresizlik dolu. Bu bakışları ben Töreli'de gördüm. Hepsi de üst düzey yöneticisiydi bu katillerin, hainlerin. Hepsinin de bakışları birbirine benziyordu, ıstırap ve çaresizlik dolu. Bunlar karargâh takımıydı, plan yapan, program yapan, kendi kendilerine düşünen ama düşündükleri ile yaptıkları farklı olan ya da düşündüğünü yapamayan, yapamadığı düşüncelerini yüksek sesle söyleyemeyenler bunlar. Bunlar gibi sadece terörist mi var? Bir de bizim atanmışlara bir bakın; bunlar gibi çok da onlardan var, gerçeği görmek ve söylemek yerine duymak istenileni söyleyen, bakın etrafınıza göreceksiniz.

- *Ya sen kimsin?*

- *Karayılan.*

- *Görevin ne örgütte?*

- *Merkez yöneticilerindenim.*

Yapın bir istatistik, iri kemikli ve semirmiş olanların hepsi ama hepsi yöneticidir. Çatışmalara uzaktan katılır bunlar, hem de çok uzaktan. Zira kurşunu yiyince öleceklerini bilirler. Bakın Abdullah Öcalan'a, bakın

kardeşine, bakın Karayılan'a, hepsi iri kemikli ve semirmiş sınıfına girer, yani yönetici, yani ölümden korkan, devletten korkan, yasalardan korkan, Öcalan yakalandığında ilk ifadesi ne oldu: Benim anam da Türk'tür. Ben Türkleri severim.

Bu gruptakilerin en büyük özelliği, öldürmeyi öğretirler dağdakilere. Bir avuç bulamaçla günlerce yürütürler, uyutmazlar, bir nevi beyin yıkama metodudur bu. Hafızanızı silerler, duygularınızı yok ederler, örgüte katılanların derhal kimlikleri toplanır, ne varsa üzerlerinde niye alınır sanırsınız? İşte bunun için; kişiliğini yok etmek, geçmişle bağını koparmak, sürü haline getirmek için. Para bunlardadır, alışverişi bunlar yapar. Dağdakiler paraları toplar, bunlara verir. İnanın dağdakilerde ben hiç para görmedim, ne tabanca, ne de içi dolu sırt çantası.

Dedim ya bu yöneticiler, bu iri yarı semirmişler ölümün ne olduğunu iyi bilir ve kaçar. Aslında bunlar yasalardan da korkar uygulanacağını bilirse eğer. Ama bunların elebaşını yakalar da, adam yerine koyar da, sağa sola talimat vermesine göz yumarsanız, dağlara seslenmesine izin verirseniz, hele ki bundan medet umduğunuzu da bir bilirse, sizinle alay eder ve de bir güzel dağdakileri, yerdekileri ve siyasîlerini idare eder. İşte bu yüzden şimdilik dağdakileri, dağdan indirmek zordur yerdeki sesleri kesemediğimiz için.

Bu cinsten olanların sayısı öyle sandığınız kadar fazla değildir. Yönetici kadro, çok çok yirmi kişi elli kişi yüz kişi. Bunların bir miktarı Irak'ta, bir miktarı İran'da, bir miktarı da Avrupa'dadır. İran'dakiler sınır boylarındaki kaçakçılıktan gelen paraları toplar, kaçaklığı organize eder. Irak'takiler, Barzani, Talabani, Amerika ve İsrail ile koordinasyonu sağlar, dağdakilere kumanda eder, örgüte bin bir umutla gelen yeni katılımcılara, sanki öğretim görevlisiymiş gibi ders ve konferans verirler. Tabii hemen sonra dağa gönderirler.

İmralı'daki Abdullah Öcalan, siyasi kol ve kanatları dağdakilerin teslim olmamaları konusunda sürekli talimat göndermektedir. Zira bu kişilerin teslim olması halinde yerdeki teröristlerin gücü de ortadan kalkacaktır. İmralı'yı İmralı yapan kimdir? Dağdakiler! Dağdakileri dağda tutan kimdir? Yerdekiler!

Yerdekilerin hal çaresine gelince. Yerdekiler adam olmaz! İmralı, siyasi kanatları adam olmaz, bunların belediye başkanları adam olmaz, lider kadroları adam olmaz. Onların işi bu, öldürmek, öldür talimatı vermek! Onlar zaten arkalarında katil robotlar olmazsa yaşayamaz. Onlarda ne yürek var, ne de bilek. Kalleşlik onlarda, hainlik onlarda, ellerine maşa alıp masum insanları öldürtmek onlarda. Kendileri ortaya çıkıp zaten erkekçe bir şey yapamazlar. Yakalayın onları, atın hapse, sadece yaptıkları kötülükleri sayacaklara kadar bir ceza verin. Göreceksiniz; bize ve ülkemize yaptıkları kötülüklerin belki daha yarısını sayarken ömürleri orada bitecek.

Bu iri kemikliler yaşadığı sürece inanın dağdakiler, bunların korkusundan inemez, kaçanı öldürürler. Avrupadakiler ise, garip gurbetçilerimizin ekmek parasını alır, yılda milyonlarca dolar haraç toplar, uluslararası ilişkileri yürütür. İnanın bana bu dün de böyleydi, bugün de böyledir.

Dikkat edin Barzani ve Talabani kardeşlere, yıllardır PKK’dan kaçıp onlara sığınanlar oldu, kaçını bize teslim ettiler? Edemezler. Ederlerse örgüt biter. Örgüt biterse onlar da biter. Zira bu sevimli kardeşler bize kafa tutamadıkları için, biz de, daha çok demokrasi, daha çok insan hakları peşinde olduğumuz için, demokrasi adına dünyada eşi ve benzeri görülmedik bir şekilde bu hainlere bir şey yapamadığımız için, hainlerin hainini idama mahkûm edip sonra her ne hikmetse müebbet hapis cezası verdiğimiz için, bu cezayı bile adam gibi infaz edemediğimiz İçin, dağdakileri dağda tutanlara bir şey yapmadığımız İçin, işte Barzani - Talabani kardeşler bunlar yoluyla bize kafa tutar! İş bununla da bilmez, siyasi kol ve kanatları, belediye başkanları da kafa tutar! Kime? Devlete! Bize! Ülkesini sevenlere, vatan için, bayrak için ölenlere, şehitlere, kanunlara, halkımıza! Bunun adı İhanet değilse nedir? İnanın çirkin ve kanlı bir oyun bu. Binbaşı Ersever de bu bu oyuna kurban edildi, hak etmediği halde kurban edildi. Çünkü bu çirkin ve kanlı oyunu bozmak istedi, bunu açıkladı, kamuoyuna duyurdu ve öldürüldü. Yanılmıyorsam eğer, bu ölümde benzerleri gibi tarihimize bir utanç sayfası olarak eklenecektir.

JİTEM'ci Binbaşı Ersever

Herkes konuşuyor ancak devlet susuyordu. Ersever şehit mi olmuştur? Bilinmiyor. Belki de aşk, kumar, uyuşturucu gibi bir nedenle öldürülmüştür! Ancak, devlet Ersever'in şehit edildiğinden emin! O halde devletin bir bildiği vardır! Tetiği çekenleri bilmektedir! Tetiği PKK çekmediyse kim çekmiştir?

Başbakan Çiller 15 Kasımda İstanbul'da Hürriyet gazetesi Ankara Temsilcisi Sedat Ergin'le yaptığı görüşmede Binbaşı Ersever cinayetine nihayet açıklık getiriyor: "Kendi aralarında bir iç hesaplaşma olduğu anlaşılıyor" Ne demekti; "Kendi aralarında iç hesaplaşma?" Taraflar kimlerdi? Binbaşı Ersever'in tarafı neydi? Niçin hesaplaşıyorlardı? Neyi paylaşamamışlardı?

Aslında aradığınız gerçek Cem Binbaşının bildirisi içinde var:

"Ben Ahmet Cem Ersever. PKK'yla yapılan mücadelede atılan adımların yanlış olduğunu, mücadelenin ehil ellerce yürütülmesi gerektiğine, TC.'nin PKK sorununa karşı bir stratejisinin olmadığına inandığımı…"

Soner Yalçın, Binbaşı Ersever'in İtiraftan,

Doğan Kitap, 1994.

4 Kasım 1993, yer Ankara. Binbaşı Ersever, elleri arkadan bağlı, ağzı bantlı bir halde bulundu, öldürülmüştü, kafasına kurşun sıkılarak. Olayın faili meçhul.

Binbaşı Ersever, PKK'yı çözümleyen kişiydi. JİTEM'in kurucusuydu. Varlığını PKK ile mücadeleye adamıştı. Biz I977'de Kırkağaç'ta tanıştık, o zamanın üsteğmeni Cem Ersever'le. İtiraflarında söylememiş bunu. '77 ki, sağ sol davalarının başını alıp gittiği, insanların bir hiç uğruna öldürüldüğü, hapse atıldığı yıllar. Subaylar bile ayrılmıştı sağa ve de sola. Cem Ersever'le bir daha karşılaşmadım ama Genel Karargâh'ta hakkında konuşulduğunu duydum. "Çok konuşuyor" diyorlardı onun için. Dediğim yıl '93, yani Cem Binbaşının vurulduğu yıl.

Olay bir anda duyuldu ve bir anda unutuldu gitti. Merak ettim, araştırdım, ne konuşuyordu Ersever, ne anlatmak istiyordu?

Cem Ersever '93 Mart'ında emekli oldu. Aynı yıl Soner Yalçın'a verdiği itiraflarında, PKK ile mücadelede yapılan stratejik ve taktik hatalardan bahsediyordu. Birazdan göreceksiniz Cem Ersever'in teşhislerinin ne denli doğru olduğunu, zira tanığı benim. Ama ne oldu, Cem Ersever doğruları söyledi de ne oldu? Hiç, öldürüldü. Şimdi, bugüne geldik yani Ulus'taki canlı bombanın sebep olduğu 6 ölüm ve 132 yaralıya. Başka ne oldu? Büyük Orta Doğu Projesi, ateşkes anlaşmaları, Talabani'nin arabuluculuk oyunları, Irak'ta Kürt devletinin kurulması ve her gün verdiğimiz şehitler. Bunları, ta 93'lerde söylemişti Cem Ersever ama dinleyen olmamıştı. Şikâyeti de buydu zaten, *"bizi dinlemiyorlar*", diyordu öldürülmeden önce. Yöneticiler ise onun için, "çok konuşuyor" diyorlardı, onu dinlemeden ve de anlamadan.

Aradan geçti onca yıl, sağırlar duyar oldu, körler ise görür. Aynı şeyleri söylüyoruz şimdi geçmişte söylediğimiz gibi, aynı şeyleri ama dinleyen yok. Genel Kurmay Başkanımız ülkemizin içinde bulunduğu tehditleri tek tek açıklıyor, Tayyip'e ders veriyor, terörle nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlatıyor ama dinleyen yok. Hükümetin terörle mücadele etmediğini anlatıyor ama anlayan yok. Bunlar bizi saf sanıyor, ne görür ne de duyar. Aldanıyorlar. Biz de söyleyeceğiz gerçekleri bıkmadan usanmadan, ta ki Türk ulusu gerçekleri görüp harekete geçinceye kadar...

'93 Martında Talabani'nin aracılığıyla Özal, Öcalan ile ateşkes yaptı ve biz de kabul ettik. Ben etmedim, Binbaşı Ersever de etmedi. Ben Şemdinli Tabur Komutanı olarak mücadeleye devam ettim. Ersever ise, İstihbarat Grup Komutanlığı görevinden istifa etti, kendi başına mücadeleyi sürdürmek için. Ardından, Ahmet Aydın ismiyle "Üçgendeki Tezgâh", isimli bir kitap yazdı. Amacı, PKK'ya karşı bizi yönetenlerin aldığı ateşkes kararını ve Talabani'nin arabuluculuğunu protesto etmek ve son PKK'lı da yok edilinceye kadar mücadeleyi sürdürmekti. İstifası basında yer aldı. Ama ne yazık ki aynı yıl öldürüldü. 5 Haziran 1993 günü, Binbaşı Ersever'in gazete ve ajanslara geçtiği bildiri şu, sorularınızın cevabı içinde, birlikte okuyalım[23]:

‘Ben Ahmet Cem Ersever. PKK’yla yapılan mücadelede atılan adımların yanlış olduğunu, mücadelenin ehil ellerce yürütülmesi gerektiğine, T.C.nin PKK sorununa karşı bir stratejisinin olmadığına inandığımı ve 1992 yılında zevahiri kurtarmak gerekçesiyle bilgisizce yapılan Kuzey Irak Harekâtının devleti bir açmaza soktuğunu, PKK’ya siyasi kazanımlar getireceğini, güçlenmesini sağlayacağını, siyasi işportacı Celal Talabani isimli şahsın Türkiyede sadece PKK’nın askeri gücünü ele geçirmek maksadıyla tezgahlar peşinde olduğunu beyan ederek, 1993 yılının Mart ayında Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Grup Komutanlığı görevinden kendi isteğimle ve bazı arkadaşlarımla birlikte emekli oldum.

1984 yılından bugüne kadar yapılan yanlışlar, ihanetler ve uygulamalar konusunda Türk kamuoyunun aydınlatılması gerektiğine inanıyorum ve Türk basınıyla kamuoyu önünde Celal Talabani’nin ihanetleri, PKK ilişkileri, Güneydoğudaki gerçek durum, Köy Korucuları, itirafçılar, faili meçhul cinayetler hakkında ve bazı siyasilerin örgütsel konumları hakkında açıklamalarda bulunacağım.” (Yazarın notu: Binbaşı Ersever, düşündüğü bu açıklamayı yapamadan öldürüldü.)

Basında yer alan hükümet yetkililerinin demeçleri de insanı çileden çıkaracak cinsten demeçlerdir ve her zamanki gibi aldatmacadan başka bir şey değildir. Her zamanki gibi koltuğundan olma kaygısıyla halkın gözünün içine baka baka yalanlar sıralandı. Terörist Apo’ya ateşkes kararından sonra “Bay Öcalan” diye telaffuz etmeye başlamadılar mı?” (Yazarın notu: Başbakan Tayyip Bey de yıllar sonra bu teröriste “sayın” demiştir.)

“Madem ki PKK’nın ateşkesinin toparlanmak için bir taktik olarak ele alındığını biliyordular, neden bahar operasyonlarını durdurdular? Toparlanıp bir yol kesmeyle kırk insanı katletmelerine neden fırsat verildi? Mademki her şeyi biliyorlardı, yüz kişi sıkıştırıp on kişi öldürebilmek için kırk insanı yem olarak mı kullandılar? Yoksa oynamaya mecbur oldukları oyunda Apo “mızıkçılık” mı yaptı? Bakın, Apo dalga geçercesine “İsterlerse ateşkes devam eder, hâlâ vakitleri var” diyor. Türkiye Cumhuriyetini ne hale soktuklarının farkında mıdırlar? Ben pek sanmıyorum. Ne zaman misyoner danışmanlar tarafından

yönlendirilmekten kurtulacaklar? Yine aynı masalları uydurmaya devam ediyorlar.”

Tarih 5 Haziran 1993. JİTEM’in yani istihbaratın önemli ismi Binbaşı Ahmet Cem Ersever’in öldürülmeden önce yaptığı açıklamadır bu. Bu açıklama sadece Ulusal Basın Ajansında yer aldı, diğer gazete ve ajanslar ise bu konuya hiç değinmedi.

Sisteme yöneltilmiş çok ağır suçlamaları ihtiva eden bu bildiri, cumhuriyet tarihimizde bir ilktir. Şimdiye kadar ilk kez bir emekli binbaşı böylesine ağır bir açıklama yapmıştır. Bu açıklamayı yapmak kolay değildir, herkes yapamaz. Hele ki, terör maskesi altında kirli işlere bulaşmış kişiler hiç yapamaz. Öldürüldüğünde beş parasızdı, olsaydı mal varlığı ortaya çıkardı. Yazdıkları ve söylediklerinde büyük bir düş kırıklığı var, tıpkı Sezar’ın sırtından bıçaklandığında bakışlarında görülen düş kırıklığı gibi.

Davasına inanmış bir kişiydi. PKK ile mücadeleyi varlığı ile bütünleştirmişti. Ekim ‘92. harekâtında Barzani ve Talabani’ye verdiğimiz paraların ve silahların PKK’ya gittiğini gördü, dayanamadı. Teröristlerle pazarlık olmaz, diyen yöneticilerimizin PKK ile ateşkes yaptığını gördü, dayanamadı. “ Üç beş çapulcu” denilerek göz ardı edilmek islenen hainlerin yanlış politik uygulamalar sonucu on binlere ulaştığını gördü, dayanamadı ve istifa etti.

Bizde insanlar öldürülüyor adına faili meçhul deniyor. Cinayet bir vahşet, insanlık suçu, Müslüman bir ülkede Allah’ın verdiği canı bir kul nasıl alabilir ki? Bizim ülkemizde alıyor işte, adına da faili meçhul deniyor. Nice gazetecilerimiz, yazarlarımız, bilim adamlarımız ve askerlerimizi kaybettik bu yolda. Çok zor dönemler geçirdik biz, çok zor günler yaşadık. Terörle, teröristle mücadelede çaresiz kaldığımız anlar da oldu. Çaresizliğe faili meçhulle çare bulmaya çalışmadık hiç, kanunsuzluğa devlet yararı demedik hiç biz. Ersever olayının diğerlerinden bir farkı var; devletin terörle mücadelede önemli bir ismi faili meçhule gidiyorsa ve geçen onca zamana rağmen bu olay da çözülmüyorsa, dönemin Başbakanı Çiller de, “Bu bir iç hesaplaşma” diyorsa, olayın üzerinde durmalı. Anladığımız şu ki; onu susturdular. Kim? Konuştuğu zaman zarar görecek İnsanlar. Katil ya da katiller sizce

kim olabilir? Terörü ranta çevirenler, teröristi paraya tahvil edenler, terörden para kazananlar, adam olmadıkları halde; teröre sırtlarını dayayarak kendini adam yerine koyanlar, adam olduklarını sananlar. Ben, Ersever'in basın bildirisinde anlattıklarının gerçek olduğuna tanığım. '92 Kuzey Irak Harekâtı'nda Şemdinli Jandarma Tabur Komutanıydım, harekâtı biliyorum. Harekât öncesi ve sonrasını da biliyorum. Ne diyordu Binbaşı Ersever? I984,ten bu yana yapılan yanlışlar, ihanetler ve uygulamalar, yöneticilerin ikbal kaygısı, '93 Mart'ında PKK ile yapılan ateşkes ve sonrası, Bingöl karayolundaki katliam; otuz üç asker, iki sivil ve iki öğretmenin öldürülmesi. Hepsini yaşadım, anlatacağım. Terör de terörist de neden bitmiyor, cevabı siz bulacaksınız.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
İHANETİN GEÇMİŞİ ÖZAL

1991 Körfez Harekâtı

“Körfez Savaşı’nda, Türkiye, Irak’ın karşısında yer almış ve tamamen Amerika’yı desteklemiştir. Türkiye’nin bu politikasında, Cumhurbaşkanı Turgut Özal’ın kişisel görüş ve düşüncelerinin çok büyük etkisi olmuştur.”

Prof. Dr. Fahir Armaoğlu

Dedim ya size PKK gökten inmedi, adım adım yürüyerek bugünlere geldiler. PKK ‘78’de kuruldu, Öcalan ‘79’da Suriye’ye kaçtı. Lübnan’da örgüt kampları, Şam’da örgüt evleri kurdu. 1998 yılında Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Atilla Ateş’in Suriye’yi savaşla tehdit etmesine kadar sürdü bu iş. PKK örgüt başı Öcalan’ın ‘78 - 98 arası tam yirmi yıl Suriye ve Lübnan’da olduğunu bilmeyen kaldı mı ki ülkemizde? ‘83 - 93 arasında Özal iktidarlarını yaşadı bu ülke. Üç beş çapulcu, demeçleriyle olayı küçümseyip PKK’yı PKK yapan kim? Bir ulus düşünün, burnunun dibinde bir terör örgütü yeşeriyor, büyüyor, kendini tehdit ediyor ve o ülkenin yetkilileri ses çıkarmıyor, nasıl olabilir bu?

91 Körfez harekâtıyla PKK yer değiştirdi, Irak kuzeyine yerleşti. Silahlandı, eleman sayısını artırdı. Onlarca terör kampı kurdu. Tüm bu gelişmelere seyirci kaldık biz, müdahale etmedik. Bizim, PKK’nın Kuzey Irak’taki varlığından haberimiz yok muydu sizce? “Yoktu” ise eğer, bu gaflettir ama var olup da müdahale edilmemiş ise eğer, bu ihanettir. Biz gaflette miyiz yoksa ihanette mi, bunu bilmek için yaşadıklarımıza bir bakalım.

Özal’la I992’de tanıştığımızı söylemiştim size. Ben söylemiştim Sayın Özal’a, Körfez Harekâtı sonrasında PKK’nın Kuzey Irak’taki durumunu, kamplarını, Barzani İle anlaştığını, elindeki silahları. Ben anlatmıştım İran’ın verdiği desteği. Devletin cumhurbaşkanı, devletin bir binbaşısına İnanmamış mıydı yoksa? Yoksa gerçeği biliyor ama harekete geçmek istemiyor muydu? İstihbaratımız gerçekten zayıf mıydı bizim?[24]

“Türkiye’de ilgililer ne Talabani’yi ne de Barzani’yi doğru dürüst tanırdı, ellerindeki bilgiler “Hamoya Mamoya sormak” suretiyle elde edilmişti. Çünkü istihbarat faaliyetleri bir zamanlar “Teşkilat-ı Mahsusa”sı

gibi değil alelusul yürütülüyordu. Yazdıklarımız yetkilileri üzmesin ama gerçek budur! Ellerini vicdanlarına koyarak sağduyu ile düşünsünler ve cevap versinler; Ortadoğu ülkelerinin sosyo - politik, ekonomik, kültürel yapılarını biliyorlar mı? Konu ile ilgili belirli makamlarda oturanlardan kaç kişi bize; Irak'ta kaç örgüt var, çizgileri nedir, sorunluları kimlerdir, özgeçmişleri nedir, arşivlerde resimleri var mı, bu kişilerin ve örgütlerin zaafları nelerdir, batı dünyası bunları nasıl görür? Sorularımıza, kitapları ve arşivleri karıştırmadan anında cevap verebilecek kaç kişi var? Bir ya da bilemediniz iki kişi...

Ben yanılıyorsam, yetkililer yanılmıyordur. İstihbaratın bir bilim olduğu, derme çatma örgütlenmeler ve sıradan kişilerle yönetilemeyeceğini arlık herkes bilmekledir. Bütün bu derme çalmalığa rağmen, "Biz istihbarat alamıyoruz" diyenlere de bir sözümüz olacak. Biz Güneydoğu ve batıdaki istihbaratçılarla da görüştük. Onların da bu konuda dertli olduğunu anladık ve anladığımız kadarıyla istihbarat alıyorsunuz. Bazı olaylarla ilgili olarak çok sağlıklı istihbarat alıyorsunuz fakat birileri alınan istihbaratı ne yapacağını bilmiyor. Modern istihbarat, istihbaratçıların aldığı bilgileri yine kendisinin icra elemanlarıyla değerlendirmesi esasına dayanmakladır. Güneydoğu'da edindiğimiz izlenim odur ki, istihbaratçılar pek adam yerine konmamaktadır."

Aslında istihbaratımız güçlüdür bizim ve biz her şeyi biliriz. Biliriz bilmesine ama "Aman sorun çıkmasın" politikası güden ve istihbaratı harekâta dönüştürmeyen atanmışlarımız vardır bizim. Atanmış, sorun çıkmasın diye harekete geçmese dahi, elde etmiş olduğu istihbaratı seçilmişlere bildirmek zorundadır. Zira bu bir görev sorumluluğudur ve atanmış bu sorumluluğundan kaçamaz, istihbaratın seçilmişe ulaşmasına karşın, onların da harekete geçmemiş olmasının sebebi ne olabilir? Seçilmiş, bir istihbaratı görmezlikten gelebilir mi? Özal, "*üç beş çapulcu*" şeklinde tanımladığı PKK'nın üç beş çapulcu olmadığını bilmiyor muydu? PKK'nın Suriye'de örgütlendiğini, kamplar kurduğunu, silahlandığını ve Körfez Harekâtı'ndaki boşluktan yararlanarak Irak kuzeyine yerleştiğini bilmiyor muydu? Buna rağmen Barzani ile anlaşan Özal, bu adamın PKK ile savaşmayacağını bilmiyor muydu? Irak kuzeyine yapılacak güçlü bir harekâtın PKK'yi bitme noktasına getireceğini bilmiyor muydu? Sizce, bilmemiş olabilir mi?

Körfez Harekâtı 17 Ocak l991'de hava harekâtı ile başlamış, 24 Şubat'ta kara harekâtı ile devam etmiş ve 28 Şubat'ta son bulmuştur. Sovyet Rusya'nın talebi üzerine BM, 2 Mart I991'de 666 Sayılı ateşkes kararı almış, kararın Irak tarafından kabulü ile savaş sona ermiştir. Körfez harekâtı ile sonuçlanan Irak-Kuveyt anlaşmazlığının nedeni, zengin petrol yataklarının paylaşımıdır. Başlangıçta Irak'ın Kuveyt petrolleri üzerindeki hak talebi olarak ortaya çıkan sorun, daha sonra, ABD'nin bu bölgedeki petrolün kullanımı üzerinde söz sahibi olmak istemesiyle şekillenmiştir. Bu istek, nihayetinde Büyük Orta Doğu Projesi'ne dönüşmüş ve Tayyip Erdoğan da bu projenin eş başkanı olduğunu gururla söylemiştir. Aslında, 1. Körfez Harekâtı bu projenin birinci aşamasıdır. Başkan Bush, savaş sonrası 6 Mart'ta Amerikan Kongresinde yapmış olduğu konuşma ile bu niyetini açıklamıştır[25]. Ortaya attığı ilkeler şunlardır:

- *Amerika'nın hayali çıkarlarının müstakar ve güvenlikli bir Körfez'e bağlı olması nedeniyle, Orta Doğu'da bir güvenlik sisteminin kurulması. Bu güvenlik sistemi bölge ülkeleri tarafından gerçekleştirilmeli, fakat Amerika'da buna yardımcı olmalıdır.*
- *Bölgede kitlesel imha silahlarının yayılmasının önlenmesi ve buna Irak'tan başlanması.*
- *Orta Doğunun doğal kaynakları zengindir. Bu zenginlik yani petrol ve su, (Başkan Bush, hükümranlık haklarımızın olduğu ve bizim olan Dicle ve Fırat sularından bahsediyor bu ifadesinde) bütün bölge ülkelerinin refahı için kullanılmalıdır.*

Aynı yılın Nisan ayında Amerikan Savunma Bakanı Dick Cheney de, "*Orta Doğunun petrol kaynaklarını, Amerika'nın çıkarlarına ters düşen her hangi bir devletin kontrolü altına almasına Amerika izin vermeyecektir*", şeklinde konuşmak suretiyle bu ilkeleri desteklemiştir. Yani sözün kısası, " Ortadoğu'nun sahibi benim", diyor Amerika.

Körfez Savaşı'na dayanak teşkil eden kitle imha silahları konusu ise, daha I. Körfez Savaşı'nda ortaya atılmıştır. Bunu, BM'in 3 Nisan 1991'de almış olduğu 667 sayılı kararında açıkça görmekteyiz. Bu karara göre, Irak'ın tümden silahsızlandırılmasına yönelik olarak, bütün kimyasal ve biyolojik silahların, menzili 150 km. aşan füzelerin ve bütün nükleer

madde ve malzemelerin yerlerini Irak, Güvenlik Konseyi'ne bildirecektir. Nitekim, bu karar çerçevesinde kurulan bir komisyon, Irak'ın silah işini tam bir denetim altına alarak Güvenlik Konseyi'ne raporlar vermiştir. Bu projeye uygun olarak 1. Körfez Harekâtı'nda, Amerika kendi çıkarlarına uygun bir politika uygulamış ve bunun sonucu olarak Saddam zayıflatılmış, Kürtler güçlendirilmiş, 2. Körfez Savaşı'nın temelleri de atılmıştır. Peki onlar bunları yaparken biz ne yaptık?

Körfez Savaşı'nda Türkiye, Irak'ın karşısında yer almış ve Amerika'yı gözü kapalı bir şekilde desteklemiştir. Türkiye'nin bu politikasında, Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın kişisel görüş ve düşüncelerinin çok büyük etkisi olmuştur. Yanı biz, Özal'ın kişisel tavrıyla Körfez politikamızı oluşturduk. Neydi bu politika? Bir koy üç al! Ama öyle mi oldu yani bir koyup üç alabildik mi?

Birinci Körfez Harekâtı'nda Çekiç Güç denilen çok uluslu koalisyon gücü ülkemizde konuşlanmıştır. Buna Özal izin vermiştir. Özal'dan sonra gelen seçilmişler de, ikinci Körfez Harekâtı başlayıncaya kadar aynı politikayı sürdürmüştür, isterseniz önce, harekâttan on bir yıl sonra TBMM'nde yapılan değerlendirmelere bir bakalım ve vekillerimizin ne düşündüğünü anlamaya çalışalım:

"Kuzeyden Keşif Harekâtının görev süresinin 31.12.2002 tarihinden itibaren altı ay süreyle uzatılmasına İlişkin Başbakanlık tezkeresi (3/1 34)

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı'na

Körfez Savaşı sonrasında alınan Irak ile ilgili Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararlarının hedeflerine ve ruhuna uygun olarak ve Irak'ın toprak bütünlüğünün muhafaza edilmesine özen göstererek, Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere hava unsurlarının katılımıyla, Türkiye tarafından belirlenen ilke ve kurallara bağlı olarak ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 25 Aralık 1996 tarihli ve 477 sayılı Kararıyla hükümete verdiği yetki çerçevesinde yürürlüğe konulan ve sadece keşif ve gerekliğinde önleme uçuşlarıyla sınırlı bir hava harekâtı olan "Kuzeyden Keşif Harekâtı"nın görev süresinin 31 Aralık 2002 tarihinden itibaren altı ay süreyle uzatılmasına; 477 sayılı Kararda belirtilen hususlarda bütün kararları almaya Bakanlar Kurulunun yetkili kılınması için Anayasanın 92. maddesine göre izin verilmesini arz ederim.

19.12.2002

Abdullah Gül

Başbakan

BAŞKAN - Hükümet lütfen yerini alsın.

Başbakanlık tezkeresi üzerinde, İçtüzüğün 72. maddesine göre görüşme açacağım.

Gruplara, hükümete ve şahsı adına iki üyeye söz vereceğim. Konuşma süreleri, gruplar ve hükümet için 20'şer dakika, şahıslar için 10'ar dakikadır. Görüşmelerin sonunda da tezkereyi oylarınıza sunacağım.

Cumhuriyet Halk Partisi Grubu adına İstanbul Milletvekili Şükrü Elekdağ konuşacaklardır. Buyurun Sayın Elekdağ. (CHP sıralarından alkışlar)

CHP GRUBU ADINA ŞÜKRÜ MUSTAFA ELEKDAĞ (İstanbul) - Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; ben de sözlerime. Millî Şef, büyük devlet adamı ve Lozan kahramanı Sayın İsmet İnönü'nün aziz hatırası önünde eğilerek başlıyorum.

Değerli milletvekilleri, Kuzeyden Keşif Harekâtının görev süresinin 31 Aralık 2002 tarihinden itibaren allı ay süreyle uzatılmasını öngören Başbakanlık tezkeresi hakkında Cumhuriyet Halk Partisi Grubunun görüşlerini sunmak üzere söz almış bulunuyorum; şahsım ve Cumhuriyet Halk Partisi Grubu adına Yüce Heyetinizi saygıyla selamlıyorum. (Alkışlar)

Değerli milletvekilleri, Kuzeyden Keşif Harekâtı, 1991 de insanî yardım amacıyla sadece otuz günlük bir süre için başlatılan Huzur Harekâtı'nın devamıdır. Başlangıçta geçici bir süre için planlanan, ancak, günümüze kadar, uzatıla uzatıla kanserojen hale ve Türkiye'nin dış güvenliği ve siyaseti açısından son derece zararlı bir sorun niteliği kazanarak gelen Kuzeyden Keşif Harekâtı'yla ilgili gelişmeler, dış politikada sığ düşünmenin, ataklığın ve geleceği analiz zafiyetinin bir ülkenin başına ne denli vahim sorunlar açabileceğinin ibret verici bir öyküsüdür.

Körfez Savaşı'nın sona erdiği günlerde, Amerika'nın kışkırtmalarının etkisiyle, Irak'ın güneyinde Şiîler, kuzeyinde ise Kürtler merkezî hükümete karşı geniş bir isyan hareketine başladılar, islamcılar, Amerika'nın kendilerine yardım edeceğine inanıyorlardı; ama bu yardım gelmedi ve ayaklanma, Saddam ordusu tarafından aşırı şiddet kullanılarak bastırıldı. Saddam kuvvetleri tarafından başlatılan yıldırma ve sindirme harekâtı sonucunda, 1991 Nisan ayı başlarında Kuzey Irak'tan Türkiye'ye doğru kitlesel bir göç hareketi şekillenmeye başladı. Bu durumu gören Türk askerî makamları, hükümete şu önerilerde bulundular: "Sığınmacıların Türk topraklarına geçmelerini önleyelim. Türk sınırı boyunca Irak topraklarında bir güvenlik kuşağı oluşturalım. Göç dalgası Irak topraklarında durdurulsun ve sığınmacılara gerekli insanî yardım, bu güvenlik kuşağı içerisinde kurulacak kamplarda sağlansın."

Bu öneriler sağlam gerekçelere dayanıyordu. Birincisi, sığınmacıların Türk topraklarına alınmaları halinde, sınırların fizikî güvenliğini sağlamak mümkün olmayacaktı. Bu durumun ciddî güvenlik riskleri doğurması ve kamu düzenini tehlikeye düşürmesi kaçınılmazdı.

İkincisi, sığınmacıların Türk topraklarına alınması, göçün ekonomik ve sosyal etkilerinin daha kuvvetle hissedilmesine yol açacaktı ve nihayet en büyük tehlike de, göç karmaşasından yararlanacak olan geniş PKK. gruplarının silahlarıyla birlikte Türkiye'ye sızmalarından doğacaktı.

Ancak, rahmetli Cumhurbaşkanı Turgut Özal, askerlerin bu önerilerini dikkate almadı ve sığınmacılar, büyük dalgalar halinde, Türk topraklarına girdiler. Ne var ki, rahmetli Özal'ın kararının olumsuz sonuçları derhal ortaya çıktı. Zira Saddam'ın zulmünden can havliyle kaçan takriben 500.000 Kürt, Türkmen ve Süryani - Irak vatandaşı tabiatıyla bunların hepsi sel gibi topraklarımıza akınca hükümet ne yapacağını şaşırdı.

Burada bir parantez açarak, söz konusu yarım milyon sığınmacı arasına karışan çok sayıda PKK'Iı teröristin, savaş stoklarıyla, silahlarıyla ve cephaneleriyle Türkiye'ye geldiklerini belirteyim. Bunun çok ciddî sonuçları oldu. Bu gelişme, l990'lı yılların ortalarına kadar uzanan dönemde, PKK terörünün gemi azıya almasına yol açtı. Bu yüzden çok

kan döküldü, güvenlik güçlerimiz bu yıllarda ağır zayiat verdi ve binlerce masum sivil de telef oldu.

Şimdi, tekrar, Saddam'ın şiddetinden kaçan sığınmacılara dönelim. Hükümet, bu boyutla bir göçün yarattığı sorunların üstesinden gelemeyeceğini anlayınca, 2 Nisan 1991 tarihinde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ni toplantıya çağırdı ve meşhur 688 sayılı Kararın alınmasına önayak oldu. Birleşmiş Milletler, bu kararıyla, Irak yönetimine çağrıda bulunarak, ondan, kendi halkına uyguladığı şiddet ve yıldırma Harekâtı'nı durdurmasını istedi. Irak, göçmenlerinin evlerine dönmelerini sağlayacak koşulları yaratmalıydı ve Bağdat, uluslararası toplumun Irak'ta mültecilere yardım faaliyetlerini de engellememeliydi.

Birleşmiş Milletler, ayrıca, üye devletleri, göçe zorlanan kitleye yardıma davet etti; fakat, yardım malzemesinin İhtiyaç noktalarına ulaştırılması çabaları yetersiz kaldı. Bunun üzerine Cumhurbaşkanı Özal ve Başkan Bush arasında yapılan bir telefon görüşmesinde varılan mutabakat uyarınca, Huzur Harekâtı başlatıldı.

Konuşmamın başında da belirtmiş olduğum üzere, Huzur Harekâtı sadece otuz günlük bir süre için öngörülmüştü. Harekâtta ilk aşamada şu üç temel hedef gözetilmişti: Sığınmacıların gıda, su, İlaç gibi acil ihtiyaçlarının karşılanması, güvenil bir şekilde barınmalarının sağlanması ve sığınmacıların Kuzey Irak'ta güvenlik kuşağı içerisindeki esas yerleşim yerlerine dönmeleri.

Bakınız, bu son nokta ilginç; yani, gördüğünüz gibi, Türk askerî makamlarının önerisine benzer şekilde, Irak topraklarında sonradan bir güvenlik kuşağı kuruldu. Ne var ki, bu arada, menfur terör örgülü PKK'nın elemanları da Türkiye'ye büyük ölçülerde sızdı. Ortaya çıkan ve dünya TV'lerine de yansıyan acıklı manzaralar ve kaos, eminim hâlâ hafızalarınızdan silinmemiştir.

Harekâtın süresi Mayıs ve Haziran aylarında iki kere ol uzar günlük süreyle uzatıldıktan sonra, 1991 Temmuz ayı başında amaçlanan hedefe varıldı ve sığınmacıların tamamına yakını Kuzey Irak'a geri döndü. Böylece Huzur Harekâtı'nın birinci fazı sona erdi; ancak, Amerika ve Batılı devletler Kuzey Irak'tan ellerini çekmeye pek hazır değildiler. Kuzey Irak'ta güvenli bir bölge oluşturmak, bu bölgeye Batı yardımlarını

ulaştırmak, Saddam'a karşı da uluslararası bir caydırıcılık yaratmak İsliyorlardı; fakat, bu amaçlarını Türkiye'nin yardımı olmadan gerçekleştirmek mümkün değildi. Baba Bush'la sürekli dirsek temasında bulunan Cumhurbaşkanı Özal, işle bu amaçla Huzur Harekâtı'nın ikinci fazının başlatılmasına öncülük yaparak, bence, ikinci büyük hatasını işledi ve Türkiye'nin çıkarlarını tehdit edecek bir oluşuma yol açmış oldu. Sayın Özal'ın İsteği doğrultusunda Bakanlar Kurulu, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 17 Ocak 1991 tarih ve I26 sayılı kararına dayanarak 12 Temmuz 1991 tarihinde aldığı yabancı silahlı kuvvetlerin ülkemizde bulundurulmasına dair kararıyla, Amerika, İngiltere, Fransa, İtalya ve Hollanda birliklerinden oluşan ve bir Türk birliğinin de katıldığı çokuluslu bir gücün ülkemizde konuşlanmasına izin verdi. Bu gücün hava unsuruna "Çekiç Güç" dendiği hatırlanacaktır.

Bunu takiben, Amerika'nın önderliğini yaptığı ve Türkiye'nin de dahil bulunduğu koalisyon, Irak hükümetine ültimatom niteliğinde bir bildiride bulundu. Bu uyarı gereğince, hiçbir Irak uçağı veya güvenlik kuvveti 36. paralelin kuzeyine girmeyecekti; koalisyon kuvvetleri anılan bölgede keşif faaliyeti sürdürecekti ve Irak hükümetinin barışı ihlal eden herhangi bir hareketine kuvvetle karşılık verilecekti.

Görevi bu şekilde tanımlanan ve Çekiç Güç olarak adlandırılan bu güçte, 5 ülke ve Türkiye'den toplam 5.000 personel o zaman görev aldı.

Değerli milletvekilleri, 36. paralelin kuzeyinde güvenli bölge yaratılması ve bunu koruyan hava gücünün Türkiye'de konuşlandırılması suretiyle, Türkiye için tehlikeli bir senaryo aşama aşama sahneye konulmuş oldu. Kuzey Irak bölgesinde merkezî hükümetin hiçbir etkisinin kalmaması ve iktidar boşluğunun doğması, Kürtlerin yaşadığı bölgedeki otonom yönetimin, bu boşluğu doldurarak ve dışarıdan aldığı destekle de her gün biraz daha güçlenerek, devletleşme sürecine girmesine yol açtı.

Eski Cumhurbaşkanı Sayın Demirel, Cumhuriyet Gazetesi'ne yansıyan bir demecinde, bu tehlikeli gidişat hakkındaki görüşlerini şöyle belirtmişti: *"Bizim müsaade ettiğimiz şemsiyenin altından yılanlar çıktı. Bu yılanların varlıkları, neticede, Körfez Savaşı'ndan ve Çekiç Güç'e izin vermemizden ileri geliyor."* Bunlar Sayın Demirel'in sözleri ve değerli milletvekilleri, bu durum, giderek öyle bir vahamet kazandı ki ve Türkiye

için öylesine öncelikli bir güvenlik tehdidi haline geldi ki, eski Başbakan Sayın Ecevit, bundan kısa bir süre önce “Kürt devletini kurma girişimi Türkiye için bir savaş nedenidir” demek ihtiyacını duydu.

Ne var ki, bu tehdide yol açan ağır ve affedilmez hatayı 1991 yılında Türk Hükümeti kendi elleriyle yaratmıştı. Rahmetli Cumhurbaşkanı Turgut Özal, askerî makamlara danışma lüzumunu görmeden, Kuzey Irak Kürtlerini Saddam’ın muhtemel saldırılarından korumak için, Çekiç Güç adlı kuvvetin Türkiye’ye gelmesini ve Irak’la 36ncı paralelin kuzeyinde bir güvenlik bölgesi kurulmasını Başkan Bush’a önermişti. Bu, Sayın Özal’ın ifadeleriyle sabittir. Oysa, o tarihle, Körfez Savaşı’nda kolu kanadı kırılmış olan Irak’ın, bölgede konuşlanmış 8 tümeni ve 600 tankı vardı, savaş kabiliyeti olan hava kuvveti yoktu. Türkiye ise, bundan kat kat üstün bir vurucu güce sahipli. Bu durumda Türkiye, hesapsız riskler altına girmeden, bir yandan Bağdat’a, Kürt halkına karşı kuvvete başvurmaması için kesin uyanlarda bulunabilir, öte yandan da, Kürt aşiretlere güvenliklerinin Türkiye tarafından sağlanacağı hususunda gerekli güvenceleri verebilirdi. Türkiye, bu hedefe yönelik caydırıcı bir politikayı uygulayabilirdi. Böylece, Huzur Harekâtının ikinci fazının uygulanmasına ve Çekiç Güç’ün Türkiye’ye gelmesine ihtiyaç kalmaz ve Kuzey Irak’ta bir Kürt devletinin kurulmasına zemin hazırlayan tezgâhın yaratılması da önlenirdi. Bu durumda Türkiye, Irak’ın toprak bütünlüğüne tam saygı içinde, Kuzey Irak’la olumlu, yapıcı ve etkin bir rol oynamak İmkânını bulurdu; ancak, bu yola gidilmedi ve basiretleri bağlanan o dönemin yöneticileri, yapılabilecek en yanlış şeyi yaparak, Çekiç Güç’ü Türkiye’nin başına bela ettiler.

Şimdi, yine esas konumuza dönelim: 1996’da Huzur Harekâtı, Amerika ve İngiltere hava unsurlarının katılımıyla, sadece keşif ve önleme uçuşlarında bulunmak amacıyla. Kuzeyden Keşif Harekâtına dönüştürüldü. Gerçekte bu, isim değişiminden başka bir şey ifade etmiyor. Bu gelişmeden sonra da birbirini İzleyen Türk hükümetleri, Kuzey Irak’ta istikrar ve sükûnetin tam olarak tesis edilemediği gerekçesiyle harekâtın süresini periyodik aralıklarla uzatma yoluna gittiler. Konunun Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde her ele alınışında muhalefet partileri, 1991 tarihli ve 683 sayılı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararının, bu nitelikte bir harekâta meşruiyet sağlamadığını, harekâtın uluslararası

hukuk açısından kötü bir emsal teşkil etliğini ve Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin şekillenmesine zemin hazırladığını dile getirdiler. Ne var ki, bu görüş ve ikazların hiçbir etkisi olmadı, değişen hükümetler, rutin bir yenileme olayı gibi Kuzeyden Keşif Harekâtı'nın süresini uzatmaya devam ettiler. Daha da ilginci, kendileri muhalefetteyken Kuzeyden Keşif Harekâtına zehir zemberek eleştiriler yönelten siyasî partiler, iktidara gelince, harekâtın baş savunuculuğunu yaptılar.

İlginç bir nokta da, Türk hükümetlerinin, Kuzeyden Keşif Harekâtı'na bakışlarında bir çelişki içerdiğidir. Nitekim hükümetler, bir taraftan uçuşların Kuzey Irak'ta bağımsız bir devlet oluşmasına yönelik yapıyı güçlendirdiğinden yakınırken, diğer taraftan da Kuzeyden Keşif Harekâtının devamını, Türkiye'ye, Kuzey Irak'ta PKK'yla mücadelede hareket serbestisi sağlayan bir faktör olarak görmüşlerdir. Ankara'nın, Kuzeyden Keşif Harekâtı'na müsaade etmesi karşılığında, Batılı devletlerin, Türkiye'nin Kuzey Irak'la PKK teröristlerine karşı girişliği sıcak takip operasyonlarına anlayışla yaklaştıkları İzlenimi mevcuttur.

Değerli milletvekilleri, Cumhuriyet Halk Partisi, bugüne kadar, gerek Huzur Harekâtı'nı gerekse Kuzeyden Keşif Harekâtı'nı sakıncalı görmüş ve Meclis kürsüsünden bu tutumunu dile getirmiştir. Bugün de bu tutumunu korumaktadır; ancak, özellikle, Amerika'nın, Irak'a askerî bir operasyon hazırlığı içinde bulunduğu şu çok kritik dönemde bölgede olağanüstü koşulların hâkim olduğu takdir edilecektir. Bu durumda, gereğinde, ulusal çıkarlarını korumak için, bölgesinde hareket serbestisine sahip olmak Türkiye açısından hayati bir önem taşımaktadır. Bundan dolayı, bugünün koşullarında ve istisnai olarak, Kuzeyden Keşif Harekâtının süresinin uzatılması makul olacaktır.

Teşekkür ediyorum. (Alkışlar)

BAŞKAN - Teşekkür ediyoruz Sayın Elekdağ."

1991'de kurulan Çekiç Güç, çeşitli isimler altında ta 2003 yılın yani 2. Körfez Savaşı'na kadar devam etti. Hep Amerika'nın menfaatlerini koruduk ve sonuçta hem PKK'yı hem de Barzani'yi başımıza bela aldık. Bundan sonra da Türkiye, Amerika'nın baskısı altında kaldı[26]. Zira

Amerika, Adana'daki İncirlik NATO Üssü ile Türk topraklarını Irak'a karşı kullanmak istiyordu. Hatta incirlik dolayısıyla NATO, Türkiye'ye garanti vermek suretiyle NATO sorumluluk alanını bir bakıma Orta Doğu'ya da uzatmış oldu. Bu baskılar üzerine, Cumhurbaşkanı Özal ve ANAP hükümetinin Amerika ile beraber, Irak'a karşı savaşa girme hevesinde olduğu görüldü, Özal'a göre, Orta Doğu haritası değişecekti ve Türkiye buna hazır olmalıydı. Kerkük ve Musul sözleri geniş şekilde ortada dolaşıyordu. Türk kamuoyu, Saddam'ın saldırganlığını desteklemese bile, Amerikan politikasının bu konuda bir aleti haline gelmesinin karşısındaydı. Hele, bir savaşa katılma ihtimaline muhalefet gayet şiddetli tepki göstermekteydi. SHP lideri İnönü, Irak'tan, "komşumuz ve dostumuz" diye söz ederken, DYP lideri Demirel de, "Türkiye'nin bu krize bulaşmasının Irak'la olan münasebetlerimizi olumsuz etkilemesinden", endişe etmekteydi."

Aslında Özal'ın, Orta Doğu'nun yeniden şekilleneceğini tahmin etmesi iyi bir işti. Bunu tahmin edebilecek kadar ileri görüşlülüğe sahip bir insanın, Körfez Savaşı'nın bizim açımızdan ne gibi sonuçlar doğuracağı görememiş olması bir garip! Başlangıçta, her gün baba Bush'la konuşan, "*Amerika'nın Körfez Politikasına ben şekil veriyorum*", diyen bir devlet adamının Musul ve Kerkük'ün Kürtlerin kontrolüne geçeceğini görememesi bir garip! Hele ki, uçuşa ve harekâta yasak bölgede Barzani ile PKK'nın anlaşacağını, büyük Kürdistan hayaline birlikte koşacaklarını görememiş olması bir garip! Bu garip halimle ben bile bunları düşünürken, Özal'ın düşünmemiş ya da düşünememiş olması da bir garip!

Sayın Armaoğlu anlatmaya devam ediyor nasıl belirmiş olduğunu Körfez politikamızın:

"Bu sebeple, ANAP iktidarı ile muhalefet arasında bir mücadele ortaya çıktı. Bu şartlar içinde Özal, 12 Ağustos'ta TBMM'den bir savaş açma izni çıkarmaya muvaffak oldu. Lakin, bu izin, kullanılma şartı, Türkiye'ye bir saldın yapılması hali, idi. Ne var ki bu sırada, Adana, İncirlik NATO üssü, Amerikan uçakları tarafından kullanılmaya başlanmıştı bile.

TBMM hin bu kararından sonra, ANAP hükümeti, 5 Eylülde Meclisin gizli oturumunda, Türkiye'ye yabancı asker kabul etme ve Türk askerini yabancı ülkelere gönderme iznini aldı. Muhalefet partilerinin dışında, 28 ANAP milletvekili de bu karar aleyhle oy kullanmıştı."

Meclis bu kararı aldı ama asker Irak'a girmedi. Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Necip Torumtay istifa etti, silahlı kuvvetleri bir maceraya sürüklemiş olmamak düşüncesiyle. Çünkü seçilen hedef ile harekât sonrası elde edilmesi muhtemel hedefler arasında bir uçurum vardı. Amerika'nın hedefi kuzeyde bağımsız bir Kürt Devleti kurmak, bizim ise, Irak'ın toprak bütünlüğüne saygı duymak. Birbirine zıt bu iki hedef nasıl aynı anda gerçekleştirilebilirdi? Olmadı da zaten, Irak'ta bütünlük kalmadığı gibi, bir Kürt devletinin kurulduğunun ilan edilmediği kaldı bugün için. Yani Amerika amacına ulaştı, biz ise, bu gerçeği görmezden gelip hâlâ Irak'ın toprak bütünlüğüne saygı duymaya devam ediyoruz.

Bu bana 1 Mart tezkeresini anımsatıyor. O zaman da, İktidar milletvekilleri, muhalefetle birlikte tezkere aleyhine oy kullanmıştı ve biz Irak'a girmedik. Ama kısa bir süre sonra Tayyip geldi. Irak'a asker gitmedi ama incirlik Hava Üssü Amerikalılara açıldı, tıpkı 91'de olduğu gibi ve inisiyatif Amerika'nın eline geçti. Ne karşılığında? Bir parça dolar. Doğru mu bu? Bir milyar dolarlık bir hibe karşılığında Tayyip'in Irak'a müdahale edilmeyeceğini taahhüt ettiği doğru mu? Evet, doğru. Dışişleri de bir açıklama yaptı ve bu anlaşmanın varlığı doğruladı ama sonradan vazgeçmişler. Bu ne iş?

Sonrası malum; savaşın sona ermesi üzerine, Saddam, Kuzey Irak'taki Kürtlere saldırdı. Bu saldırıdan kaçan beş yüz bine yakın Kürt sınırlarımızdan içeri girdi. Bir yanda sınır güvenliği, diğer yandan bunların beslenmesi ve barınması dorun oldu. BM Güvenlik Konseyi, 5 Nisan 1991 deki 633 Sayılı Kararıyla, bu harekâttan dolayı Irak'ı kınarken, insancıl yardımlar için milletler arası yardım kuruluşlarının kuzey Irak topraklarına girmesine izin verilmesini istedi. Başkan Bush, 10 Nisan'da yayınladığı bir deklarasyonla, Irak'ın 36. paralelin kuzeyindeki topraklarda her türlü askeri Harekâtı'nı yasakladığını bildirdi. Bunun tesisi için kamuoyunda Çekiç Güç olarak bilinen yapılanma ortaya çıktı. Amerikan, İngiliz, Fransız ve İtalyanlardan oluşan uluslararası bir hava gücü Silopi'de

konuşlandırıldı. Artık Irak kuzeyinde bir otorite kalmamıştı, peşmergelerden başka, PKK'dan başka.

Özal politikası iflas etmişti[27]: "Çekiç gücün yerleşmesinden sonra, Kuzey Irak'ta bir Kürt Özerkliği hareketinin ortaya çıkması; Saddam'ın 36. paralel kuzeyine müdahale etmemesi ve Amerika'nın da bunu desteklemesi sebebi ile Türkiye'nin toprak bütünlüğünü de tehdit eden bir nitelik kazanmıştır. Türkiye, bu özerkliğe karşı bir güvenlik sübabı olmak üzere, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması İlkesini ortaya atmış ise de, 1995 yılı sonuna gelindiğinde, Türkiye'nin de bu özerklik görüşmelerinde (Dublin Toplantıları) aktif rol alması ile bu ilkenin pratik değeri hemen hemen hiç kalmamış gibidir."

Birinci Körfez Harekâtında ABD, Irak'ı ele geçiremez miydi? Geçirirdi. Saddam'ı deviremez miydi? Devirirdi. Her ikisini de yapabilirdi ama bunun için zaman erkendi, ikinci bir harekât için alt yapının hazırlanması gerekiyordu. Bu alt yapının temelini, kuzeydeki Kürt varlığının güçlendirilmesi hususu oluşturuyordu. Bakın kuzey Irak'taki gelişmelere, söylediklerimin doğruluğunu göreceksiniz. Biz de Irak'a girseydik durum değişir miydi? Hayır. Belki PKK zayıflatılırdı ama buna karşın bizim elimizle Barzani daha da güçlendirilmiş olurdu. Şimdi ise her ikisi de güçlendi.

Birinci Körfez Savaşı'nın bize mirası; Federe Kürt Devleti ve güçlü bir PKK olmuştur, tıpkı 2. Körfez Savaşı'nın bize bıraktığı miras gibi. Her iki savaşta da politikamız, Irak'ın toprak bütünlüğün korunması esasına dayanmıştır. Ama bu politika iflas etmiştir. Özal 1993'te öldü. Yerine Demirel Cumhurbaşkanı seçildi. Aradan yıllar geçti ama politikamız değişmedi ve kaybeden hep biz olduk. Yıl 2007'dir. Irak'la bir Kürt Devleti kurulmuş, sadece resmi ilanı kalmıştır.

Politikamız ise, hâlâ, Irak'ın bütünlüğüdür. Irak'ta bir bütünlük kalmamıştır; kuzeyde Kürtler özerk bir yapıya kavuşmuş, güneyde Şii ve Sünniler arasında iktidar savaşları devam etmektedir. Musul ve Kerkük ise kaderine terkedilmiş, Kürtlerin kontrolüne girmiştir.

Size anlatmaya çalıştığım oyunun aktörleri hep aynı, hiç değişmedi. Tarih tekerrür ediyor. Bu, iyi komşuluk filan politikasını artık terk etmemiz gerek. Bu iyi komşuluk hikâyesine en azından "Türk ulusunun

hayati çıkarlarını korumak”, cümlesini ilave etme zamanı gelmiştir ve zaman hızla geçmektedir. Yıllar sonra Demirel de iyi komşuluk hatasına düşmüş, İran’ın PKK’ya Jerma’da kamp yeri vermesi ve PKK faaliyetlerine göz yumması karşısında, Jerma’ya harekât düzenlemek isteyen General Osman Pamukoğlu’na da benzer şekilde cevap vermiştir: *“İran’la iyi komşuluk ilişkilerimiz var. Bu ilişkilerin zedelenmesinden korkarım.”*

Tercümesi; *İran’a müdahale etmeyin!*

Bizim Körfez politikamız iflas etmiştir daha doğrusu bizim böyle bir politikamız yoktur. Politikamız, bekle -gör politikasıdır. Hep bekliyoruz, bir şey yaptığımız yok, hep kaybediyoruz. Hep kaybedecek isek eğer biz neden şehit oluyoruz?

Biz ‘92’de PKK ile üç büyük çatışma yaşadık. Yüzlerce terörist öldürüldü ama 73 şehit verdik, canım yanıyor. Canım yanıyor, işte bu yüzden 91 Körfez Harekâtında Türkiye’nin politikasını şekillendiren seçilmişleri kendi kendime sorguluyorum. Atanmışları sorguluyorum, istihbaratın başındakileri. Suçlu aramıyorum, sadece gerçeği bilmek istiyorum. Gerçeğin gaflet mi yoksa ihanet mi olduğunu bilmek istiyorum. Yani biz, 1992’de Şemdinli’ye geldiğimizde, hemen yanı başımızda kamp kuran binlerce PKK’lıdan haberimiz var mıydı, yok muydu? Aynı teröristlerin Saddam’ın silahlarını alıp, sınırda nöbet bekleyen askerden daha iyi silahlara sahip olduğundan haberimiz var mıydı, yok muydu?

Varsa ki eğer, olup olmadığına siz karar vereceksiniz, binlerce şehit pahasına buna göz yummak sizce nedir? Bana sorarsanız, inanın bana, bu terörle mücadele bir ihanet senaryosundan başka bir şey değil!

Son Darbe; 92 EKİM Harekâtı

Kim destekliyor PKK'yı?

PKK örgütünün genel karargâhı, "Bekaa Vadisindeki kamplardır Kuzey İran'da da PKK kamplarına rastlandığı ileri sürülüyor. Abdullah Öcalan'ın, ayrıca Suriye'nin başkenti Şam'da bir evi bulunuyor.

PKK, Avrupa'nın birçok ülkesinde de örgütlenmiş durumdadır, örneğin PKK'nın Almanya'daki yayın argınları 'Berxioedan' ve 'Serxvedun' adlı gazeteler de Bonn ve Köln'de yayınlanmaktadır. Alman terör örgütü 'Baader-Meinhoff çetelerinin Türkiye'de örgütlenmesine izin verilse, acaba Alman hükümeti ne düşünürdü?

PKK, bir terör örgütüdür ve bu terör örgütü NATO ülkelerinin başkentlerinde ve büyük kentlerde kolayca örgütlenme ve çalışma olanağı bulmaktadır. Bunlar, bütün dünyanın gözü önündeki açık desteklerdir.

PKK eylemleri 15 Ağustos 1984 günü başladı. Kürt'ü Türk'e, Türk'ü Kürt'e; Ermeni'yi Türk'e, Türk'ü Ermeni'ye; Alevi'yi Sünni'ye, Sünni'yi Alevi'ye düşman eden, emperyalizm ve emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarıdır. Dün öyleydi, bugün de öyle."

Uğur Mumcu, 12 Ağustos 1992

Ben inanmıyorum; Irak'taki PKK faaliyetlerinden haberimizin olmadığına ben inanmıyorum. Musul Kerkük hikâyeleriyle yola çıkıp buna karşılık Körfez Harekâtında Irak'a girmeyişimizin, sınırlardan aşağı en az on kilometrelik bir güvenlik şeridi de oluşturmayışımızın da bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum, bir planın parçaları bunlar. Emekli Tümgeneral Alaettin Parmaksızın, "Burası Hakkari" isimli kitabında anlattığı 1991 Hakurk operasyonun son anda iptal edilmiş olmasını anlamak mümkün müdür? Gelip bizi şehit edeceklerini bile bile Ekim '92 ye kadar Irak kuzeyine harekât yapmamak, ne demektir? Gaflet mi bu?

Biz bu ihaneti 1992'de Şemdinli'de gördük. Şemdinli'yi anlattım size, Hakurk'u da anlattım. A. Öcalan'ın Botan -Behdinan savaş hükümeti projesinde bu iki yerin ne denli önemli olduğunu da gördünüz. '92 Şemdinli'sinde PKK'nın hedefi neydi[28]:

“ 1992 provokasyonlarının ardından A. Öcalan, yeniden sınır hattına yüklenmeye başladı. Ayaklanma provokasyonların tutmadığı için, daha doğru bir deyimle; çeşitli provokasyonlarla arattığı, oyuna getirdiği ve kanını döktürdüğü Kürt'ün kanı, ayaklanma için kâfi gelmediği, sahte senaryolarla sonuca gidemediği için, Botan - Behdinan savaş hükümeti demagojisini yeniden ön plana çıkartmak zorunda kaldı. Bu nedenle, Kuzey Irak'ta, adeta esir aldığı yüzlerce zavallıya sınır karakollarının üzerine saldı. Verdiği talimatlarda, “Neye mat olursa olsun sınır karakollarını temizlemeli, en geç sonbaharda ülke içindeki ve dışındaki ulusal meclis seçimlerini sonuçlandırmalıyız” diyerek, bu amaçla Eylül ayı başlarında Derecik sınır karakoluna çılgınca ve hesapsızca bir saldırı başlattı. Bu saldırıda, saldırıya katılan militanlarının büyük bir bölümünü kaybetmesine rağmen, zafer naraları atmaya devam etti. Çünkü elinin altında her an ölüme gönderebileceği daha binlerce eleman mevcuttu”.

PKK, bu stratejiye uygun olarak, 30 Ağustos'ta Alan Karakolu'na saldırdı. Hemen akabinde Aktütün Karakolu da PKK'nın hederi oldu. Ve nihayetinde Derecik Karakolu'na yapılan saldırı bir şeyi harekete geçirdi, kimi ve neyi harekete geçirdi bilmiyorum. Ekim harekâtı başladı. Yüreğim yanıyor, dalıp gidiyorum acı geçmişlere:

“1992 yazı çok zor geçmişti. Her yerde olaylar oluyor. Karakollara saldırılıyor, yollara mayın döşeniyor, insanlar kaçırılıp öldürülüyor, kamu malları yakılıyor, vatandaşlar katlediliyor, ortalık cehenneme dönmüş bir durumda. Bu arada şehitler toprağa veriliyor, analar ağlıyor, kahrolsun PKK çığlıkları tüm ülkeyi kaplamış, gönüllü silah alıp PKK'ya karşı mücadele etmek İsteyen milyonlarca insan var.

Neredeyse çaresiz bir duruma gelmiştik. Teröristler Iran'dan geliyor, vuruyor, geri İran'a gidiyor, biz bir şey yapamıyorduk. Irak'ın kuzeyinde yuvalanan teröristler bir gece ansızın ülkemize giriyor, askerimizi şehit ediyor, vatandaşımızı katlediyor, ilçe basıp geri Irak'a dönüyor biz gene bir şey yapamıyorduk.

Olaylar sadece Şemdinli ile sınırlı değil ki; Van, Başkale, Yüksekova, Çukurca, Şırnak, Siirt, Mardin, daha nereleri sayayım, ülke yanıyor.

Ben garip, ben çaresiz Binbaşı Şemdinli üçgeninde dolanıp duruyorum. Emrimde iki bine yakın asker var. Bana emanet edilmiş iki bin asker. Hepsi canım, hepsi evladım. Beraber yatıp beraber kalkıyoruz. Analar perişan, hepsi evladım geri dönebilecek mi kaygısı içinde.

Ne oldu, ne bitti bilmiyorum. Kapalı kapılar ardında ne konuşuldu da Türk Silahlı Kuvvetlerinin Kuzey Irak'a girmesine karar verildi bilemiyorum. Aslında birinin çıkıp bunu açıklaması gerek. Ne oldu, ne değişti? Amerika'dan izin mi aldık? Yoksa Birleşmiş Milletler bize acıdı da "Sizin evlatlarınız heba oluyor, artık Irak'a girin de şu katliamı durdurun" mu dedi. Yoksa Cumhurbaşkanı çıkıp da "Ben devletin başıyım. Benim evlatlarımın canına kimse kıyamaz. Ey Silahlı Kuvvetler. Girin Irak'a. Bitirin şu terörist denen eşkıyayı" mı dedi? Yoksa hükümetin başı başbakan "Ben Türk devlet i'nin Başbakanıyım. Tarihimizin hiçbir döneminde eşkıyaya pabuç bırakmadık. Meclisim, yani Atatürk'ün Meclisi karar aldı. Her yetkiyi Türk Silahlı Kuvvetleri'ne verdi. Yok edin eşkıyayı", mı dedi? Birinin bunu açıklaması lazım. Herkes bilsin ki, bunca insan boşuna ölmedi.

Karar alındı ve uygulandı. Türk Silahlı Kuvvetleri Kuzey Irak'a girdi. Aman o ne çatışma! Her yerde. Uçar birlikler indikleri her yerde doğrudan çatışmaya giriyor. Biz heyecanla Şemdinli'den gelişmeleri takip ediyoruz. Bize bir noktada tıkama görevi vermişler bir yandan görevimizi yapıyor bir yandan da gelişmeleri izlemeye çalışıyoruz.

Türk Silahlı Kuvvetleri bugüne kadar aldığı her görevi canı pahasına yerine getirmiştir. Dünya durdukça da bunu yapacağından hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır. Bu görevi de en iyi şekilde yerine getirmiş, eşkıya her noktada bozguna uğratılmış ve dağıtılmıştır. Bunun canlı şahidiyim.

Televizyonlarda günlerce haber yapıldı. Ele geçirilen silah ve cephaneler gösterildi. Bu konuya ilişkin haberi yalnız 1992 Türkiye Almanak'ta bulabildim. Şöyle diyor

16 Ekim: Türk Silahlı Kuvvetleri, Irak sınırını geçerek Kuzey Irak'ta bulunan Haftanin bölgesinde sonbahar harekâtına başladı. Savaş uçakları tarafından önceden belirlenen hedeflere yapılan nokta atışından sonra kara birlikleri de yaklaşık 10 km. lik bir alanda harekâta başladı.

19 Ekim: Genelkurmay Başkanlığından yapılan açıklamada, Hava ve Kara Kuvvetlerinin ortaklaşa düzenledikleri operasyonda 600 teröristin öldürüldüğü, özellikle Hakurk kampı civarında şiddetli çatışmaların sürdüğü belirtildi.

24 Ekim: Kuzey Irak'ta imha operasyonuna devam eden Türk Silahlı Kuvvetleri, PKK'nın en önemli kamplarından birisi olan Hakurk Kampına girdiler. PKK'lıların güneye doğru kaçtıkları belirtildi.

5 Kasım: Genelkurmay Başkanlığı, Kuzey Irak'ta yapılan operasyonun tamamlandığını, operasyonda 1.800 teröristin öldürüldüğünü ve lojistik imkanlarının imha edildiğini, operasyon esnasında 23 askerin şehit olduğunu, 96 askerin ise yaralandığını bildirdi.

Neredeyse bir orduya yetecek silah toplandı ve imha edildi. Tüm PKK kamplarına girildi ve temizlendi.

Nihayet operasyonun bittiği söylendi ve Silahlı Kuvvetler ülkesine döndü. O andan itibaren bize sormaya başladılar: Operasyon sonucu terör örgütünün faaliyetlerini izleyip değerlendirin ve bize bildirin diye. İzledik. Yurtiçinde teröristlerden tık yoktu; ya bulundukları sığınaklarda gizleniyorlardı ya da Irak'taki arkadaşlarının yanına gitmişlerdi.

Bir gün hiç ummadığım bir olay oldu. Derecik'ten çıkmış Horyürek'e doğru tek araçla gidiyordum. Tek araçla gidiyordum zira artık tehdidin yok denecek kadar az olduğunu düşünüyorduk. Birden iki kişi aracın önüne atlayıp ellerini havaya kaldırdı. Ben ne olduğunu anlayamamıştım. Yanımdaki asker,

"'Komutanım. Bunlar terörist!" diye bağırınca şaşkınlığım geçti ve hemen silahıma davrandım. O an biz mi teröristlerden korktuk yoksa teröristler mi bizden bilemiyorum. Alelacele dışarı çıktık. Emniyet tedbirleri aldık mevzilendik.

Üstlerini aradık; alışageldiği üzere her birinde bir kaleşnikof piyade tüfeği, dört el bombası, bir sırt çantası ve bir tavşanı dahi doyuramayacak kadar yiyecek vardı. Araca bindirdik ve merkeze götürdük.

Önce özgeçmişlerini anlattılar. Örgüte nasıl katıldıklarını söylediler. Hikâye hepsinde aynı ama gerçek:

“Efendim ben Ege bölgesinde bir işletmede çalışıyordum. Sahibi de doğulu, köylümüz olur. İnşaat işleri işte. Bizden her ay belli bir para kesiyor, ‘bizim kardeşlerimiz dağda savaşıyor, bu onlara yardım için’ diyordu. Bir gün geldi, ‘Artık sizin sıranız. Şimdi, siz savaşacak, onlara katılacaksınız’ dedi. Bizi bir HADEP binasında topladılar. Örgüt hakkında bilgi verdiler. Sonra otobüsle Doğubeyazıt’a getirdiler. Bir gece sınırı geçip İran’a girdik. Orada bir evde kaldık. Sonra sınır boyunca giderek en son Urumiye’ye vardık. Orada bir evde bize on gün kadar nazari eğitim verdiler. Kimliklerimizi toplayıp bir deftere kaydettiler. Bana Zerdeşt kod adını verdiler. Sonra Zagros’a geçtik. Orada bir çadırda kaldık. Yemek yiyip dinlendik ve oradan da Hakurk’a geldik. Bize silah verdiler. Eğitim yaptık. Ben filanın mangasındaydım. Sonra Gelyaraş’a geçip kaçak getirenlerden para almaya başladık. Bu ara operasyon oldu. Çok ağır darbe yedik. Mangamız dağıldı. Örgüt liderleri bizi terk etti. Artık hepimiz köyümüze gidiyoruz. Örgüt dağılma sürecine girdi...” ya da,

“Ben iş bulmak için İstanbul’a gittim. Uzun süre iş aradım, bulamadım. Bir ara arkadaşlar gelin HADEP bürosuna gidelim dedi. Bize burada ‘Kürt halkını kurtarmak’ için çalışmamız gerektiği anlatıldı. Önce afişleme işleri yaptık. Sonra deşifre olunca dediler ki ‘Artık dağdaki arkadaşlarınıza katılma zamanınız geldi.’ Bizi aldılar, otobüsle Doğubeyazıt’a götürdüler...” Devamı yukarıdaki gibi.

Bu dönem çok sayıda terörist bize teslim oldu. İfadelerini aldık, savcılığa teslim ettik. Tutuklandılar. Dikkatimi çeken, hepsi aynı şeyi söylüyordu: “Biz artık dağılma sürecine girdik, hepimiz köylerimize dönüyoruz, liderlerimiz kaçtı.”

Kuzey Irak’a yapılan operasyon gerçekten başarılı olmuştu. Örgüte ağır darbe indirilmiş, silah ve cephanelerine el konulmuş ve örgüt artık dağılma sürecine girmişti. Şüphesiz ki bu haberler bizi çok mutlu etti. Ne yazık ki, bir rehavete kapıldık. Artık her günkü operasyonlar yapılmaz oldu. Bugüne kadar ihmal ettiğimiz asli görevlerimizi yapmaya çalışıyorduk.

Bir ara basında bir “ateşkes”ten bahsedilmeye başlandı. İnanmadık, inanamadık. Teröristle ateşkes olur muydu? Bana sorarsanız oldu. 24 Mayıs 1993’e kadar önemli bir terör olayı yaşamadık. Herkes örgütün

bittiğini düşünüyordu ama biz teslim olan teröristlerin ifadelerinden örgütün bitmediğini, yeniden toparlanmaya çalıştığını sonradan anladık. Ama derdimizi anlatamıyorduk. Zaten o dönemde kimse anlamak da istemiyordu. Zira ülke çok sıkıntı çekmişti bu terör belasından. Kimse şehit istemiyordu. Herkes "bitsin artık bu terör" diyordu.

Ben bir binbaşı olarak bir yanılgıya düştüğümüzü görüyor ve bunların toparlanmak için vakit kazanmak istediklerini anlıyordum da devlet nasıl anlamadı işte bunu da birinin çıkıp söylemesi ve bize anlatması gerek."

Bu, benim yaşadıklarım. Ekim '92 Harekâtı ile PKK'ya önemli bir darbe vuruldu, PKK'yı bitme noktasına getirdi. Özal Cumhurbaşkanı, Demirel ise Başbakandı. Ama sonra ne oldu[29]: 1992 yılında güvenlik güçlerinin Kuzey Irak'a yaptıkları sınır ötesi harekât sonucu PKK'nın silahlı gücü önemli darbeler yedi. Bu gelişmeler örgütü duraklama ve giderek gerileme dönemine soktu. Örgütte tıkanıklık yaşanmaya başladı. PKK, 93 baharında etkili eylem yapmak için hazırlık faaliyetlerini sürdürürken, Irak Kurdistan Yurtseverler Birliği Celal Talabani'nin silah bırakma girişimi şaşırtıcı bir gelişme oldu. Gazeteci yazar Cengiz Çandar bu şaşırtıcı gelişmeyi 13 Mart 93 tarihli Sabah Gazetesinde şöyle manşete taşıdı:

"PKK lideri Abdullah Öcalan, Türkiye'deki başta Kürt sorunu ve terör olmak üzere önümüzdeki dönemde gelişmeleri etkileyecek bomba açıklamalara hazırlanıyor. Öğrenildiğine göre Abdullah Öcalan, Nevruz öncesinde yapmayı tasarladığı açıklamada, "terörü kınayacak" taraftarlarına "silahtı mücadelenin terk edilmesi, Türkiye'deki demokratik düzenden yararlanarak Kürt sorununa barışçı çözüm yolu aranması ve Nevruz'un silahlı eyleme başvurulmadan barış içinde kutlanması" çağrısında bulunacak. Öcalan, bu arada, "Bağımsız Kürt devleti kurulması", tezinden de vazgeçildiğini / askeri mücadele yöntemlerinin Türkiye'deki demokratik çerçeve içinde siyasi mücadele" yoluyla, Kürt meselesinin, "ayrılıkçılık" olmaksızın çözülmesini önerecek."

Aynı gazete, bu silah bırakma olayının geniş bir değerlendirmesini yaparken, bir gün sonra da, Hasan Cemal imzasıyla verdiği haberde, *"Talabani'nin bir mektupla Öcalan'ın, silah bırakıyorum, mesajını*

Cumhurbaşkanı Özal, Başbakan Demirel, ve Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'e ilettiğini" duyuracaktı.

Bu olaylardan dört gün sonra, Öcalan, 17 Mart 1993 günü Beyrut'a bir buçuk saat mesafedeki Beka Vadisindeki Baralias Kasabasında, Talabani ile birlikte bir basın toplantısı düzenledi ve "Ateşkes" ilan etti.

Bu ne cüret! Binlerce canımızın katilleri, dünyanın gözü önünde, Lübnan'da basın toplantısı yapıyor, biz ise seyrediyorduk. Kadere bakın!

Özal'ın Gafleti; ATEŞKES

PKK Lideri Abdullah ÖCALAN, Celal TALABANİ'nin önerdiği tek taraflı ateşkesi kabul ederek 20.03.1993 tarihinde tek taraflı sözdü ateşkes ilan ettiğini açıklamıştır. Bunu yaparken terörist faaliyetlerle ulaşamadığı hedeflerine Iegal yollardan ulaşmayı, terörist imajı konusunda kamuoyunu yanıltmayı, dağılan elemanlarını yeniden toparlamayı amaçlamıştır.

Ancak, sözde ateşkesi sadece taktik olarak benimsemiştir. Hiçbir şart altında silahlı faaliyetten vazgeçmek istememiştir."

Ankara, DGM Öcalan İddianamesi

Ekim '92'de, Irak kuzeyine harekât yapılacağı haberi bir çığ gibi yayıldı üstümüze. Türkiye Cumhuriyeti Devleti Barzani ve Talabani ile PKK'ya karşı mücadele konusunda anlaşmıştı. Resmi bir açıklama yoktu ama halk iyi biliyordu bu yakınlaşmayı. Bize de bu haberleri Şemdinli Derecik'ten Cemil veriyordu. Bir ara Barzani'nin adamları bize gelmeye başladı ne de olsa anlaşma vardı aramızda. Şimdiki siyasilerin, *"bir zamanlar postal öpen adamlar"* diye bahsettiği adamları, ben o zaman görmüştüm; Doktor Said ve adamlarını, Barzani'nin sağ kolu. Silah verileceğinden, elbise, giyecek ve yiyecek verileceğinden hatta aylık maaş ödeneceğinden bahsediyorlardı. Maaş ödenip ödenmediğini bilmiyorum ama silah verildiğini gördüm zira bir müddet sonra ölü ele geçen PKK'lıların üzerinde bulmuştuk o silahları.

Bizim verdiğimiz destekle Barzani, özellikle hakim olduğu Şemdinli ve Çukurca sınır boylarındaki boşaltılmış köylere yerleşecek, PKK'yla mücadelede Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yanında yer alacaktı. İnanın bana o aylarda, her gün nerdeyse Hacıbey Çayı'nın yanına gittim belki görebilirim diye, köylerin dolduğunu, Barzani'nin adamlarıyla geldiğini. Bir ara geldiler, gerçekten geldiler, Şemdinli batısındaki Mirus peşmerge karakoluna geldiler, hem de on - on beş kişi. Geldiler ve de birkaç gün sonra geri gittiler, biz gene kaldık PKK'yla baş başa.

Bizim seçilmiş ve atanmışlarımız, Barzani ve Talabani kardeşlerle PKK'ya karşı mücadele edilemeyeceğini gerçekten bilmiyorlar mıydı? Bir bakalım[30]:

“Evet. Talabani kimdir? Barzani kimdir? Kurdistan cephesin hangi örgütler teşkil ediyor? Bunların PKK ile ilişkileri, ittifakları nedir? Bütün bunlar bilinmiyordu. Bilinmiyordu, ancak gene de bir şeyler yapılması gerektiği ortadaydı. Ve yaptılar. Birbiri ardına görüşmeler yapıldı. Açıkçası Türkiye kuzey Iraklı Kürtleri, Kürtler de Türkiye’yi kullanmak istiyordu. İşin içinde uluslararası siyaset cambazı, işportacı Talabani olduğuna göre kim kimi ne kadar kullanmıştır, bu konuda bir yorum yapmak istemiyoruz.

PKK, Irak topraklarında, Sınath, Deresish, Mergasish, Era, Marsis, Hantur Dağı, Pirbela, Şabaniye Dağı, Shive, Kıshan, Nazdur, Suli, Basyan, Ari ve Hakurk hattında yerleşmişti. Peşmerge, 2 Ekim 1992 günü önce Zaho’dan kuzeye doğru, daha sonra da Hakurk bölgesine saldırıya geçti. Peşmergeler sabahları araçlarına biniyorlar, saat 08.00 sularında PKK mevzilerine ateş açıyorlar ve akşam 17.00 sıralarında evlerine dönüyorlardı. Bu komedi, Peşmerge güçleri PKK karşısında

Önemli kayıplar verene kadar devam etti. Durumun vahametini anlayan Kürdistan Cephe güçleri işi daha sıkı tutmaya başladılar. Harekâtın başında Zaho cephesini yüz kilometre uzaktan idare etmeye çalışan Fadıl Mutni nihayet Zaho’ya geldi. Hakurk cephesinde KYB komutanları Kösrat Şendil, patronları Talabani’nin talimatı üzerine daha ilk günden beri PKK ile görüşmelere başlamışlardı. Dönen dolaplardan başlangıçta Barzani’nin haberi yoktu. Türkiye’ye verdiği sözü tutmaya çalışıyor ve adamlarına,” Bu savaş birkaç ay daha gecikseydi çatışmalar Zaho’da değil Erbil ve Süleymaniye’de başımıza gelecekti” diyordu (Yazarın notu: Bunun anlamı şudur; Ekim Harekâtı yapılmamış olsaydı, şimdi PKK kuzey Irak’ın tek hakimi olacaktı.).

Kısacası Zaho cephesi sallantı içindeyken, 5 Ekim 1992 günü Hakurk cephesinde (Yazarın notu: “Üçgendeki Sır; Hakurk”, sözümüz, bu olayların değerlendirilmesiyle daha iyi anlaşılabilir.) her şey sona ermişti. Yani harekâttan tam 3 gün sonra! Talabani’nin komutanlarından Kösrat ve Şendil, ustalarından öğrendikleri tezgâhtarlıkla işlerini çabuk bitirmişler ve Osman Öcalan ile anlaşmayı yapıvermişlerdi.”

Ersever’in elde ettiği belgelere göre, Ekim ‘92 harekâtından birkaç gün sonra, PKK, kuzey Irak yönetimi ile anlaşma yapmıştı. Bu anlaşma ile

PKK ile Talabani peşmergeleri arasındaki savaş durmuştu. Neydi bu anlaşma?

Anlaşma Metni[31]

29.10.1992 günü PKK adına Osman Öcalan (Ferhat), Kürdistan Bölgesi Başbakanlık binasına gelerek 05.10.1992 anlaşmaya, Irak Kürdistan topraklarında bulunan bütün elemanlarının bağlı olduklarını söylediler.

Binaenaleyh;

Kürdistan topraklarında bulunan bütün PKK militan ve üyeleri kaldıkları sürece bölgenin yasalarına uyacaklardır. Buna göre;

Irak Kürdistan topraklarını askeri faaliyetler için kullanamaz.

Irak Kürdistan topraklarında kalmak isteyen PKK militan ve üyeleri Türkiye sınırından uzak ve bölge hükümetinin tespit edeceği yere taşınacaklar.

İçişleri Bakanlığı'nın vereceği vesikalarla bölgede serbestçe seyahat edebilirler.

Kürdistan Hükümeti ve cephesi karşıtı sürdürülen siyasi faaliyetlerine son verecektir.

Kürdistan Hükümeti bu bölgede kalmak isteyen bu gruba -zaten bunlar Türkiye Kürdistanı vatandaşıdır- gerekli korumayı temin edecektir.

PKK üyeleri kendilerine ait bölgede malvarlıklarını koruyabilecektir.

Bölge içerisinde serbestçe siyasi faaliyetlerini sürdürebilir.

Bölge yönetimi yaralı ve hastalara sağlık hizmetleri sağlayacaktır.

Anlaşmayı İmza Edenler

Kürdistan Başbakanı	Başbakan Yardımcısı	PKK - MK adına	PKK üyesi
Fuat Mahsum	Roj Şaves	Osman Öcalan	Kenan Simo

Binbaşı Ersever devam ediyor Harekât'ın iç yüzünü anlatmaya:

“Türkiye olup bitenden habersizdi. Açıkçası Talabani 24 gün dalga geçmişti. Kim ne derse desin, gerçekten çok uyanık ve çağdaş (!) bir işportacıydı. Türk komando birlikleri ve zırhlı birlikler Zaho’ya girdiler. Öyle güçlü birlikler sokmaya gerek yoktu. Eğitimi normal Türk askeri, zırhlı birlik kuşatmasıyla beraber, kadın ve çocukları kolayca öldüren PKK’lı canileri boğazlayıvermişti. Türkiye’nin Güneydoğu sınırın güneyi PKK’dan temizlenmişti (Yazarın notu: Hakurk hariçtir, PKK bu bölgede çökertilememişti çünkü Talabani, bu bölgede PKK ile savaşmamıştı.). Bu temizlik sonucunda PKK’nın kaybı; 1500 - 2000 teslim olan, 900- 1000 yaralı, 1500 - 2000 ölü, toplam 4000 - 4500 kişi olarak hesaplanmaktadır.

Ve Apo da bu rakamları kendi ağzıyla teyit etmektedir. 300 tonu aşkın yiyecek, 650 bin çeşitli çapta fişek, 3600 civarında kaleşnikof Piyade tüfeği ele geçirilmiştir.

Türk Silahlı Kuvvetleri’nin bu harekâttaki başarısı inkâr edilemez. Peki, TSK’lerinin temizlediği bölge 1993 yılı başı itibariyle boş mudur? Hayır! 40har, 50’şer kişilik PKK grupları gene aynı yerlere girmiştir. Yerleşim yeniden başlamıştır. Bizim ısrarla üzerinde durduğumuz konu da budur. Ocak 1993 tarihi itibariyle başını PKK Kuzey Irak sorumlusu Cemal kod Murat Karayılan’ın çektiği yeniden yerleşim faaliyeti aralıksız sürmektedir.

Açıkça belirtelim; PKK Kuzey Irak’ta Türk Ordusu tarafından kafasına vura vura ezilmiştir. Ancak; harekâtın siyasi sonuçları başından bellidir. Kurdistan Cephenin Talabani yani KYB kanadı PKK’yı korumakta ve kollamaktadır. Talabani’nin eline, Türkiye’ye karşı başı sıkıştığında kullanmak üzere PKK kartı geçmiştir. Temenni etmediğimiz halde, 1993 baharının ve yazının bu bölgede çok sıcak geçeceğini söyleyebiliriz. Belki büyüklerimizin bir bildiği vardır diyoruz ama bir de şu bizim ünlü işportacıyı tanıyabilselerdi, işte o zaman PKK tamamen imha edilebilirdi. Düşüncemize göre tarihi bir fırsat heder edilmiştir.”

İnanın bana, Ekim harekâtı durdurulmayıp birkaç hafta daha sürdürülseydi ve de Irak’ta bir güvenlik şeridi oluşturulup siyasi yönden tedbirler alınmış olsaydı, biz bu acı bugünleri hiç yaşamazdık. Bu ateşkesin mimarları çıkıp, bunu neden yaptıklarını bize anlatmalılar. Demirel hâlâ hayatta, Hikmet Çetin hayatta.

Binbaşı Ersever doğru teşhis koymuş ve doğruları söylüyordu ama anlamadılar. Bizi dinlemediler. Kim bilir belki bu gerçekler birilerin işine gelmedi. Şimdi de bu tarihi yanılgıyı belgeleyen DGM kayıtlarına bakalım[32]:

"1992 yılının başından itibaren PKK'nın yurtiçindeki elemanlarına önemli ölçüde darbeler vurulmuşsa da K. Irak'taki üslerinden devamlı takviye alan örgüt, bu darbeleri telafi etme yolarına gitmiştir. Bunun üzerine Ekim 1992 tarihinde örgütün K. Irak'ta bulunan kamplarına önemli bir operasyon gerçekleştirilmiştir. Bu harekat ile örgüte büyük kayıplar verdirilmiş ve böylece PKK'nın kurtarılmış bölgeler oluşturma teşebbüsü neticesiz bırakılmıştır.

1992 yılı sonlarına gelindiğinde PKK silahlı ve örgütsel bazda bir çıkmaza girmiştir. 1992 yılı sonuna kadar yükselme trendi gösteren PKK faaliyetleri bu tarihten sonra sorunların çözülememesi nedeniyle evvela duraklama, bilahare gerileme sürecine girmiştir.

PKK lideri Abdullah ÖCALAN, Celal TALABANİ'nin önerdiği tek taraflı ateşkesi kabul ederek 20.03.1993 tarihinde tek taraflı sözde ateşkes ilan ettiğini açıklamıştır. Bunu yaparken terörist faaliyetlerle ulaşamadığı hedeflerine legal yollardan ulaşmayı, terörist imajı konusunda kamuoyunu yanıltmayı, dağılan elemanlarını yeniden toparlamayı amaçlamıştır.

Ancak, sözde ateşkesi sadece taktik olarak benimsemiştir. Hiçbir şart altında silahlı faaliyetten vazgeçmek istememiştir.

Abdullah ÖCALAN'ın talimatıyla faaliyetlerini daha da genişleten PKK, 24 Mayıs 1993 tarihinde Elazığ - Bingöl karayolunda yol kesme ve 33 askerin şehit edilmesi olayını gerçekleştirmiştir. Bu eylemden sonra yurt çapında tırmandırdığı eylemleriyle Devleti sözde ateşkese ve şartlarını kabule zorlamak istemiştir. 1993 sonbaharında bölgede büyük bir kaos ve kargışa yaratılması hedeflenmiştir."

Ne diyeyim, daha ne anlatayım size, bu ihaneti görebilmeniz için. Genel Kurmay Başkanımızın tespitine göre, 1993 yılında tam 538 şehit verdik PKK'nın hain saldırıları sonucu, ateşkes yapıldığı yılda. 538 şehit. 538 can.

İsterseniz bu ateşkes olayını bir de A. Öcalan anlatsın[33]:

“1993 yılında Celal Talabani bana geldi. Onunla olan görüşmemizde, Özal’ın (Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı) ateşkes konusunda talebi olduğunu iletti. Böyle bir beklentisi olduğunu söyledi. Daha önceden de ben, Türk gazetecilerinden Mehmet Ali Birand, Güneri Civaoğlu, İsmet İmset’le aynı konuda röportaj yapmıştım. Ben bu Türk gazetecilerine, Özal’ın ateşkes isteğinde samimi olup olmadığını sordum. Bu gazeteciler bana, Turgut Özal’ın Kürt meselesine çözüm arayışı içinde olduğunu ve bu işi yapacak, cesaretinin de bulunduğunu söylediler. Aynı soruyu Celal Talabani’ye de yönelttim. Celal Talabani de bana samimi gördüğünü ve bu konuda cesareti olduğunu söyledi. Ben de sonuç olarak olayı siyasi platforma götürmek istiyordum. Benim düşünceme uygun geldiğinden 13 Mart 1993 günü Celal Talabani ile birlikte ateşkes ilan ettim.

Ateşkes ilan ettiğimizde, HEP milletvekilleri Ahmet Türk, Hatip Dicle, Sedat Yurttaş, Sırrı Sakık da oradaydılar. Celal Talabani benimle görüşmesinde, Turgut Özal’dan başka devlet içinde çeşitli kademelerde kişilerle de görüştüğünü, bu arada siyasi parti liderleriyle de görüştüğünü, izlenimlerinin olumlu olduğunu söylemişti. Hatta sonraki görüşmemizde Talabani, Özal’ın benim ateşkes ilan etmemden sonra rahat bir uyku uyuduğunu, 10 yıldan beri ilk defa rahat bir uyku uyuduğunu söylediğini iletti. İngiltere’de Arapça yayınlanan bir gazetede, gazetenin ismi El Vasat’tır, Talabani’nin bir açıklaması oldu. Bu açıklamasında Talabani görüştüğü isimlerle ilgili bazı isimler vermiştir. Ben bu açıklamayı okumadım yalnız münderecatı hakkında bana bilgi verdiler, açıklama doğrudur, dedi.

1993 yılı Mart veya Nisan ayında olabilir Hasan Cemal, Cumhuriyet gazetesi adına benimle röportaj yapmaya gelmişti. Hasan Cemal ile yemek yerken, Hasan Cemal bana o günkü İçişleri Bakanı İsmet Sezgin’in, benim için üslubunu biraz yumuşatsın, bizim de onun hakkında sert konuştuğumuza da aldırış etmesin, dediğini iletti. Celal Talabani ile olan ateşkes ile ilgili konuşmalarımız ve gazeteci Hasan Cemal’le yemek esnasında yaptığımız konuşma, ikisi de benim evimde gerçekleşmiştir. İlk görüşme Şam’daki evimde gerçekleşmiştir. Hasan Cemal’le olan görüşme ise Lübnan’daki evimde olmuştur. 1993 yılı 13 Mart’ın da ateşkes ilan ederken PSK Başkanı Kemal Burkay da yanımızdaydı. O da ateşkese

destek veriyordu. O gün aramızda birlikte hareket etmek için Kemal Burkay'Ia birlikte hareket etmemiz için bir protokol imzaladık. Bu protokol halen geçerlidir, dedi."

Binbaşı Ersever, Abdullah Öcalan'ın silah bırakacağına inanmayan bir kişiydi. İstifa etmeden de önce bunu defalarca bizim seçilmiş ve atanmışlara anlatmaya çalıştı ama kimse dinlemedi O'nu, ne O nu ne de bizi. Talabani'ye hiç güvenmiyordu. Ersever'e göre bu adamın tek niyeti, PKK'yı koz kullanıp Irak'ta para ve güç elde etmekti. Ersever öldürüleli on yılı aşkın bir zaman geçti ve ne kadar haklı olduğu ortaya çıktı, Talabani şimdi Irak Cumhurbaşkanı[34]:

"Farzedelim ki, basının bahsettiği gibi A. Öcalan, kayıtsız şartsız silahlı mücadeleden vazgeçti. Her biri onlarca kişinin katili olan ve sayısız katliamlar gerçekleştiren on bine yakın militanını ne yapacak? Bunlar, döktükleri Mehmetçik, polis, öğretmen, genç-ihtiyar, kadın-çocuk kanlarının hesabını vermeyecekler mi? Ya da bu kanların hesabı kimden sorulacak? Halkın dişinden, tırnağından arttırarak ödediği vergilerle bir araya getirilen yüzlerce araç-gereç, bina tesis yakılıp yıkılmıştır. Bunların hesabı kimden sorulacak? Ya da bir takım tavizler verilerek Apo'nun ateşkes çağrısı kabul edilirse, on yıldır yağmur - kar demeden canlarını dişlerine takarak eşkıya ile mücadele eden ve bu uğurda şehit olan binlerce vatan evladının geride bıraktıkları demeyecekler mi; Madem bu toprak parçalarını Apo'ya peşkeş çekecektiniz, neden çocuklarımızı öldürttünüz? Halen hayatta olanlar sormayacaklar mı; Madem bu noktada Apo ile birleşecektiniz, neden Doğu'da Güneydoğu'da yıllarımızı heba ettiniz? Neden bizi piyon olarak kullandınız? Kürt'üyle Türk'üyle bu topraklarda yaşayan insanların bir sürü olmadıkları, içinden bazılarının çıkıp bu rezaletin hesabını sormayacaklarını kim garanti edebilir?

Apo'nun, okulundan, işinden, yerinden, yurdundan ettiği, sorgusuz sualsiz kurşuna dizdiği, ölüme gönderdiği insan ve yakınları, Türkiye Cumhuriyetimden olmasa bile Apo'dan hesap sormayacaklar mı? Onlar da demeyecekler mi ki; Madem T.C. ile birleşecektin, neden bizi bu kan deryasının içine ittin? Kürt'üyle, Türk'üyle, askeriyle-militanıyla, korucusuyla sade vatandaşıyla binlerce kişinin kanına giren Apo'ya, bu

insanlar ve yalçınları hesap sormayacak mı? Salt bu yüzden de olsa Apo, cesaret edip elindeki silahı bırakabilir mi?

Toplumun kaderini belirleyen makamların sahipleri ve aydınlarımız değerlendirme ve yorum yaparken bunları düşünmek zorundadırlar.

Suçlu, nedamet duyup suçunun kefaretini ödediği takdirde elbette ki toplumun bağrına dönebilir. Ancak, bunun ötesinde ve dışında bir çözümü Türk halkına dayatmak kabul edilemez."

Öcalan'ın açıkladığı sözde ateşkes aynı yıl ve aynı ay yürürlüğe girdi. Operasyonlar büyük ölçüde durduruldu, sandılar ki, terör bitti. Ne zamana kadar? Mayıs '93'te Bingöl karayolunda PKK, masum 37 asker ve vatandaşı kurşuna dizdiği güne kadar. Ardından terörün bitmemiş olduğunu anladık ve yeniden PKK ile mücadeleye başladık. Ekim '93'te ise Binbaşı Ersever öldürüldü, Uğur Mumcu öldürüldü. Aynı yıl, Cumhurbaşkanı Özal öldü. Orgeneral Eşref Bitlis bir uçak kazasında öldü. Demirel Cumhurbaşkanı oldu.

Talabani'nin aracılığıyla yapılan ateşkes olayı, tarihimize sürülmüş kara bir lekedir, tıpkı Tayyip zamanında askerlerimizin başına çuval geçirilmiş olması gibi. Bu sözde Ateşkes'le, Özal'ın cumhurbaşkanlığı, Demirel'in başbakanlığı döneminde Türkiye Cumhuriyeti, bir terör örgütü ile anlaşmaya gitmiştir. Bu anlaşmayla PKK yok olma noktasında yeniden yaratılmıştır. Bu anlaşmadan sonra geçen dört yıl içerisinde 2.541 vatan evladı PKK'nın hain kurşunlarıyla şehit olmuştur, hâlâ da şehit olmaya devam etmektedir. 4 Haziran 2007'de Tunceli'de bir karakolu basan teröristler 7 askerimizi daha şehit etmiştir. Yarın olacak şehitlerimizden ise henüz haber gelmemiştir. Terör de terörist de gökten inmiyor, ardında yılların ve bizi yönetenlerin ihmali var, gafleti var. Ne yazık!

Özal'dan Sonrası

"Terör çokuluslu boyutta olunca, bu teröre karşı alınacak önlemlerin de çokuluslu olması gerekir. 'ASALA' gibi örgütler, üç beş tane gözü dönmüş teröristten oluşuyorsa, bunların hakkından gelmek hiç de güç değildir. Yok, eğer bu örgütler, hemen hemen her ülkede, birtakım çevrelerden yardım ve destek alıyorlarsa -ki öyle görünüyor- olayın niteliği değişmektedir."

Uğur Mumcu, 1981

Bugün için en çok sorulan soru şu: *Bu hükümetten önce terör yok muydu?*

Vardı. Beş bine yakın şehidi, otuz bine yakın canı biz bu hükümet zamanında teröre kurban vermedik ki!

İkinci soru ise şu: *Bu hükümetten önce ve sonrası arasında ne fark var?*

Çok fark var, anlatayım:

'90'lı yıllarda terörle mücadelede siyasi bir kararlılık vardı. Hükümetler, her sözde terörün kökünü kazıyacaklarını söylüyorlardı. Asker, polis, jandarma, adliye ve mülkiye el birliği, gönül birliği ediyordu bunun için. Şimdi ise bu yok! Aksine güvenlik güçlerinin var olan yetkilerini de aldı bu hükümet, meydan Leyla Zana'ya kaldı ve de O'nun gibi düşünenlere.

'90'lı yıllarda PKK, bir terör sorunu idi, şimdi ise Kürt sorunu oldu. O dönemde bizi yöneteler Türk'tü, şimdi ise kendilerine Türk demeyen bir başbakanımız var. Türk milleti demeyen, Türk'ü alt kimlik gibi gören, Türk yerine Türkiyeli diyen, Türk olmaktan gocunmazsanız kendinize Türk diyebilirsiniz, diyerek Türk'ü aşağılayan, yokluktan Türkçe öğrenememiş vatandaşlarımıza Kürtçe öğreten, iktidarda kalabilmek için PKK'nın siyasi kanadı DTP'nin bağımsız adaylarıyla koalisyon yapmayı dahi düşünebilen bir başbakanımız var.

90'lı yıllarda PKK'nın siyasi kanadı olmak suç sayılırdı ve üyeleri hakkında derhal işlem yapılır, tutuklanırlardı. Şimdi meydan onlara kaldı,

neyin suç neyin olmadığı birbirine karıştı. Açık açık söylüyorlar PKK'nın arkasında olduklarını ama onlara bir şey olmuyor. Çünkü bizim ülkemiz demokratik bir ülke oldu artık AB'nin sayesinde. Gene o yıllarda tutuklanmış ya da mahkûm olmuş teröristler kuzu kuzu yatardı dört duvar arasında. Şimdi ise, A. Öcalan PKK'yı İmralı'daki konukevinden idare ediyor.

Tayyip ve ekibi, cumhuriyetimizin tüm değerlerini tartışmaya açtı, kurumlarımız görev yapamaz hale getirdi/yıprattı. Şemdinli iddianamesine bir bakın, Danıştay saldırısına bir bakın, Türk milletinin gururu ordumuzu karalamak için yapılan çalışmalara bir bakın. Verdiğimiz yüzlerce şehide rağmen, Irak kuzeyine sınır ötesi harekât kararı alamayan, hâlâ Barzani ve Talabani ile diyalog kurulmasını isteyen şu Tayyip'e bir bakın. Mehmetçik'in başına çuval geçiren Amerika'ya nota dahi veremeyen, konu açıldığında, "bu müzik notası değil" diyebilecek kadar Türk milletinin onurunu ayaklar altına alınmasına kayıtsız kalan şu Tayyip'e bir bakın. Daha ne anlatayım size ben; teröristler için İnsan Hakları Derneği kurmuş ama şehitlerinin insan haklarını unutmuş dünyada tek ülkeyiz biz.

Bu hükümetten öncekiler, terörle mücadele ile teröristle mücadele arasındaki Farkı anlayamadılar. '90'lı yılları hatırlıyorum da ortalık yanıyordu teröristle mücadele etmekten. Çok teröristle mücadele ettik biz; sınır ötesi ha rekâtlar yaptık, dağı taşı karış karış aradık, köyler boşalttık, karakollar kapattık ama sıra bir türlü terörle mücadeleye gelmedi. Öncekilerin belki de en büyük hatası bu oldu; teröristle mücadele etmekten halkımızı unuttuk, milyonlar göçtü yurdundan yuvasından hallerini bilemedik. Göçler dağa adam gönderdi, anlayamadık. Okullarımız kapandı terör belasından, eğitimsizliğin, cehaletin terörün işine geldiğini bilemedik. Tarım öldü, hayvancılık öldü, çaresiz insanların çare umudu ile terörist olduğunu göremedik. Önceki hükümetlerin belki de en büyük eksikliği bu oldu, halkı anlayamamak.

Teröre destek veren ülkelere karşı bir dış politika geliştiremedik, Avrupa'daki gurbetçilerimizden PKK'nın haraç almasını engelleyemedik, dış destekleri kesemedik. Öncekilerin eksikliği bunlardı ama herkes teröristle mücadele etti hem de kararlı bir şekilde. Şimdi ise bu mücadele yok artık, bu hükümet mücadele etmiyor. Etmediği gibi PKK'nın siyasallaşmasını kolaylaştırıyor, varlığımızı tehlikeye atıyor. En önemlisi,

bu hükümetin geçmişten ders alma gibi bir niyeti de yok, çünkü bizim yaşadıklarımızın onlar için önemi yok. Şehidine sahip çıkmayan bir başbakandan ne beklenir ki! Daha ne diyeyim size ben.

Mart 93'te yürürlüğe giren ateşkes sayesinde yeniden toparlanan PKK terör örgütü, Mayıs 93'te gerçekleştirdiği Bingöl karayolu katliamı ile ateşkese son verdi. Bu katliamda 33 silahsız asker ile 2 öğretmen ve iki sivil vatandaş, otobüslerinden indirilerek PKK militanları tarafından adeta kurşuna dizildi. Bundan sonra korkunç bir savaş başladı PKK ile güvenlik güçleri arasında. Bu savaş, 98 yılında Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Atilla Ateş'in, Hatay'da taptığı bir konuşmada, PKK terör örgütünü 79'dan bu yana destekleyen Suriye'yi savaşla tehdit etmesi üzerine son buldu. A. Öcalan Suriye'den çıkarıldı ve Şubat 99'da idam edilmemek kaydıyla Amerikalılar tarafından bize teslim edildi. Ve biz A. Öcalan'ı idam etmedik, İmralı'ya misafir ettik.

'93 - 98 arasında yaklaşık yedi yıl süren mücadelede binlerce şehit verdik, binlerce vatandaşımız PKK militanları tarafından öldürüldü. 93'te Şemdinli'deydim. PKK ise gene Kuzey Irak'taki kamplarındaydı. Ekim 92 Sınır ötesi harekâtından ders alan PKK, artık kamplarını yurt içinde kurmaya başlamıştı. Takım, bölük ve hareketli tabur adı altında yeniden örgütlenmiş, tüm güçlerini hareketli birlikler şeklinde tertiplemişti. Bu şu demekti; eylem hedefi olarak belirlediği bir bölgeye aynı anda değişik bölgelerden yola çıkmış 250 -300 hatta 600 militanı toplayabiliyordu. Bir sınır ya da iç güvenlik jandarma karakol mevcudunun ortalama 100 asker olduğunu göz önüne alırsanız, durum bizim için hiç iç açıcı değildi. PKK'nın avantajı hareketli olmasıydı. Bizim dezavantajımız ise, belli karakollarda sabit olarak konuşlu olmamız, bize emanet edilen vatan evlatlarını korumak saiki ile hareket etmemizdi. Buna karşılık PKK militanlarının kaydı yoktu ve ölenin hesabı olmadığı gibi, gidenin yerine de hemen yenisi geliyordu. Sonra askerlerin terhisi, izini, sağlık sorunları için hastanelere şevki, yiyecek, cephane ikmali, tüm bunlar bizi PKK'ya karşı kolay hedef haline getiriyordu.

Bırakın köylerdeki vatandaşlarımızın can güvenliğini, kendi can güvenliğimizi sağlamakta zorlanıyorduk. Bunu fırsat bilen terör örgütü, karakollarımıza saldırıyor, köylere giriyor, çocukları kaçırıyor, korucularımızı şehit ediyor ve silahlarını gasp ediyordu. Eylem sonrası ise

dağlara çekiliyordu. Büyük çaplı kuvvetlerle yapılan operasyonlardan sonuç alınamıyordu çünkü operasyon gizliliği sağlanamıyordu. Ülke yanıyordu; gün geçmiyordu ki eylem olmasın. Bir ara çaresiz hale düştüğümüzü itiraf edebilirim.

Neler yapmadık ki; askerlerden sakallı timler kurduk, bu timlere PKK kıyafeti giydirdik, yol güzergâhlarına geceden çıkarıp emniyet almaya çalıştık. Bir konvoy emniyeti için, yüzlerce askeri geceden yürütüp kritik yerlerde emniyet almaya çalıştık.

En büyük korkum; teröristlerin Şemdinli merkezine girip, evlerin arasından bize ateş açmasıydı. Böyle bir durumda, çaresiz kalıp biz de ateş açacaktık, dolayısıyla halk bundan çok zarar görecekti. Şemdinli ne ki, küçücük bir ilçe. Vatandaşla her gün yüz yüzeyiz. Masum halktan birkaç kişinin ölmesi demek, halkla aramıza düşmanlık girmesi demekti ki; buna asla müsaade edemezdik. Halkın bize desteği terörle mücadelede çok önemliydi. Teröristlerin ise ilçe merkezine girmesi an meselesiydi. Çok düşündüm hem de çok. Bu teröristlerin ilçe merkezine girmesini önlemek için ne yapabilirim, diye çok düşündüm. Sonunda karar verdim; biraz çılgınca bir plandı ama başka çaremiz de yoktu. Kaymakam Ahmet Bey ve Savcı Bülent Beyle görüştüm. Dedim ki;

- Sayın Kaymakam Bey. Sayın Savcım. Durum çok vahim. Üç taraftan PKK militanlarınca sarılmış vaziyetteyiz.- Hemen güneyimizdeki Hakurk'tan, doğumuzdaki Jerma'dan, batımızdaki Basyan'dan teröristlerin çıkıp Şemdinli'yi çevirmesi bir gecelik iştir. Şehre girerlerse halkla karşı karşıya kalırız ve bundan da halkımız zarar görür. Bunu istemiyoruz. Bu nedenle şu şu tedbirleri alacağız.

Her ikisi birden cevap verdi:

-Tamam binbaşım. Sonuna kadar yanındayız.

Planım şuydu: İki üç gecede bir, 120 mm.lik havan aydınlatma mermisini ilçe merkezi üzerine atacaktım. Sonra, önceden belirlenmiş hedeflerin üzerine makineli tüfekle ateş açacak, sonra da roketleri ateşleyip, şehir üzerinde tam bir çatışma havası yaratacaktık. Ertesi sabah halkı, şehir meydanında toplayıp, muhtemel bir çatışmada şehrin ve halkın ne denli zarar görebileceğini, bu nedenle teröristlerin şehre girmesine izin vermemeleri gerektiğini anlatacaktık. Dediğimiz gibi de yaptık. Haftada

en az bir kez bu uygulama Şemdinli'de yapılır oldu, hem de uzunca bir süre. Belki delilik diyeceksiniz ama sonuç aldık ve halkın zarar görmesini engelledik, gerisi önemli değil.

O dönemde teröristler YAESU marka Japon el telsizi kullanıyor ve sık sık askeri çevrime giriyorlardı. Nerdeyse her gece teröristlerle telsiz üzerinden konuşur olduk. Bizim amacımız halkın zarar görmemesi, başladık planımız uygulamaya koymaya:

- Zerdeş. Ben Şemdinli tabur komutanı. Şehre girmeyin. Ne hesabımız varsa gelin dağlarda paylaşalım. Ne zaman ve nerede istiyorsanız. Ama şehre girmeyin. Girerseniz halk bundan çok zarar görecek. Onlar için savaşıyoruz, diyorsunuz. Şehre girip evlerin arasından ateş etmek erkekliğe sığar mı? Masum halk vurulursa bunun hesabı sizin olmaz mı? Şehre girmeyin. Nerede istiyorsanız gelin kozumuzu paylaşalım.

Hiç cevap vermediler. Ben bir yıl daha Şemdinli'de kaldım. İnanın bana, teröristler şehre hiç girmedi. Halk da teröristler yüzünden hiç zarar görmedi. Ben dediğim için mi bunu yaptılar yoksa şehir içindeki Milisleri mi korktu olacaklardan, bunu hiç bilemedim.

Hatırladığım en şiddetli terörle mücadele yıllarıydı. Halka zarar vermemek düşüncesi, bize emanet edilmiş vatan evlatlarını korumak düşüncesi, bizi çılgınca diyebileceğim hareketlere sürükledi. On altı kişilik timlerimiz vardı. Bırakın tabur, tugay Harekâtı'nı, başladık bir timle arazide çılgınca dolaşmaya. Bu timler geceleri yürüyor, pusu atıyor, gündüzleri ise dinleniyordu, öyle bir hale geldik ki, bir tim, karakoldan on beş kilometre uzağa gider oldu.

PKK'nın yurt içindeki kampları da tek tek arandı ve bulundu. İlk olarak Osman Pamukoğlu Paşa'nın yaptığı İkiyaka operasyonunda Çarçele Kampı bulundu ve yok edildi. Ardından Aktütün sınır jandarma timleri Leylek Dağı'ndaki kampı ortaya çıkardı ve bunun hesabını PKK'ya ödetti. Derken Balkayalar'daki buzul kampı bulundu, gerçekten teröristler karın içinde kamp kurmuşlardı. Pamukoğlu Paşa'nın operasyonları son hızla devam etti. Gerisini biliyorsunuz. SKY TV'nin Kan Uykusu belgeselinde askerlerimizin ne zor şartlar altında görev yaptıklarını gördünüz ve kendi ağızlarından bu mücadeleyi dinlediniz.

Yılların PKK'sı bir günde bitmiyordu. Derken itirafçılar ortaya çıktı. Onların yer ve hedef göstermesi sonucu önemli işler başarıldı. Sonra bu itirafçılar kontrolden çıktı. Onlarda PKK gibi haraç toplamaya kalktı. Bunlar basına yansıdı. Bazı güvenlik görevlilerinin adları bu olaya karıştı. Taraflı basının çığlıklarıyla konu derin devlete, kontrgerillaya dönüştürüldü. Bir ara herkes, terörle mücadeleden bahsetmek yerine magazin medya haberleri peşinde koşmaya başladı. Bu, PKK'nın işine yaradı, terörle mücadele eden güvenlik güçleri pasifize edilmeye başlandı, tıpkı polis özel harekât timlerimiz gibi.

98'e geldiğimizde mücadele tüm şiddetiyle sürüyordu. Şemdinli'den sonra yıllar geçmiş, Van'a atanmıştım. Anlatmıştım sizlere, Töreli operasyonu, Çadır Dağı operasyonu, Krom çatışması[35]. İnisiyatif bizdeydi ve PKK büyük kayıplar veriyordu. O yıllarda görebildiğim tek eksik, dış politikada PKK ile mücadele edemedi bizim seçilmişler. PKK Avrupa'da at koşturmaya devam etti, sınırlarımızdan yapılan kaçakçılığı kontrol altına aldı ve büyük paralar kazandı, kuzey Irak'ta siyasallaşmaya devam etti, AB'nin desteği devam etti, tıpkı bu desteklerin artarak devam ettiği bugün gibi. İşte Özal'dan sonrası bu, bize kalan miras bu.

98'de A. Öcalan Suriye'den çıkarıldı. İdam edilmemesi kaydıyla bize teslim edildi. Biz de idam etmedik. Şimdi kendisi İmralı'da. PKK'yı oradan idare ediyor. Bizim atanmış ve seçilmişlerimiz de buna göz yumuyor. PKK gene Kuzey Irak'taki kamplarda. Hakurk, gene bildiğiniz Hakurk, Şemdinli, gene bildiğiniz Şemdinli, değişen bir şey yok.

Şu ya da bu nedenle bizim seçilmişlerin Öcalan'ı idam edemeyişini anladım da, PKK'nın arşivlerini neden ele geçiremediğimizi anlamadım. Arşivleri son olarak Suriye'deydi. Delil kod adlı terörist bunların yerini biliyordu. Bize bunları A. Öcalan söylemişti. Ama bu arşivlerden hiç haber yok. Arşivler bulunursa ne olur? Kimin PKK'lı olduğunu öğreniriz, önemli bu. Bu soruyu bugüne kadar kimse gündeme taşımadı, merak etmedi, sormadı. Ama 1985 yılında, Nedim Talip(Kod) Mehmet Aktay, örgüt içi çatışmalarla ilgili olarak yayınladığı bildiride bakın ne diyor[36]: Örgütün arşivleri nerededir? Elli yüz soruluk listelerle yedi kuşak geçmişimizi ve ruh halimizi soran tüm detayları kaydeden, raporlar, siciller ve yaptıklarımızın krokileri ve benzeri belgelerin konulduğu arşiv

yerinde duruyor mu? Bu arşivin kaybolduğu MK üyeleri arasında konuşulmuyor muydu?

Bu bildiri bize arşivlerin mahiyeti hakkında bilgi veriyor; sadece terörist kimlikleri değil, eylem planları, raporları da var bu arşivde. Bu nedenle ele geçmesi çok önemli bizim için. İç ve dış düşmanlarımızla yapılmış anlaşmaları bile bulabiliriz içinde. Peki bu arşiv nerede? Aslında arşivlerin yerini Abdullah Öcalan, DGM savcılarına vermiş olduğu ifadesinin bir bölümünde satırlar arasına gizlenmiş bir şekilde söylüyordu ama dikkati çekmemiş demek: *Suriye'den çıkmadan evvel örgüt arşivini Şam'da bulunan Kürt'lere dağıttık. Bu arşiv halen onlarca Kürt'ün evinde bulunmaktadır*.

Abdullah Öcalan'ın ev ev dolaşıp arşiv dağıttığını düşünmüyorsunuz, değil mi? Peki kim dağıtmış olabilir ya da bu arşivin yerini kim bilebilir? Ben söyleyeyim. Öcalan'ın Şam'da sağ kolu durumundaki Delil kod adlı terörist bunu bilir. İnanın bana o biliyor bu arşivin yerini. Neden mi? Bakın Öcalan ifadesine şöyle devam ediyor[37]: *O tarihte iki milyon 250 bin dolar param vardı. 50 bin dolarını yanıma aldım. İki milyon 200 bin dolarını DELİL isimli adamıma bıraktım. Delil rasgele bir temsilcimdir. Delil'in esas ismini bilmiyorum. Diyarbakırlıdır. Eşinin adı kod Mizgin'dir. Onun da ismini bilmiyorum.*

Öcalan'ın Delil kod adlı teröristi tanımamış olduğuna inanmıyorsunuz değil mi? Herhalde siz, durup dururken rasgele bir adama iki milyon dolardan fazla bir parayı Öcalan'ın vereceğini de düşünmüyorsunuz, değil mi? Delil kod, Öcalan Şam'da kaldığı süre içerisinde sürekli yanında olan bir teröristtir. Şam'da kaldığı süre içinde Öcalan'ın şoförlüğünü de yapmıştır. Sağ koludur. Eğer ki, istihbarat makamlarımız PKK arşivlerini bulmak istiyorlarsa, bana sorarsanız Şam'a gitsinler. Delil kod adlı teröristi bulup arşivlerin yerini sorsunlar, inanın bulacaklardır o ünlü arşivleri. Denemekte ne zarar var ki?

Gene bizim seçilmişlerin Öcalan'ı idam edemeyişini anladım da, örgütün para kasası neden ortaya çıkmadı, işte bunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Örgütün yıllık geliri ne kadardır? Nerede örgütün paraları? Öcalan yerini söyledi bize:

Örgütün Avrupa'da topladığı paraları Sinan adındaki elemanımız İsviçre bankalarına yatırmaktadır... MED TV finansman ihtiyacını karşılamak ve toplanan paraları kullanır duruma getirmek yani yasal hale getirmek için vakıflar kuruldu. Bu vakıflar Londra'da, İsviçre'de belki de Belçika'da vardır.

Hangi vakıflar bunlar? Para trafiği nedir? Kimler kaynak aktarmış bu vakıflara? Gönderen kimler, parayı çeken kimler? Ne işlem yaptık peki? Parayı mı dondurduk? Neden PKK'nın para hareketleri ortaya çıkmıyor? Çıkarsa ne olur? Kimlerin PK K'ya yardım ettiği ortaya çıkar ve hesap sorulur, öyle mi? Bakalım kimler PKK'ya para yardımı yapmış, kimler beslemiş, elbet bir gün bunu da öğreneceğiz. Elbet bir vatan evladı çıkacak, bunları araştıracak ve bize söyleyecek, inanıyoruz buna.

Öcalan, '99hda teslim edilir edilmez tekrar ateşkes ilan etti. Örgüt mensuplarının Kuzey Irak'a çekilmesini istedi. Terör durdu. Ne zamana kadar? Tayyip iş başına gelinceye kadar. Ne oldu iş başına gelince? Terör yeniden başladı. Nasıl başladı? Amerika İkinci Körfez Savaşı'nı başlattı. 91'de yarım kalmış işi bitirmeye kalktı. Tayyip ne de olsa ABD'nin Büyük Orta Doğu Projesi'nin eş başkanıydı. Biz gene 92'ye döndük. Oyuncular, Tayyip hariç aynı. O dönemin Özal'ı yok, yerine Tayyip var. PKK ise, gene kuzey Irak'taki eski kamplarında. Sınır boylarında kaçaktan haraç almaya devam ediyor. Örgüte katılımlar devam ediyor. PKK, kuzey Irak'tan gelip bizi şehit etmeye devam ediyor. Türk Silahlı Kuvvetleri sınır ötesi harekâtlara hazırlanıyor. ABD, Saddam'ı devirdi, yerine Talabani geçti. '92'de çevrilen bu ihanet oyununun 2003 çekiminde bir Özal yok, bir Saddam yok, yerine Talabani ve Barzani ile Tayyip var, diğer oyuncular aynı.

'91 ile 2007 arasında ki bir önemli fark da şudur; '91'de Irak kuzeyindeki gelişmeleri iyi takip edememiş, PKK'nın yeri, sayısı ve silahları hakkında yeterli bilgiye sahip olamamıştık, dolayısıyla operasyonları zamanında ve yerinde yapamamıştık. Peki ya şimdi? Şimdi her şey açık; yerleri, sayıları, silahları ve de kimlerin destek verdiği açık, operasyon konusunda silahlı kuvvetlerin kararlı bir tavrı var, halkımız desteği var ama hükümet yok, TBMM'den karar çıkartacak bir yetkili yok, başbakan yok, yönetenler direniyor operasyon yapılmaması için. Bu nasıl bir çelişki?

Bu nedenle artık kendi kendinize soru sormayın hiç. Demeyin hiç; terörü bu hükümet mi, yarattı, diye. Tayyip'ten önce terör yok muydu, diye de sormayın. Şimdi bir oyunun içindeyiz, gizli bir şey yok. Üstelik bir oyun içinde olduğumuzu da biliyoruz, görüyoruz. Acı olan nedir, biliyor musunuz? Bu oyunu bize oynayan yabancımız değil, bizi yönetenler. İşte bu yönetenlerle biz 12 Nisana kadar geldik, yani ihanete tavır alan Genel Kurmay muhtırasına...

Ama bu muhtırayı açıklamadan önce Orta Doğu'da bu oyunları tezgâhlayan ülkeyi de bilmemiz gerek: Vaad edilmiş toprakların sahibi İsrail.

Kilit Ülke; İsrail

“Vaat edilmiş Topraklar”

Tanrı tarafından Yahudilere vaat edilen topraklar, Eski Ahit’e göre, “Nil’den Fırat’a” uzanan ünlü coğrafyayı kapsamaktadır. Tevrat’ın Tekvin kitabının 15. Bab’ında şöyle yazar: O günde Rab, Abraham’la ahdedip dedi: “Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat ırmağına kadar bu diyarı, Kenileri ve Kenizzileri ve Kadmonileri ve Hittileri ve Perizzileri ve Refaları ve Amorileri ve Kenanları ve Gırgaşileri ve Yebusileri senin soyuna verdim”.

Shahak’a göre İsrail’de Tevratsal sınırlar (Biblical Borders) (Tanrı’nın Yahudilere vaat ettiği topraklar) denildiğinde anlaşılan harita, ‘Türkiye’nin güneydoğusunu ve Kıbrıs’ı” da içeren söz konusu coğrafyadır.

Harun Yahya, İsrail’in Kürt Kartı, Mart 2000

Bu terör bir anda gökten inip vurmadı bizi, ardında yılların gafleti var. Amerika, bizim teröristi Irak’ta besliyorsa eğer, bir planı var, programı var, hiçbir şey tesadüfi değil. Bizim terörist, gözü kapalı PKK’ya gidiyorsa ardında çaresizlik var, yönetenlerin ihmali var. Ortadoğu coğrafyasında bağımsız bir Kürt devleti kimin işine yarar? Amerika’nın işine yaradığı kesin; Türkiye, Iran ve Suriye’yi karıştırmak istiyorsanız Kürtlere destek verin yeter. Sadece Amerika değil Kürt kartını oynayan bir de Yahudiler yani İsrail var; iki bin yıl önce Filistin’den çıkarılmış, vaat edilmiş toprağın sahipleri. Bu bölgeyi değerlendirirken İsrail’i unutmamak lazım. Hatırlasanıza TÜPRAŞ’ın hisselerini kim aldı? Kim aldı da birkaç gecede milyonlarca dolar kazandı. Adı Ofer’miş, Yahudi’ymiş. Peki PETKİM’i kim aldı, iki milyar dolara? Bir ucu Yahudi, diğer ucu Ermeni. Daha söylemediler bize bunların kim olduğunu açık açık, işlerine gelmiyor her hâl. Yahudi önemli bizim için, niyetlerini anlayamıyorsunuz bir anda, gizli yapıyorlar işlerini. Ama mademki işin içinde onlar var, tarihe bir bakmamız lazım bilmek için amaçlarını, hem de çok gerilere giderek bir bakmamız lazım.

İki bin yıl önce Romalılar kovalamış İsrail'i Filistin'den. Gidiş bu gidiş olmuş Yahudiler için, iki bin yıl dünyayı karış karış dolaşmışlar. Bugün, içinde Yahudi olmayan bir ülke var mıdır ki? Rusya'dan Amerika'ya, Avustralya'dan İspanya'ya kadar Yahudi'ye ev sahipliği yapmayan bir ülke var mıdır? Bir düşmanlığım yok onlara karşı, kendi kendime tarihi bir analiz etmeye çalışıyorum, kendi fikirlerime göre. Yahudilerin çoğu zengin. Çoğu, bulundukları ülke yönetiminde söz sahibi. Söz sahibi olmasalar da, ülke yönetiminin alacakları kararları yönlendiriyorlar, güçlü lobileri var.

Kutsal kitaplarının yazdığı vaat edilmiş topraklara geri dönebilmek umutlarından asla vazgeçmediler; Nil'den Fırat'a kadar uzanan vaat edilmiş topraklar içinde biz de varız, Adana'dan Van'a kadar. Yunan'ın Megalo İdea'sı gibi bir şey, eski Bizans topraklarını ele geçirmek arzuları gibi. Bu büyük idealin içinde bizim topraklarımız da var, İstanbul, Ege bölgesi gibi. Suriye'nin de emelleri var topraklarımızda, Hatay üzerinde hak iddia ediyor kendi kendine, Ermenilerin Doğu Anadolu bölgesi üzerindeki emelleri gibi. Rumlar da toprak istiyor bizden, Pontus Rum Devleti'ni kurmak istiyorlar Karadeniz'de. Fener Rum Patriği de Vatikan gibi devlet olmak istiyor, bizim topraklarımız içinde, devlet içinde devlet olmak istiyor. Bir de Kürt devletini kurmak isteyenler var doğuda, hem de Büyük Kürt Devleti'ni, bir de onlara destek olanlar var Amerika gibi, İsrail gibi.

Bunlar içinde en garibi biziz, kimseden bir şey istediğimiz yok, Misak-i Milli sınırları içinde olan Musul ve Kerkük hariç. Bunda da elbet hakkımız olacak çünkü Mustafa Kemal ve arkadaşları çizdi bu sınırları, Türk kentleri bunlar. Ama hiç büyük hedeflerimiz olmadı bizim Yahudilerin olduğu gibi, Yunanlıların olduğu gibi; etliye sütlüye karışmayan kendi halinde yaşayan garipleriz biz.

Yahudiler gibi bir tezimiz olsa, dört yüz yıl üç kıtada hüküm süren Osmanlı'nın topraklarına sahip çıkmamız gerek. Bunun içinde Yahudi de var, Yunan da var, nerdeyse tüm Ortadoğu var. Ama biz saygılı bir ülkeyiz, kimsenin toprağında gözümüz yok, canım Anadolu'da bir başımıza kendi halimizde yaşamak istiyoruz. Gözümüz olsa önce adalar var hemen yanı başımızda, onlar üzerinde hak iddia ederiz. Gözümüz olsa önce Kıbrıs var, tamamı üzerinde hak iddia ederiz. Ama bizi kendi halimize de

bırakmıyorlar; Kuzey Kıbrıs'ı bile nerdeyse elimizden alacaklar. İstanbul'u ele geçirmek için türlü türlü siyasi oyun yapıyorlar. Etnik ayrımcılığı el altından destekleyip bizi parçalara bölmek istiyorlar.

Ne olacak bu işin sonu? Sonunda kızdıracaklar bizi, inanın kızdıracaklar; Türk topraklarına göz dikmek ne demek görecekler, görecekler ama şimdilik sabrediyoruz. Sabrediyoruz ama sonsuz, sınırsız sabır da olmaz ki! Bıçaksa bıçak, kemiğe dayandı artık. Ölümse ölüm, binlerce şehit verdik! Savaşsa savaş, nice savaşlar yapmadık mı biz bu vatan uğruna! Varlığımızı korumaksa amaç, bir daha savaşırız, bir daha, bir daha. Herkese savaş açalım, demiyorum. Milli politikalarımız olmadan varlığımızı sürdüremeyiz, bunu anlatmak istiyorum sizlere; milli bir politika, Türk'ün ilelebet varolmasını hedefleyen milli bir Türk politikası olmadan yaşayamayız biz.

Başta söylediğim gibi, iki bin yıl aradan sonra I947Tde Yahudiler Filistin'e geldi. İngilizler, Filistin'i terk etmiş ve bu ülkenin kaderini tayin hakkını Birleşmiş Milletler bırakmıştı. Karar verdiler; Filistin ikiye bölünecek, bir bölümü Yahudilere, bir bölümü ise Araplara bırakılacaktı. Aynı yıl İsrail devletinin kurulduğunu ilan ettiler ve Filistin'e yerleştiler. Araplar bunu kabul etmeyince, günümüze kadar süren ve hâlâ da devam eden Filistin sorunu ve Arap - İsrail savaşları da başlamış oldu.

İlk olarak Irak, Ürdün, Suriye, Lübnan ve Mısır L948'de İsrail'e savaş açtı ama yenildiler. Kazanan taraf İsrail, Gazze'nin bir kısmı ve Batı Şeria hariç tüm Filistin'i ele geçirdi. Ama en önemlisi, Birleşmiş Milletler kararına göre, uluslararası bir statüye sahip Kudüs'ün de yansı İsrail'in eline geçti, diğer yarısı ise Ürdün'de kaldı. İsrail, Filistin'de yaşayan Arapların büyük bir kısmını da bu topraklardan çıkardı.

İkinci büyük savaş Araplarla İsrail arasında I967'de yaşlandı. Bu sefer İsrail saldırdı Mısır, Ürdün ve Suriye'ye. Savaş sonunda gene Araplar yenildi ve İsrail, Sina yarımadası, Gazze, Batı Şeria, Golan Tepeleri ve Kudüs'ün tamamını ele geç irdi.

Bunun üzerine toplanan Birleşmiş Milletler, İsrail'in bu savaşta işgal ettiği topraklardan çekilmesini öngören 22 Kasım 1967 gün ve 242 Sayılı karan kabul etti. Ama İsrail işgal ettiği topraklardan çekilmedi, Camp David anlaşması ile çekildiği Sina yarım adası hariç.

Bu savaşlar sürürken önemli bir gelişme, 1964 yılında Filistin Kurtuluş Örgütü ile askeri kanadı El Fetih'in kuruluşu oldu. Amaç Siyonist istilayı Filistin'den kovmaktı ve bu amaçla silahlı mücadele başlatıldı. Bu direnişi, Hizbullah, Hamas ve İslam-ı Cihad örgütleri izledi ve halen de bu mücadele sürmektedir.

İsrail ne istiyor? Vaat edilmiş toprakları istiyor yani Nil'den Fırat'a kadar olan toprakları, nihai hedefi bu.

Nasıl yapacak bunu? Ulus devletlerin parçalanmasını sağlayarak; Türkiye gibi, İran gibi.

Başka? Kendine karşı olan Arap ülkelerini etnik köken ve din temelinde parçalayarak, Arap olmayan Irak'taki Kürt varlığını devlet kurma temelinde destekleyerek.

Başka? Radikal İslam'la yönetilen ya da radikal İslam'ı destekleyen devletlere savaş açarak, Suriye gibi, İran gibi.

Daha başka? Nükleer güç olmak isteyen ülkeleri, her ne pahasına olursa olsun engelleyerek, Irak gibi, İran gibi.

Elbette bunlar bir anda olmaz. İsrail sabırlı bir devlet, iki bin yıl beklediler Filistin'e dönebilmek için. Bir iki bin yıl daha bekleyebilirler, vaat edilmiş toprakları ele geçirmek için. İsrail'in hedefi bu. Bir de Amerika var, Ortadoğu'daki petrol yataklarını ele geçirmek isteyen. Dolayısıyla İsrail ve Amerika menfaatleri bu bölgede birleşiyor, birbirlerini destekleyecekler.

İsrail şimdilik kendi sorunlarıyla uğraşıyor. Haksız yere kazandığı toprakları vermemek için uğraşıyor. I947'ye bir bakın, bir de 2007'ye, epey mesafe kat etti bile; Filistin'in yansında yerleşmiş iken, şimdi Golan ellerinde, Kudüs ellerinde, Filistin'in tamamı ellerinde. 60 yılda iyi bir ilerleme doğrusu. Mısır'ı devre dışı bıraktı. Irak'ı devre dışı bıraktı. Amerika'nın öfkesini İran üzerine çekti. Birçok Ortadoğu ülkesini istediği gibi şekillendirdi. Dini mezhepleri birbirine düşürdü, Şiilerle Sünnilerin çekişmesi gibi. Daha ne olsun, 60 yılda iyi iş doğrusu.

Bir 60, bir 60 daha, bir 60 daha, siz 500 yıl sonrasını, bin yıl sonrasını düşünün, binlerce şehit verdiğimiz atalarımızın mirası canım Anadolu'da, "Türk varlığı sürecek mi, yoksa tarih sayfaları arasında

silinip gidecek mi”, siz onu düşünün. Abartmıyorum inanın, tarihten silinecek son Türk devleti biz mi olacağız? Biz mi buna sebep olacağız? Biz mi buna izin vereceğiz? Bir düşünün.

Türkiye ne yapacak? Türkiye’nin bekası üniter ulus devlet yapısını korumasına bağlıdır. Etnik köken ya da din temelindeki tüm ayrımcılıklara karşı çıkacak. Milli menfaatlerini canı pahasına koruyacak; Kıbrıs, Musul ve Kerkük’teki menfaatleri gibi. Bekasını tehdit edebilecek her oluşuma canı pahasına karşı çıkacak; Kıbrıs’ın Rumların kontrolüne geçmesi, Irak’ın parçalanarak kuzeyinde Kürt devleti kurulması, Musul ve Kerkük’ün Kürt yönetimi eline geçmesi planlarına karşı çıkmak gibi. Yurt içinde etnik köken ve din temelinde yapılmakta olan bölücülük eylemlerini sona erdirecek; siyasi İslam temelinde faaliyet gösteren tarikat ve cemaat faaliyetleriyle, PKK’nın siyasi kanadı DT P’nin faaliyetlerini önlemek gibi.

Milli menfaatlerini tehlikeye düşüren uluslararası anlaşmalara tavır alacak, Avrupa Birliği, Gümrük Birliği gibi. Varlığımızın teminatı Türk Silahlı Kuvvetleri’nin güç kaybına neden olabilecek her türlü dış baskı ve buna verilen iç desteklere karşı çıkacak, Genel Kurmay’ın bir bakanlığa bağlanması, cumhuriyeti koruma ve kollama görevi veren İç Hizmet Kanunu’nun değiştirilmesi gibi. AB’ye uyum adı altında çıkarılıp da polis ve jandarmanın hatta askerin terörle mücadelesine engel olan yasaları değiştirecek, Terörle Mücadele Kanunu, Ceza Muhakemesi Kanunu gibi. En önemlisi, bu amaçların gerçekleşmesine yönelik onurlu bir dış politika izleyecek, Avrupa’daki gurbetçilerimizin örgütlenmesi, teröristlerin iadesi, bizim teröriste destek veren ülkelere tavır alınması gibi.

Türkiye bunları yapacak, başka çare yok, Türk varlığı tehlikede. Hangi ulus bile bile varlığını tehlikeye atar? Hangi ulus yok olma tehlikesini göze alır? Bugün için böyle bir riski yaşıyorsak eğer, bu ihanetin içimizde olduğu içindir dışarıda değil! Türk milleti ihaneti affeder mi hiç!

Amerika karar vermiş, Büyük Ortadoğu Projesi’ni hayata geçirecek. Daha Temmuz 2007 ayının başında Yunanistan’da, Yunan Genel Kurmayı’nın da katıldığı bir toplantıda Büyük Kürdistan’ı gösteren, ülkemizi birkaç parçaya bölen bir harita yayınlanmadı mı, daha önce

NATO Savunma Kolejinde bir Amerikalı albayın yayınladığı harita gibi? Daha ne düşünüyorsunuz üzerimizde oynanan oyunları görmek için? Bu ülkelerin kapınıza dayanıp, “sizi bölmeye geldik” demesini mi bekliyoruz yoksa? Biz böyle devam edersek eğer, merak etmeyin, o günlerde yakın, yakında kapımıza dayanacaklar ama iş işten geçmiş olacak! Hedefleri belli artık, hedefleri açık; Türk varlığını, Türk ulusunu yok etmek!

Şimdi İsrail’i bir kenara bırakalım, bizim bize yaptıklarımıza bir bakalım. Özellikle Büyük Orta Doğu Projesi’nin gerçekleştirilmesine yönelik ilk adım olarak düşündüğümüz birinci, daha sonra ise ikinci Körfez harekâtlarını yakından inceleyelim Genel Kurmayın açıklamalarını dinleyelim ve görelim bakalım kim kime hizmet etmiş. Bu harekâtlar ve sonuçları bakalım kime yaramış, bize mi, PKK’ya mı yoksa Amerika ve de İsrail’e mi? Birinci Körfez Harekâtı’nın mimarı “bir yanım Kürt’tür” diyen Özal, ikincisin in mimarı ise, “ben Türk’üm” demeyen Tayyip’tir. Biliyor musunuz, o zamanlar kim kime hizmet etmişti, şimdi ise kim kime hizmet ediyor, birlikte araştıralım mı?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
İHANETE TAVIR: 12 NİSAN MUHTIRASI

2003 Körfez Harekâtı

“Askeri harekât yarım bırakılmayacak, ABD işi sonlandıracaktır. Saddam ertesinde, ABD Irak’ta, Türkiye ve uluslararası toplumla birlikte, Türkmenler dahil, azınlıklara saygılı, demokratik bir rejimin teşkilini sağlayacaktır. Türkmenlerin hakları korunacaktır.

Bir Kürt Devleti kurutmayacak, Kürtler ile bu konuda bir anlaşma yapılmayacaktır. ABD, Irak için sadece birkaç muhalif partiyle değil bütün gruplarla konuşmaktadır. Kerkük ve Musul’a yönelik Kürt emellerinin gerçekleşmesine izin verilmeyecektir. Kürt partileriyle Irak’ın toprak bütünlüğü çerçevesinde işbirliği yapılacaktır.

Askeri harekât Türkiye İçin mülteci sorununa yol açmayacak şekilde planlanıp icra edilecektir. ABD, Türkiye’nin uğrayacağı zararları tazmin etmeye çalışacaktır. Körfez Savaşı’nda bu gerektiği kadar yapılamamıştır. Türkiye, Irak’taki rejim değişikliğinden en çok yararlanacak ülkelerden biri olacaktır.

Kitle imha silahları konusunda en etkili bilgi değişimine hazır olacağız. Türkiye’yi Irak füzelerinden korumak için Patriot füzeleri konuşlandırmaya hazırız.”

George Bush, ABD Başkanı, Temmuz 2002

‘91 Körfez Harekâtı’ndan bu yana on İki yıl geçti. Bizim cephede terörle mücadele için gerekli önlemler alınmadığından dolayı, teröristle mücadeleye devam edilmesine rağmen sonuç getirmedi. ‘99’larda Öcalan’ın bize teslim edilmesiyle teröristle de mücadele askıya alındı çünkü Öcalan ateşkes, demişti. Aslında PKK siyasallaşıyordu, eleman akışı hiç kesilmeden devam ediyordu, Irak kuzeyinde politik güç kazanıyordu. Barzani ve Talabani ise Amerika’nın himayesine girip güçleniyordu ama biz göremedik.

Terörle mücadele çerçevesinde Avrupa’da yaşayan gurbetçilerimizi hiç düşünmedik. Onları PKK’ya ve yaşadıkları ülkenin insafına terk ettik. Terörden kaçan vatandaşlarımızı unuttuk, onları da PKK’ya terk ettik. Ne Irak politikamız oldu bizim ne de Iran. Ne Amerika politikamız oldu bizim ne de Avrupa, akıntının akışına bıraktık biz kendimizi, sürüklenip

gittik. ‘91 Körfez Harekâtı bir tarihtir, yaşanmıştır, asla unutamayacağımız dersler vermiştir bize ama biz bundan da ders almadık.

‘91 Körfez Harekâtı’nı bir hatırlayalım. Neydi politikamız? Başta Irak’ın toprak bütünlüğünün korunması. Sonra? Musul ve Kerkük’ü alıp zengin petrol yataklarına sahip olmak, PK K’nın kökünü kazımak, bağımsız Kürt devleti kurulmasını engellemek, Saddam’ı devirmek ve bölgede söz sahibi olmak. Yani kısacası bir koyup dört beş almak.

Ne oldu peki 91 harekâtı sonrası? Irak’ın toprak bütünlüğü korundu mu? Hayır. Önce, kuzeydeki Kürt yapı nedeniyle Irak’ın toprak bütünlüğü tehlikeye girdi. Bugün ise, bağımsız Kürt devletinden bahsetmeye başladık. Musul ve Kerkük’ü aldık mı? Hayır. Soydaşlarımızı katletmeye başladılar. Saddam devrildi mi? Hayır. O dönem daha da güçlendi ve PKK’yı başımıza bela etti. PKK’nın kökü kazındı mı? Hayır. Aksine PKK, kuzeydeki Kürt Yönetimi ile işbirliğine girdi, dal budak sardı. Kısacası bir koymadık, dört beş de almadık.

Gelelim bugünkü Irak Politikasına ve Körfez Savaşı’na. Politikamız nedir? Başta, Irak’ın toprak bütünlüğün korunması. Bakın bir etrafınıza, her gün yüzlerce insan ölüyor Irak’ta. Bütünlüğü kaldı mı Irak’ın? Nerdeyse üçe bölünmek üzere; kuzeyde Kürtler, güneyde Şii ve Sünni’ler. Demek ki, 9l’de temelini attığımız politika tutmamış. Bakın bir etrafınıza, Talabani devlet başkanı oldu, Barzani ise Kürt Özerk Yönetim Lideri. Kürt Devleti kuruldu da biz farkında değiliz, bir resmi ilanı kaldı, onu da yapacaklar, merak etmeyin. Musul, Kerkük’ü almak konusuna gelince, aldık mı? Hayır. Daha dün yüzlerce soydaşımızı Telafer’de katlettiler. Bu savaş sonrasında PKK’nın kampları yok edilecek ve terör örgütü tarihe karışacaktı, hedefimiz buydu, değil mi? Ne oldu? Bakın bir etrafınıza, daha dün Pülümür’de yedi şehit vermedik mi, Tunceli’de şehit, Erzincan’da şehit, Şırnak ta şehit? Ondan önce on, öncesinde beş şehit. PKK’nın kökü mü kazındı? Hayır. Baksanıza bir etrafınıza, Amerika koruyor onları, müttefikimiz Amerika. Yani bu politikamız da tutmamış.

Ne kadar benziyor değil mi birbirine, ‘91 Körfez Savaşıyla bu savaş? Ne kadar benziyor değil mi, ‘91 Körfez politikamız ile 2003 politikamız? Sizce ikisi arasında ne fark var? Ben söyleyeyim, ‘93’te Özal öldü, 2O03’te Tayyip geldi fark bu, değişen başka bir şey yok. Saddam

devrildi yerine Amerika geldi ama bizim için değişen bir şey yok. Aksine PKK güçlendi, kuzey Irak'taki Kürt oluşum güçlendi. '91Fde de kaybetmiştik, şimdi de kaybettik. Sizce, Özal'ın başlattığı politikayı Tayyip mi tamamladı acaba?

Gelin sizinle 2003 savaş öncesine bir göz atalım. Başbakanımız Ecevit. Üçlü koalisyon, yardımcıları Devlet Bahçeli, Mesut Yılmaz. Amerika müttefikimiz ve Irak'ta kitle imha silahları bulunduğundan bahisle Irak'a müdahale etmek istiyor. Sebep neymiş? Kitle imha silahlarının varlığı.

Peki I991'de aynı Amerika, BM'den karar çıkarmadı mı, bu tür silahların bir komisyon marifetiyle bildirilmesi için? Çıkardı. BM Terin 3 Nisan 1991 'de almış olduğu 667 sayılı kararına göre, Irak'ın tümden silahsızlandırmasına yönelik olarak, bütün kimyasal ve biyolojik silahların, menzili 150 km. aşan füzelerin ve bütün nükleer madde ve malzemelerin yerlerini Irak, Güvenlik Konseyine bildirecekti. Nitekim bu karar çerçevesinde kurulan bir komisyon, bu güne kadar Irak'ın silah işini tam bir denetim altına alarak Güvenlik Konseyi'ne raporlar vermedi mi? Neymiş, Irak'ta kitle imha silahları varmış! Bu bir bahane. Irak'a müdahale etmek, Saddam'ı devirip zengin petrol yataklarını denetim altına almak ve Irak kuzeyinde bağımsız bir Kürt devleti kurulmasına olanak sağlamak için bir bahane. Ne oldu savaştan sonra? Amerika'nın almış istihbarat doğru değilmiş! Yani, Irak'ta kitle imha silahları yokmuş!

Gene biz üçlü koalisyonumuza dönelim, bakalım neler olmuş o dönemde.

Basında da yer aldığı üzere, Irak Savaşı'nın mimarlarından biri olarak bilinen ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz 16 Temmuz 2002'de Ankara'ya geldi. Başbakan Ecevit, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu, Dışişleri Bakanı ve Milli Savunma Bakanı'yla görüştü. Konu, ABD'nin Irak'a müdahalesiydi. Bu görüşme konuları, Temmuz 2002'de yapılan Milli Güvenlik Kurulu'na getirildi ve Dışişleri Bakanlığının konuya ilişkin Raporu görüşüldü. Raporda neler yer alıyordu? Okuyalım[38]:

"ABD, Irak'taki rejimi, ABD'ye husumeti, terörizme desteği ve kitlesel imha silahlanma alanındaki faaliyetleri nedeniyle bir tehdit olarak

görmektedir, değiştirilmesinde kararlıdır.

Bir harekâtın nasıl ve ne zaman yapılacağı henüz kararlaştırılmamıştır, erken olması gecikmesinden iyidir.

Demokratik, çok etnik unsurlu, kitlesel imha silahsız, toprak bütünlüğü korunan, ABD ve Türkiye ile barış içinde yaşayan bir Irak istenmektedir.

Olası bir harekâtın Türkiye'ye etkileri bilinmektedir. Olası bir harekât Türkiye'siz de yapılacaktır. Ancak bu daha güç olacak, Türkiye'nin kaygılarının dikkate alınması kadar, yeni Irak'ın şekillendirilmesinde Türkiye'nin katkılarını da sınırlayacaktır.

ABD, Türkiye'nin yaşamsal çıkarlarının bilincindedir ve bu sürece başlangıçtan itibaren katılmasını arzulamaktadır."

Başkan Bush'un verdiği sözlerde raporda şöyle sıralanıyordu:

"Askeri harekât yarım bırakılmayacak, ABD işi sonlandıracaktır.

Saddam ertesinde, ABD Irak'ta, Türkiye ve uluslararası toplumla birlikte, Türkmenler dahil, azınlıklara saygılı, demokratik bir rejimin teşkilini sağlayacaktır. Türkmenlerin hakları korunacaktır.

Bir Kürt Devleti kurulmayacak, Kürtler ile bu konuda bir anlaşma yapılmayacaktır.

ABD, Irak için sadece birkaç muhalif partiyle değil bütün gruplarla konuşmaktadır. Kerkük ve Musul'a yönelik Kürt emellerinin gerçekleşmesine izin verilmeyecektir.

Kürt partileriyle Irak'ın toprak bütünlüğü çerçevesinde işbirliği yapılacaktır.

Askerî harekât Türkiye için mülteci sorununa yol açmayacak şekilde planlanıp icra edilecektir.

ABD, Türkiye'nin uğrayacağı zararları tazmin etmeye çalışacaktır. Körfez Savaşı'nda bu gerektiği kadar yapılamamıştır. Türkiye, Irak'taki rejim değişikliğinden en çok yararlanacak ülkelerden biri olacaktır.

Kitle imha silahları konusunda en etkili bilgi değişimine hazır olacağız. Türkiye'yi Irak füzelerinden korumak için Patriot füzeleri

konuşlandırmaya hazırız.”

Irak Savaşı öncesinde resmi olarak bize yapılan teklif ve verilen sözler bunlardı. Bizim politikamız neydi? Irak’ın toprak bütünlüğünün korunması, Musul ve Kerkük’ün Kürt grupların eline geçmesinin önlenmesi, PKK’nın yok edilmesi, savaş zararlarının tazmin edilmesi, yeniden şekillenecek Irak’ta söz sahibi olunması. Anladığımız kadarıyla bize sunulan öneride PKK hariç hepsi vardı. Bu esaslar üzerinde ABD ile resmi görüşmeler başlatıldı. Sonra ne oldu?

Önce Türk Silahlı Kuvvetlerin komuta kademesi değişti. Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu yerine Orgeneral Hilmi Öz kök atandı. Kara Kuvvetleri KomutanIığına Orgeneral Aytaç Yalman, Jandarma Genel Komutanlığına ise Orgeneral Şener Eruygur getirildi.

Aynı yılın Temmuz ayı içerisinde, AB’ye uyum kapsamında idam cezasının kaldırılması, Kürtçe yayın ve öğrenime izin verilmesini öngören reform paketi Meclis’e geldi. Bu anayasa değişikleri görüşülmeden önce MHP lideri Devlet Bahçeli erken seçim önerisinde bulundu. Başbakan Ecevit de bu öneriyi kabul edince, erken seçimin 3 Kasım’da yapılması kararlaştırıldı. Anayasa reform paketi de 3 Ağustos’ta TBMM’nde görüşüldü. Kabul edildi. Yasa değişikliğine ilişkin oturuma 419 milletvekili katıldı. 162 ret oyuna karşılık 256 evet oyu verildi. İdam cezası ve Kürtçe eğitimle ilgili bu değişikliğe MHP (Milliyetçi Hareket Partisi) ile Recep Tayyip Erdoğan liderliğindeki AK Parti (Adalet ve Kalkınma Partisi) ret oyu verdi. Bu konuya tekrar geleceğiz ama yeri gelmişken bir hususa dikkatinizi çekmek isterim. AB’ye uyum paketine ret oyu veren AK Parti, izlediği Irak politikası başarısızlığa uğrayınca, hemen çark edecek ve sırtını AB’ye yaslayacaktır. Bu politikası da iflas edince, bu sefer geri dönüş yapacak ve “Biz Irak’a gereken önemi vermemişiz” demek suretiyle tutarlı bir politikası olmadığını ortaya koyacaktır. Tekrar geleceğiz bu konuya. Şimdi ABD ile ilişkilere dönelim.

Irak krizi ile ilgili çalışmalar Dışişleri Bakanlığı ile Genel Kurmay Başkanlığı arasında yürütülüyordu. Bu amaçla Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve Genel Kurmay İkinci Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt’ın başkanlığında toplantılar yapılmış ve çalışma grupları oluşturulmuştu. Bu

çalışmalar rapor haline getirildi ve Türkiye'nin "Kırmızı Çizgileri" çizildi. Neydi bizim Kırmızı Çizgilerimiz[39]?

- *Bağımsız bir Kürt devletinin Kuzey Irak'ta ilan edilmesi.*
- *Musul ve Kerkük'ün Kürt'lerin denetimine girmesi.*
- *Kürtlerin bağımsızlaşmasına yol açacak adem-i merkeziyetçi yapıların ortaya çıkması.*
- *Türkmenlerin de Kürtler gibi Irak nüfusunun ana unsurlarından biri olarak görülmediği adem-i merkeziyetçi yapılar kurulması.*
- *Meşruiyet zemini olmadan uluslararası bir müdahaleye taraf olunması (Arap ülkelerinin tutumu burada belirleyici olacaktır.).*
- *ABD'nin bölgeye yönelik hazırlık ve hedeflerinin tam resmi görülmeden ve Türkiye açısından kabul edilebilir sonuç üzerinde mutabakata varılmadan müdahaleye taraf olunması."*

Sizce Başbakan Ecevit sağ olsaydı, bu kırmızı çizgiler aşılabilir miydi? Kemal Derviş'in Türkiye'ye gelmesi, Ecevit'in yanında yer alması, ülkenin en kritik döneminde ortalığı karıştırarak Ecevit'in partisini bölmesi ve Ecevit'i güçsüz bırakması, daha sonra da kaçıp gitmesi acaba kurulmuş bir planın parçaları olabilir mi? Bir şey bildiğimden değil inanın, aklıma geldi işte, merakımdan soruyorum. 2002 Kasım seçim sonuçları da ilginç. Ecevit'in partisi % 10 barajını bile aşamadı. Meclis'e bile giremedi. Ecevit, Kıbrıs Savaşı'na karar veren lider. 2. Körfez Savaşı'nda rahmetli Ecevit başbakan olmuş olsaydı acaba neler değişmiş olacaktı bugün? Merak ettim işte, kendi kendime soruyorum.

Dışişleri Bakanlığı söz konusu raporunda, sınıra yığınak yapılması ve Kuzey Irak'taki Türk askeri varlığının güçlendirilmesini talep ediyordu. Rapor Başbakan'a sunuldu ve ABD ile ilişkiler hızlandı. Bu arada 3 Kasım genel seçimleri yapıldı. AKP % 34 oy oranı ile birinci parti oldu. % 19.5 oy oranı ile onu CHP izledi. Ecevit'in DSP'si ile ANAP ve MHP% 10 barajını aşamadı ve Meclis'e giremediler. Kısacası AKP tek başına iktidar, CHP ise ana muhalefet oldu.

Abdullah Gül 58. hükümeti 19 Kasım'da kurdu ve 28 Kasım'da güvenoyu aldı. İlk gündem konusu Irak krizi idi.

Yapılan görüşmelerde ABD'ye bağlı teknik bir heyetin Türk havaalanı ve limanlarında muhtemel harekât ihtiyaçlarının tespiti için

keşif yapması kararlaştırıldı ve 150 kişilik bir ABD heyeti Türkiye'ye geldi. Ocak 2003'te yapılan MGK'nda, hükümete tavsiye kararı alındı. Neydi bu tavsiye, kısaca şöyle[40]:

"Anayasa'mızın 92. maddesinin uluslararası yasallık koşulunun gerçekleşmesine bağlı olarak, istenmeyen olası gelişmelere karşı, tümüyle Türkiye'nin ulusal çıkarlarını korumak üzere gerekli görülecek askeri önlemlere işlerlik kazandırılmasına yönelik kararların alınmasını sağlayacak adımların, bir takvim uyarınca hükümetçe alınması konusunda tavsiyede bulunulması kararlaştırılmıştır."

Irak krizinin barış yoluyla aşılmasına ilişkin çabalar sonuç vermedi. Hükümet ilk olarak, keşif için izin vermiş olduğu havaalanı ve limanların modernize edilmesine ilişkin tezkereyi 302 evet oyuyla Meclis'ten geçirdi. Bundan sonra sıkı pazarlıkların yaşandığı bir döneme girildi ve bu durum "1 Mart Tezkeresi" olarak tarihimize geçen Meclis oylamasına kadar devam etti. Amerika ile görüşmeler esas olarak Dışişleri diplomatı Deniz Bölükbaşı tarafından yürütüldü. Nihayet 1 Mart geldi. Türk askerinin yabancı ülke topraklarında kullanılmasına ilişkin tezkere görüşüldü. Yapılan oylama sonucu, 264 kabul, 250 ret ve 19 çekimser oyla tezkere reddedildi. Kabul oylarının fazla olmasına karşın, oylamaya katılan milletvekillerinin yarısından bir fazlası evet demediği için tezkere Meclis'ten geçmedi. Bu görüşme ve oylama yapılırken Deniz Bölükbaşı TBMM'ndeydi ama konuşmaya davet edilmedi. Hazırlamış olduğu rapor oylamaya katılan milletvekillerine açıklanmadı.

Meclisten geçmemesine bir diyeceğimiz yok. Yüce Meclisimizdir, her kararı bizim kararımızdır. Ancak, Tayyip 9 Mart'ta milletvekili seçildi. 14 Mart'ta başbakan olarak atandı. 18 Mart'ta Meclis'ten güvenoyu alarak 59. hükümeti kurdu. 20 Mart'ta TBMM'ne ikinci bir tezkere sundu. Türk hava sahasının ABD uçaklarına açılmasına ve gerekirse Türk Silahlı Kuvvetlerinin Irak'a gönderilmesine ilişkin tezkere 332 oyla kabul edildi. Aynı günün sabahı ABD ve İngiliz kuvvetleri Irak'a saldırarak savaşı başlattı. 1 Mart'ta reddedilen tezkere 20 Mart'ta kabul edilmiştir. 20 günde değişen ne olmuştur da, hayır diyenler sonradan evet demiştir? 1 Mart'ta savaşa karşıydılar, 20 Mart'ta nasıl savaş yanlısı oldular? Bu nasıl bir politika?

25 Mart'ta Bush yönetimi, buna karşılık savaş bütçesine Türkiye için bir milyar dolar veya bunun karşılığında 8.5 milyar dolar kredi kullanma hükmü koydu. Yani biz, ABD'ye Irak Savaşı'nda büyük avantaj sağlayan hava sahası yani İncirlik üssünün kullanılmasını bu paraya karşılık mı kabul ettik? Daha yeni açıkladılar, biz Amerika ile bu anlaşmayı yapmışız. Ne karşılığında? Kuzey Irak'a müdahale etmeme karşılığında. Sonradan da vazgeçmişiz paradan ve anlaşmayı yürürlüğe koymamışız. Sizce bu nedir?

Aynı tarihlerde Dışişleri Bakanı Gül, Irak Savaşı'nda koalisyon güçleri içerisinde yer aldığımızı açıkladı. ABD artık, hava harekâtı yoluyla hem malzeme personel nakli yapıyor hem de Irak'ı Türkiye'den kalkan uçaklarıyla bombalıyordu. İş bununla da kalsa iyi. 9 Nisan'da Bağdat düştü. Kürt grupları Musul Ve Kerkük'e girip kontrolü ele geçirdi. Türkmenlerin nüfus kayıtlarına el kondu. Bazıları öldürüldü. Kerkük'e Kürt vali seçildi. Bu sırada Dışişleri Bakanı Gül ise, siyasi temaslarla sorunların çözüldüğünü açıkladı ama aslında çözülen sorun olmadığı gibi yeni sorunlar da kapıdaydı.

4 Temmuz'da Türk ulusu kara gününü yaşadı. 11 Türk askeri ABD tarafından göz altına alındı ve üstelik kafalarına çuval geçirildi. Buna rağmen hiçbir şey olmamış gibi ABD, 18 Temmuz'da yeniden asker gönderilmesi talebinde bulundu ve bunu Tayyip hükümeti hemen kabul etti. 7 Ekim'de tezkere 358 kabul oyuyla Meclis'ten geçti. Tezkere geçti ama bu sefer Barzani Türk askerini Irak'ta istemediği açıkladı. ABD bu talebi kabul etti. Bizimkiler de 7 Kasım'da tezkere yetkisinin hükümet tarafından kullanılmayacağı açıklandı. Yani Irak'a Türk askeri gitmeyecekti, Barzani'nin istediği ol muştu.

Bu manzara dış politikamızın iflasının resmidir. Bu manzara, seçilmişlerin milli çıkarlar kavramına ne kadar yabancı olduğunun resmidir. Bu manzara, AK parti milletvekillerinin milletin vekili değil Tayyip'in vekili olduğunun resmidir. Bu manzara, karar alma mekanizması içinde bulunan makamların, sorumluluk almaya geldiğinde nasıl çekindiklerin in resmidir. Ya da bir takım seçilmişlerin kime ve neye hizmet ettiğinin bilinmediğinin resmidir.

Kendi kendime düşünüyorum da ne delilikler yapmışız biz, ülke için, ulus için. Aslında bize sorarsanız yaptığımız kaçınılmaz olandı ama şu manzaradaki makamlara bakacak olursanız yaptığımız düpedüz delilik. Sen kalk, koskoca İran'a gir hem de yirmi askerle. PKK'nın gümrük noktasını bas. Teröristleri imha et ve kazasız belasız ülkeye dön. Olacak iş mi bu? Ama oldu ve askerimizi koruduk. Sen kalk, gene İran'a gir. Teröristleri yerle bir et. İran'ın 10 kilometre içerisine 36 adet 120.mm.lik havan topu gönder gene askerimizin canını korumak için. Aman Allah'ım! Olacak iş mi bu? İnanın bana oldu hem de rüya gibi. Ama inanın Mehmetçik'in cesareti ile bu bizi yönetenlerin tavrını mukayese etmiyorum hiç. Mehmetçiğin cesaretinde ülke sevgisi vardır, ulus sevgisi vardır, başka bir hesap yoktur. Ama bizi yönetenlerin ne hesap yaptığı belli değil; bilemedik bir türlü Özal ne düşündü, Tayyip ne düşündü de biz bu hallere geldik, bizi bu hallere düşürdüler, bilemedik bir türlü.

Hani bizim seçilmişlerin kırmızı çizgileri? Hani Irak'ın toprak bütünlüğü? Hani PKK ile mücadele? Askerimizin başına çuval geçiren ABD'ye incirlik üssünü kapatacak kadar da mı gücü yok bu bizi yönetenlerin? Onların olmasa da bizim var, bizim gücümüz var, var olmasına var da, o gücü kullanabilecek yöneten gerek, o yönetende de yürek gerek ama Türk ulusunun bekası için atan bir yürek...

Siyasi ve Askeri Kararlılık

"Doğuda Kürt Sorunu var.

Sayın Öcalan aldığı kellelerin hesabını düşünsün.

Silahlı Kuvvetler, durup dururken teröristlere karşı operasyon yapacak değil ya.

Askerlik yan gelip yatma yeri değildir.

Türk olmaktan gocunmayanlar kendilerine Türk diyebilir.

Önce içerideki 5000 teröristi halledin. Sonra dışarıdaki 500 teröriste bakarsınız".

Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı

Yıl 2007. Recep Tayyip Erdoğan bizim başbakanımız. Yukarıdaki sözler ona ait. Sanırım dünyada bir başka ülke yoktur; bir başbakanın kendi silahlı kuvvetlerini terörle mücadelede yalnız bıraktığı bir başka ülke. Şehitlerini görmezden gelen, çıkardığı yasalarla teröriste meydanı veren bir başka ülke olamaz. Cumhurbaşkanın dahi katıldğı şehit törenlerine katılmaktan korkan, kaçan bir başka başbakan da olamaz. Yaşadığımız terör sorununu uluslararası platforma taşımayan, "gereğini yaparız" gibi ucuz sözlerle geçiştiren bir başka başbakan yeryüzünde olamaz. Başbakanlık yaptığı Türk ulusunu aşağılayan, alt kimlik gibi gören bir başkası olamaz.

Terörle mücadelenin asli görevi olduğu gerçeğini görmezden gelen bir başka başbakan var mıdır yeryüzünde?

Askeri kararlılık konusunda söyleyeceğimiz bir şey yok. Genel Kurmay Başkanımız, *dağda tek bir terörist kalmayıncaya kadar mücadelemiz sürecek*, dedi. Asker hâlâ dağda ve teröristlerle mücadeleyi can pahasına sürdürüyor. Bizim esas meselemiz siyasi kararlılık meselesi. Sizce Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın terörle mücadelede kararlılığı var mıdır? Birlikte bakalım ve görelim, var mıdır yoksa yok mudur?

2002 Kasım seçimleriyle iş başına gelen AK Parti Genel Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın, terörle mücadele konusunda yaptığı ilk iş,

şimdiye kadar terör olarak bilinen sorunu, "*Doğuda Kürt sorunu var*" diyerek siyasi mecraya çekmek olmuştur. Daha başta yanlış yapmıştır Tayyip; doğuda yaşayan halkımızın bir terör sorunu vardır, Kürt sorunu değil. Çocukları kaçırılan kim? Köyleri basılan, öldürülen, terör nedeniyle göç etmek zorunda kalan kim? Ölüm korkusu nedeniyle, PKK'nın siyasi kol ve kanatları DEP, HEP, HADEP gibi partilere oy vermeye zorlanan kim? İşsizlik, eğitim, sağlık gibi sorunlarla yıllardır boğuşan kim? Halkımız. Evet, halkımız. Bizim seçilmişlerimizin bir doğu politikası olmadığı için çığ gibi büyüdü sorunlar. Bizim zaten esas sorunumuz seçilmişlerimizdir, çünkü bir politikaları yok. Halkımız insanca yaşamak istiyor, tek dertleri bu ama yaşayamıyor terör yüzünden, fakirlik yüzünden. Bunun adı Kürt Sorunu olamaz. Bunun adı, seçilmişlerin halkımıza ihaneti olur ancak, insanımızın insanca yaşamasını sağlayamadıkları için. Zamanda ekonomik, sosyal ve diğer tedbirleri alınmış olsaydı, yılanın başını küçükken ezmiş olsaydık, bu terörü otuz yıldır yaşamazdık biz. Şimdi ise ülkemizde bir terör sorunu var, PKK'n in yarattığı. Ama bunu anlamak bir türlü Tayyip'in işine gelmiyor ve bu soruna Kürt Sorunu, diyor. Acaba neden?

Ardından Recep Tayyip, Kürtlere kültürel haklardan, demokrasiden, insan haklarından bahsetti. Adına da AB'ye uyum, dedi. Tuttu, yokluktan Türkçe öğrenememiş öz be öz Türk vatandaşlarına Kürtçe öğretmeye kalktı. TV'lerden Kürtçe yayın yaptı. Daha da ileri giderek, yüzyıllardır Türk doğmuş, Türk yaşamış Türk Ulusu'na alt kimlik dedi ve Türkiyelilik kimliğini bizi yakıştırmaya kalktı. Aynı şeyleri Abdullah Öcalan da söylüyordu, Türkiyeli. Tayyip'in sanki Türklere bir kini vardı; "*Türk olmaktan gocunmayanlar kendilerine Türk diyebilir"* sözüyle bizi aşağıladı. Kürt sorunu demek ulusu bölmeye çalışmak demek, değil midir? Teröre destek vermek demek, değil midir? Teröristlerin yıllardır yaptığı katliamları haklı çıkarmaya çalışmak demek, değil midir?

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, teröristlere hitaben, "gelin masaya oturup konuşalım" demek suretiyle teröristle pazarlık yapmaya kalktı. Teröristle pazarlık olmayacağını bilmiyor muydu bu Tayyip? Hayret, aynı şeyi Özal da yapmış, '93 Mart'ında PKK ile ateşkes anlaşmasını sözde de olsa onaylamıştı.

Recep Tayyip Erdoğan, bu satırlar yazıldığı sırada Başbakan'dır. Başbakan bu, sıradan bir adam değil. Bu başbakan, şehit töreninde, "askerlik yan gelip yatma yeri değildir" demiştir. Yine aynı Başbakan'ın, Abdullah Öcalan'a "Sayın", şehitlerimize ise "kelle" dediği ortaya çıkmıştır. Bu nedir? Bu kimdir? Kanımca bu konudaki ilk araştırma, Hürriyet Gazetesi Yazan Emin Çölaşan tarafından yapılmış, daha sonra yazar Ergün Poyraz tarafından, "Musa'nın Çocukları, Tayyip ve Emine" isimli kitabında konu detaylı olarak incelenmiştir. Bakalım Recep Tayyip kimmiş[41]?

"Hürriyet yazarı Emin Çölaşan, önceki gün, Başbakan Recep Tayip Erdoğan'ın nüfus kayıtlarında Havuli, Farfuli, ve Fatuli gibi isimlere rastlandığını yazdı, Çölaşan'ın verdiği bilgiye göre, Ahmet ve Yunus Erdoğan'ın ana adı Havuli. Fatuli Erdoğan'ın ana adı Farfuli, Vesile Erdoğan'ın ana adı Fatuli'ydi."

Bizim de aklımıza insanların soyunu sopunu araştırmak, oralardan sonuç çıkarmak, siyasal amaçla kullanmak asla gelmez. İnsanların ve ailelerin kökeni şu ya da bu olabilir. Bizim için, bir seçilmişle ilgili önemli olan; ekmeğini yediği, suyunu içtiği Türk ülkesine, Türk ulusuna hizmet edip etmediğidir. Ama, Gazi Paşa'nın şu sözünü de unutmayınız: *"Muhterem milletime tavsiyem odur ki, sinesinde yetiştirerek başının üstüne kadar çıkaracağı adamların kanındaki ve vicdanındaki cevher-i asliyi çok iyi tahlil etmek dikkatinden bir an vazgeçmesin!"*

Bizim başbakan kimmiş, Ergun Poyraz şöyle anlatıyor:

"Recep Tayip Erdoğan'ın en yakınındaki isim tarafından yazılan ve Tayip tarafından yalanlamayı bırakın desteklenen "*Erdoğan'ın harfleri*" adlı kitaba baktığımızda, Tayyip Erdoğan'ın Musa Peygamber'in soyundan geldiği bildiriliyor, Musa'nın İsrailoğlu olduğu vurgulaması yapılıyordu. "*Ben şeriatçı biriyim*" diyen birinin Hz. Muhammed'in soyundan geldiğini ya da en azından onla bağlantılı olduğunu iddia etmesi gerekirken, İsrailoğulları'na gelen peygamberle kendini özleştirip bir de onun soyundan geldiğini açıklaması, soyunda "*Yahudilik*" olduğunun en açık kanıtı oluyordu. Gürcü olduğunu söyleyen Tayyip, bu özelliğini gizliyordu. Tayyip anne tarafından Gürcistan'da yerleşik Musa'nın yani Yahudi'nin soyundan geliyordu.

Başbakan olduğundan beri ağzından bir kez bile “*Türk milleti*” sözü çıkmıyor, hep “*Türkiye halkı*” diyordu. Kaldı ki; gerek MSP Gençlik Kolları Başkanlığı, gerek RP İl Başkanlığı, gerekse Belediye Başkanlığı döneminde danışmanlığını yapan ve Tayyip’in, “*beynimin yarısı, bugünlere gelmemde çok emeği vardır*” dediği Mehmet Metiner, Tayyip için, “Türk değildir” diye açıklamalarda bulunuyordu.”

İşte bizim başbakanımız bu. Hepsi bu da değil, daha çok şeyler var ama öğrenmek istiyorsanız Ergun Poyraz’ın “Musa’nın Çocukları” isimli kitabını okumalısınız. Okuduktan sonra, inanın bana, size bu tavsiyede bulunmuş insanlara teşekkür edeceksiniz. Biz gene başbakanımıza ve onun terörle mücadele kararlılığına dönelim.

Allah aşkına, bu Başbakan’nın terörle mücadeleye yönelik yaptığı bir iş var mıdır? Aldığı bir tedbir var mıdır? Mücadele niyeti var mıdır? Verdiğimiz bunca şehit bu başbakanın umurunda mıdır? Yok! İnanın bana yok! Aksine, söylemleri ve aldığı kararlarla terörün artmasına yol açan ta kendisidir. Zaten misyonu bu onun, onun için geldiler iktidara, kendilerine biçilmiş bir misyonu tamamlamak için. Devletin bütün kurumlarını yıprattılar, görev yapamaz hale getirmek istediler. Milli servetimizi tek tek sattılar. Uçan kuşa borçlandırdılar bizi. Milli birlik ve bütünlüğümüzü zaafa uğrattılar. Bir ülkenin bekasına bundan daha fazla ne kötülük yapılabilir ki?

En büyük zararı da, Ceza Muhakemesi Kanunu’nu değiştirip polis ve jandarmanın elinden almakla bize verdiler, meydanı ise teröristlere bıraktılar. Siyasi kararlılık bu mudur? Dünyan in terörist dediği Yasin El Kadı’ya kefil olan bir başbakandır bu Tayyip. Hamas örgüt liderinin, “kadim dostumdur” dediği bir başbakandır bu Tayyip. Terörle mücadelede Türk Silahlı Kuvvetlerini yalnız bırakmış, kendi milli ordusuyla dalaşmaya kalkan yeryüzündeki ilk başbakandır. 12 Nisan da basın açıklaması yapan ve terörle mücadele için Irak’a operasyon yapılması şarttır, diyen Genel Kurmay Başkanı’na, talep gelirse bakarız, diyebilecek kadar milli çıkarlarımızı görmezden gelen bir başbakandır bu Tayyip.

Bugünlerde ortalık gergin. Çok şehit verdik; bir yarbay, iki binbaşı, bir astsubay, bir uzman jandarma, onlarca asker, çok şehit bu çok. Hep bekledim, başbakan çıksın konuşsun, terör bitecek, desin diye, bir umut

işte. Çıktı, konuştu ama bir türlü terör bitecek, demeye dili varmadı. Terörle mücadele kararlılığımız sürecek, dedi ama terörü bitireceğiz, demedi. İçişleri Bakanı'na soruşturma yapılsın, diye talimat vermiş. Ne için? Şehit törenlerine gelen öfkeli kalabalığın, hükümet üyelerine hitaben "hainler dışarı" dediği için. Gene bu öfkeli insanlar, "hükümet istifa" dediği için. Soruşturma yapılacakmış, failleri bulunup cezalandırılacakmış. Neden? Suç mu bu? Şehidin kanının hesabını sormak, ne zamandır suç oldu, şehitler diyarı canım Anadolu'da, Türkeli'nde? Şehit aileleriyle uğraşacağına bunlar, gitsinler PKK'nın siyasi kol ve kanatlarıyla uğraşsınlar, Barzani'yle uğraşsınlar, açlık sınırında yaşayan milyonların derdine çare olsunlar. Zor işler tabi bu, zor işler, şehitlerle, yakınlarıyla uğraşmak daha kolay onlar için.

Başbakan Tayyip, "önce içerideki 5.000 teröristi temizleyin, sonra dışarıdaki beş yüz teröriste bakarsınız" demiş. Buna yanıt çabuk ve oldukça sert geldi, ana muhalefetten: *"Bu sözleri ancak Barzani söyler, Talabani söyler, Amerika söyler ama Başbakan söyleyemez. Terörle mücadelenin karşısında tek engel bu hükümettir."* Demek bizim gibi düşünenler de varmış. Yani bu hükümetle terörle mücadele edilemez, diyenler de varmış. Doğru. Siz hâlâ bu hükümetin yani Tayyip hükümetinin, terörle mücadele konusunda siyasi bir kararlılığı olduğunu ya da olabileceğini mi düşünüyor musunuz? Sınır ötesi harekâta izin vermek, Tayyip hükümetinin terörle mücadele kararlılığını mı gösterir? Hayır. Olsa olsa, kuzey Irak'ta Barzani ile PKK'nın hesaplaşması olur bu. Bu da sizin kimin yanında yer aldığınıza göre değişir, Amerika'nın kimi desteklediğine göre değişir. Bana sorarsanız şimdi, kafa kafaya vermiş düşünüyorlar, "PKK'yı mı güçlendirelim Irak'ta, yoksa Barzani'yi mi", diye. İnanın orta bir yol bulacaklar; Barzani, Talabani, PKK üçlüsüyle bir koalisyona gidecekler, biz yine şehit olmaya devam edeceğiz...

Milis Güçleri

Terörle mücadelede başarı için, milis güçlerinin veya işbirlikçilerinin etkisiz bale getirilmesi şarttır. Bu da çok önemli bir noktadır. Teröristi dağda tutan bu işbirlikçilerdir, ihtiyacını karşılar, yardım götürür, haberleşme yapar, patlayıcı döşenecekse patlayıcı döşenecek yerleri hazırlar önceden terörist gelsin rahat bulsun diye. Milis güçlerinin, barındıkları yerler, şehirler, kasabalar, halkın içindeler. Yani silahlı kuvvetlerin etki planı dışındadır. Bunların mutlaka etkisiz hale gelmesi lazım.”

Yaşar Büyükanıt, Org. Gen. Kur. Bşk. 27 Nisan 2007

Nedense Tayyip bu konuya hiç değinmiyor, niye ki acaba? Sanki hiçbir şey bilmiyor, ülkemiz ona yabancı. PKK’nın milisleri hakkında çok söylendi çok yazıldı ama mücadele edilmedi ya da edilemedi bugüne kadar. Belki de o yıllarda sıra milislere gelmemişti zira PKK militanı o kadar çoktu ki! Çok da tanım yapıldı milisler için; kimi, “gece külahlı gündüz silahlı”, kimi ise, “gündüz köylü gece terörist”, diyordu. Çatışmaların zirvelere ulaştığı 92 - 95 yıllarında basın, bizim terörü Ankara, İstanbul gibi merkezlerden takip ediyordu, terör de uzaktı onlara terörist de. Konvoylarımız ilçe merkezlerinde saldırıya uğruyordu, şehit veriyorduk ama basın bizi anlamıyordu. Biz, şehirdeki PKK milisleri bize ateş etti, diyorduk, onlar ise PKK’nın şehirde ne işi var, gibi yorumlar yapıyordu. General Osman Pamukoğlu’nun Hakkari bölgesinde yaptığı büyük bir operasyon esnasında teröristler dikkati dağıtmak için Yüksekova’dan geçen bir konvoyumuza gündüzün saldırdılar, bütün gün çatışma devam etti. Güpegündüz eylem yapanlar kimlerdi? Ama dikkatler milislere çekileceği yerde, suçlanan biz olduk, masum halk hedef alındı, denilerek. Basın, terörle mücadelede ülkesine, insanına yardım edemedi, çünkü terörden ve teröristten uzaktı onlar, biz ise çok yakın.

Teröristtin kamufle edilmiş olarak şehirde gezeni milistir ve o da bir teröristtir. 92’de Şırnak’ın, Cizre’nin yakılıp yıkıldığı günleri hatırlayın. Ayaklanma provası yapıldığı, PKK’nın cephe hükümeti kurmayı planladığı yılları, ayları, günleri hatırlayın. Biz bunları yaşadık[42]:

“1992 Nevruz provokasyonu öncesindeki olaylar silahsız mitingler veya yürüyüşler olarak gerçekleşti. Nevruz da ise yarı silahlı bir uygulama görüldü. 19 Ağustos’ta da Şırnak ilinin etrafı militanlar ve çevre köylerden toplanan silahlı milisler tarafından sarılırken, şehir içindeki, silahlı milisler de evlerde mevzileniyordu. Bu sefer ki provokasyon daha büyük olmalıydı ve daha çok kan dökülerek daha fazla etki yaratılmalıydı. Bu düşünceyle tümden silahlı yarı işgal eylemi gerçekleştirilerek sonuç alınmak istendi.

Şehrin etrafını sararak mevzilenmiş militan ve çevre köylerden toplanmış milisler, roketatar ve ağır silahlarla saldırıya geçiyorlar, içerideki milisler de evlerinden resmi binalara ateş etmeye başlıyorlar. Bu durumda güvenlik güçleri pasif savunmaya geçerek, ateş açılan evleri hedef almak sorunda kalıyorlar. Şehrin kuzey tarafından şehre girmek isteyen teröristler, koruyucuların direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Teröristler, mevzilendikleri tepelerden attıkları roketlerle güvenlik güçlerine ait binaları tahrip edip geri çekildikten sonra, içerideki milisler çatışmayı sürdürüyorlar.

İki gün devam eden bu olaylar, güvenlik güçlerinin hakimiyeti ele geçirip bütün evleri araması ve bir çok kişiyi gözaltına almasıyla sona eriyor. Ve evlerde çok sayıda sığınak tespit ediliyor.

Olaylar sona erdikten sonra, yakalanan kişilerin militan olup olmadığı tartışması başlıyor, işe bakın! Devletin bir vilayetinde günlerce karşılıktı olarak silahtar patlayacak, resmi binalar ve sivillere ait evler hasar görecek, güvenlik güçleri ve sivillerden insanlar ötecek ve yaralanacak, bütün bunlara rağmen yakalanan kişilerin militan olup olmadığı tartışması yapılacak!

Şehirde aktif provokatörler varken; iki kelimeyi bir araya getiremeyen, silahtan başka bir şey bitmeyen ve dağda sığır gibi kutlanılan adama ne gerek var?

Milisin aktif olduğu yerde terörist asla içeri giremez. Zaten milisin görevi, böylesi toplumsal olayların ve provokasyonların yaratılmasıdır. Kaldı ki, yakalanan şahısların birçoğu çevre il, ilçe ve köylerden olduğu ortaya çıkmıştır.

Eğer milisler içerideki güvenlik güçlerini tesirsiz hale getirebilseydi, teröristler mevzilerinden çıkıp şehri tümden işgal edeceklerdi, ama bu gerçekleşmeyince, saldırıyı başlatan çevrede mevzilenmiş teröristler, bu ihtimal karşısındaki planlarını uygulayarak geri çekildiler ve ortaya çıkan askeri yetersizliği siyasal kazanıma dönüştürmek amacıyla içerideki milislerle güvenlik güçlerini baş başa bıraktılar.

Neticede hakimiyet sağlanıp yapılan çağrılarla halk sükunete davet edilince bu kez devleti "ateş olmayan yerde duman" iddia ederek halkı Şırnak'tan göçe zorladılar. Halkı iğfal edercesine provokasyonlar yaratan PKK, asalak ve ucube provokatörlerini devreye sokarak şaşkınlık içerisindeki toplulukları çevre köylere doğru yola düşürdü. Bu şekilde trajik bir görüntü yaratmaya çalıştı."

PKK'nın milis güçlerini kim etkisiz hale getirecek? Bunlar il, ilçe, kasaba ve köylerdedir, diyor Genel Kurmay Başkanımız. Kim etkisiz hale getirecek bunları? Polis ve jandarma. Nasıl getirsin polis ve jandarma bu milisleri? Yetkileri yok ki! Polis ve jandarmanın gece yarısı şüphelendikleri bir aracı dahi arama yetkisi yok, gidip cumhuriyet savcısından yazılı izin alması gerek. Mülki amirden yazılı izin alması gerek. Ayrıca, "PKK eylem yapmaktan vazgeçerse, silahlı kuvvetler, durup dururken niye operasyon yapsın" diyen bir başbakan var ülkemizde, adı Tayyip. Bu ne demektir? PKK silahlı bir güçtür, kanunsuzdur, yaptığı iş devlete kafa tutmaktır. Hal böyle olunca, nasıl olur da bir başbakan, eylem yapmayan teröristin varlığını sürdürmesi niyetini taşır? İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'dur yani polis ve jandarmanın amiri. Hiç sesi çıkıyor mu? Şehir merkezlerindeki PKK milislerinin açığa çıkarılması için yaptığı bir çalışma var mı? Terör örgütünün siyasi kanadı DTP ve ona bağlı örgütlerin sadece ve sadece para hareketlerini izlese gene milislere ulaşılır ama mücadele niyetiniz yoksa milisler de yaşar aramızda. Böyle içişleri bakanı olursa, böyle başbakan olursa polis ne yapsın, jandarma ne yapsın!

Ne zaman sınır ötesi harekât gündeme gelse, terörist eylemler içeride oluyor, diyor bunlar. Bu ne demek biliyor musunuz; teröriste hedef göstermek demek. Şimdi bakıyorsunuz bütün çatışmalar Tunceli yöresinde çıkıyor. Halbuki siz terörist coğrafyasını gördünüz, eylem kararı alan bir teröristin en kolay eylem coğrafyası Hakkari'dir, Van'dır. Ama oralarda

pek ses yok. Neden? Oralarda eylem olursa, teröristin Irak'tan geldiği gün yüzüne çıkacak da ondan. Sorarız şimdi Tayyip'e, Gül'e, siz hâlâ teröristin Irak'ta yuvalandığını bilmiyor musunuz? Daha dün yabancı televizyonlar bunların varlığını görüntülemedi mi? Biliyorlar, biliyorlar ama mücadele niyetleri yok bunların. Neden başbakan; önce içerideki teröristi yok edin, sonra Irak'a bakarsınız, diyor? Bu; yurt içindeki teröristlere, "eylem yapın eylem yapın ki terörist yurt içinde diyelim ve dikkatleri yurt içine çekelim", anlamına gelmez mi? Bu; PKK'ya eylem talimatı vermek değil midir? PKK artık büyük gruplarla dağda dolaşmıyor, her grubu iki kişi üç kişi, Nerde diğerleri; şehir merkezlerinde, eskilerin dediği gibi "gündüz külahlı gece silahlı". Cezaevine girmiş çıkmış dağdakiler nerede yaşıyor?

İç bölgelerde milis desteği olmadan eylem olmaz. Çoğu milistir olay çıkaranların. Ama biz dağda mücadele ettiğimiz için, şehir merkezlerindeki milisleri kendi haline bıraktığımız için, Irak'a sınır ötesi harekât izni verilmediği için, şehit vermeye ve şehit olmaya devam ediyoruz. Sizce bu nedir?

Psikolojik Harekât

Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Milleti denir. Ne Mutlu Türk'üm Diyene!

Mustafa Kemal Atatürk.

Türkiye Cumhuriyetine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, Madde: 66

Bizim başbakanımız, "ben Türk'üm" demiyor, sanki o Anayasa'ya göre Türk değil! Ama başbakanlık koltuğunda oturuyor ama sanki o koltuğu ona veren Türk ulusu değil, "Ne mutu Türk'üm" diyen Mustafa Kemal değil! Psikolojik harekât bir uzmanlık işidir, bir ekip işidir. Bizim işimiz değil belki ama yaşadıklarımız var. En azından soruyoruz: PKK'nın yıllardır sürdürdüğü psikolojik harekâta karşın biz ne yapıyoruz, diye? Bağımsız devlet kuracağız, biz Türk değiliz, Kürtçe eğitim yapacağız, PKK Kürt halkının ordusudur, diyorlar. Yıllardır sürüyor bu iş. Peki, buna karşın biz ne yapıyoruz?

PKK, ülkemizi bölebilir mi, bu güce sahip mi sizce? Bin yıldır birlikte yaşadığımız insanlarla biz, bir değil miyiz? Türk milleti, cumhuriyeti kuran halk değil mi? Anayasa ile cumhuriyete bağlı olan insanlar Türk değil mi?

Halkı göz ardı edemezsiniz. Otuz yıla yakın bir zaman devam eden bir terör olayında binlerce can veren halkımız, bu ayrılıkçı terör örgütü PKK'ya asla destek vermedi. Halkımız ayrılıkçı bir eyleme destek vermedi. Ama iktidar sahipleri devlet otoritesini PKK ile paylaşırsa halk ne yapsın? PKK'nın ne olduğunu, yurttaşlığın ne olduğunu, ülke sevgisi, bayrak sevgisinin ne olduğunu, mili birlik ve beraberlik ne demek halka anlatmak lazım. Şu milli eğitimin haline bir bakın. Fethullah Gülen'e ait olduğu söylenen okullar, dershanelerde yapılan eğitim, milli eğitimin kat be kat üstünde. Beyin yetiştiriyorlar kendi Fikirleri doğrultusunda. Biz ne yetiştiriyoruz, dershane köşelerinde sürünen evlatlarımızın haline bir bakın. Psikolojik harekâtı yapacak olan insandır. Psikolojik harekâtın hedef kitlesi de insandır. Öncelikle bizim Türk insanı yetiştirmemiz gerek;

bayrağına, ulusuna, toprağına bağlı, dürüst, şahsi çıkar düşünmeyen, halkına hizmeti şiar edinmiş insan. Önemli bir iş bu; devletin bu konuda organize olması, Türkçe bilmeyenlere öğretilmesi, ulus bilincinin sağlanması lazım. PKK'nın silahlı eşkıya olduğu, Türk devletine kafa tutamayacağını, bugüne kadar yaşamışsa hep iktidar sahiplerinin gafletinden olduğunu ama artık bu işe son vermenin zamanı geldiğini anlatmak gerek. Öyle ağaç dikmekle olmaz bu iş. Çocuklara şeker vermekle, okul boyamakla, vatandaşı boyamakla olmaz bu iş. Umut veriyorsunuz insanlara, umutla bekliyorlar sizi, sonra kaçıp gidiyorsunuz, aldatıyorsunuz. Böyle psikolojik harekât olmaz. Verdiğiniz sözleri tutacaksınız. Onları kaderine terk etmeyeceksiniz. İnsanlar size güvenecek. Bu iş süreklilik ister, karşılıklı güven ister. Bugün böyle, yarın öyle yapmakla da olmaz bu iş. Bu iş plan program işi. Ferdi çalışmalarla da psikolojik harekât olmaz. Topyekûn bir harekât bu; devletin tüm kurum ve kuruluşlarının yer alacağı, destekleyeceği topyekûn bir harekât.

Unutmayınız ki, halkımız iktidar sahipleri ne demek, bilmez. Halkımız devleti bilir, onu tanır. Karakol, köy kapatmak çare değil. Daha çok karakol açacaksınız, açtığınız her yerde Türk bayrağı dalgalanacak. Göç edenlerden isteyenleri toprağına döndüreceksiniz. Bir zamanlar sizinle birlikte PKK'ya karşı savaşan insanları, korucuları terk etmeyeceksiniz. Şehitlerinizi, ailelerini unutmayacaksınız. Gazilerinizi unutmayacaksınız. Bu mücadeleye gönül vermiş insanlarınızı unutmayacaksınız. Unutmadığınızı da göstereceksiniz. Örgüt yandaşları insan hakları dernekleri kuruyor, siz şehit ve gazi ailelerini bile örgütleyemiyorsunuz. Örgüt Avrupa'da bürolar açmış, dernek, vakıf kurmuş, siz gurbetçilerinizi bile örgütleyemiyorsunuz. Örgüt Irak'ta soydaşlarınızı katlediyor, onlara bile sahip çıkamıyorsunuz. Nasıl devletsiniz siz! Siz böyle yaparsanız size kim inanır, kim güvenir!

Psikolojik harekât bu. Psikolojik harekât demek, güven sağlamak demektir. Güven devletin varlığıyla sağlanır. Bu ülkenin her karış toprağında devlet var, diyeceksiniz. Halk bunu görecek. Halk devleti görecek. Halk devlete inanacak, güvenecek. Devletin gücünü göstermek gerek. Ama önce insanlar insanca yaşayabilmeli. Kim yapacak bunu? Kim örgütleyecek psikolojik harekât konusunda devletin kurumlarını? Tayyip yani hükümet. Peki, Türk'e, Türkiyeli diyen bir zihniyet bunu yapar mı?

Türkçe bilmeyene Kürtçe öğretmeye kalkan bir zihniyet bunu yapar mı? Teröre Kürt Sorunu, diyen bir zihniyet bunu yapar mı? Hayır. Yapamaz değil yapmaz. Peki ne olacak? Biz demokratik bir ülkeyiz asla çaresiz değiliz. Tayyip kendisine Türk demese de, bulunduğu görev icabı Türk halkına karşı sorumluluğu vardır, halkımız da bu hesabı ondan soracaktır. Şimdi ülkemizde Vatana İhanet Kanunu bile yok ama olsun. Gün gelir, kanun çıkar ve bu hesap sorulur ama öbür dünyada değil bu dünyada, biz yaşarken...

Dış Destekler

“Terörle mücadelede dış desteğin kesilmesi şarttır. Dış destek derken yalnız maddî destek atarak ifade etmiyoruz. Hem siyasi hem maddi boyutunu etkisiz hale getirmek lazım. Bugün, PKK 3 alanda faaliyet göstermektedir. Birinci alan Kuzey Irak. Burası PKK için yaşama, eğitim ve lojistik destek atanıdır, ikinci alan, Türkiye, bu alan PKK için mücadele alanıdır. Üçüncü alan, Avrupa, burası da PKK’nın siyasi alanıdır. Dış desteğin kesilmesi derken bunların hepsini kapsayacak şekilde ifade etmenin doğru olduğu kanaatini taşıyorum.”

Yaşar Büyükanıt, Org. Gen. Kur. Bşk. 12 Nisan 2007

PKK’nın birinci yaşama alanı Kuzey Irak. Bunu hepimiz biliyoruz ama Irak’a operasyon için hükümet karar almıyor. Almaz ise nasıl önleyeceğiz Irak’ta yaşayan PKK’yı? Önleyemiyoruz ve bu yüzden şehit oluyoruz. Peki, bunun sorumlusu kim? Recep Tayyip Erdoğan, başbakan, hükümetin başı.

PKK’nın ikinci yaşam alanı Türkiye. Nerede bu PKK? Dağlarda üç beş kişi ama çoğunluğu şehir merkezlerinde, milisler. Kim mücadele edecek bunlarla? Polis ve jandarma. Edemiyor çünkü yetkileri yok. Bunun sorumlusu kim? Ceza Muhakemesi Kanunu nu değiştiren, yetkileri geri alan hükümet.

Üçüncü alanı PKK’nın Avrupa. Ne yapıyor orada? İşçilerimizden haraç topluyor, bölücü yayın yapıyor, dernek vakıf kurup PKK’yı uluslararası zemine taşımaya çalışıyor, eleman temin ediyor, liderleri ise siyasi mülteci olarak yaşıyor, örgütü yönetiyor. Kim önleyecek bunu? Hükümetin dış politikası. Yapmıyor, onurlu bir dış politikaları yok, terörle mücadeleye yönelik bir dış politikaları yok, katil Fehriye Erdal’ı bile alamadı bu hükümet Avrupa’dan, Danimarka’da faaliyet gösteren ROJ TV’nin bile yayına engel olamadılar.

Ne olacak peki? Irak’taki terörist varlığını yok edemiyorsanız, ülkemizdeki milisleri etkisiz hale getiremiyorsanız, örgütün Avrupa’daki faaliyetlerini önleyemiyorsanız PKK’nın yaşam bulduğu alanları nasıl yok edeceksiniz siz?

Konuyu biraz daha açalım ve Genel Kurmay Başkanımızın sözlerine bir ilave daha yapalım; terör örgütüne yaşam alanı sağlayan paradır, kara para. Öncelikle bu PKK örgütü; silahlanmak için, binlerce teröristi beslemek için, yayınlar için, örgütlenme ve propaganda için bu parayı nereden buluyor? Başta söylemiştik, kaçakçılık. Evet, kaçakçılık İran ve Irak sınırlarından yapılıyor ve PKK haraç alıyor. Yıllardır süren kaçakçılığı kesemedik biz! Sınırlarımızın korunmasından kim sorumludur? Mülki amirler yani sırasıyla kaymakam ve valiler, sonra da İçişleri Bakanı yani hükümet. Bu seçilmiş ve atanmışlar, nasıl yerine getirir bu sorumluluğu? Asker ve jandarma vasıtasıyla. Ama asker koruyamıyor hududu, insan gücüyle korunamaz ki bu hudut! Neden hükümet tedbir almıyor? Alamaz. Çünkü sınır boylarında oturan vatandaşlarımızın ana gelir kaynağı kaçakçılıktır. Bugüne kadar kaçakçılığı ikame edecek bir ekonomik tedbir bulunamamıştır. Kaçağı keserseniz halk şikâyet eder. Halk demek, bizim seçilmişlerimiz için oy demektir. Kaçağı keserseniz oy kaybedersiniz onun için kaçakçılık seçilmişler tarafından önlenemez.

Ne olacak? Oy derdinde olmayıp halkımıza hizmeti düşünen seçilmişlere sahip olduğumuzda bu sorun çözülecektir.

Başka nereden buluyor bu parayı? Avrupa’da bir lokma ekmek için çalışan gurbetçilerimiz haraca bağlamış, zorla para topluyor. Televizyon şirketi var Roj TV, Danimarka’dan yayın yapıyor ve para kazandırıyor örgüte. Avrupa’da dernekler var, vakıflar var, yardım ediyor bizim teröristlere. Etkin bir dış politika ile gurbetçilerimize sahip çıkamadık biz, onları örgütleyemedik, haklarını koruyamadık, Avrupa’daki ülkelerin örgüte desteğini kesemedik!

Allah aşkına sorarım size, bizim Terörle Mücadele Üst Kurulu yani Dışişleri Bakanı Gül’ün başkanı olduğu kurul ne iş yapar? Biz de terörist örgüt kimdir? Bir örgütün terörist olduğu yolunda alınmış bir karar var mıdır? Yani PKK bir terör örgütü müdür? Hamas, Hizbullah, Filistin Kurtuluş Örgütü, El Kaide, tüm sayılanlar birer terör örgütü müdür? Bu şekil terör örgütlerinin mal varlıklarının dondurulması, kişisel servetlerine el konulması, yurt dışındaki varlıklarına el konulması ya da dondurulmasına ilişkin biz de alınmış bir karar var mıdır? PKK bir terör örgütüyse eğer, Avrupa’daki dernekleri, vakıfları, büroları nasıl oluyor da

faaliyet gösteriyor? Örgütsel yayınlar, nasıl oluyor da Avrupa'da basılıyor? Bizim diplomatlarımız yok mu? Bizim Milli istihbarat Teşkilatımız yok mu? Bizim uluslararası bir politikamız yok mu? Bunu önleyecek gücümüz yok mu bizim? Bizim bunlara karşı uygulayacak bir dış politikamız yok mudur? Elbette yok, olamaz da zaten. Tayyip hükümetiyle bu iş olamaz. Çünkü, Hamas örgüt liderinin "Benim kadim dostumdur." dediği bir başbakanımız var, BM'lerin terörist dediği Yasin El Kadı'ya kefil olan bir başbakanımız var. Yabancılar bilmiyor mu tüm bunları, yabancılar bizim içimizi görmüyor mu? Sizin uğraşmadığınız teröristle onlar neden uğraşsın ki sizin yerinize!

Başka nereden para buluyor bu örgüt? Doğulu iş adamlarımız, sanatçılarımız, kendi halkımızdan Abdullah Öcalan'a göre bağış bize göre haraç topluyor. Yıllardır devlet otoritesini doğuda tesis edemedik biz! Devlet her karış toprağında güç değil mi? Devlet otoritesini PKK'ya mı teslim ettik biz? Devlet gibi devlet olursanız, otoritenizi tüm ülke sathınıza yayarsanız, PKK'nın otorite olmadığına halkı ikna edebilirseniz, halkımız PKK'ya haraç vermez. Ama bizim yönetenlerin devlet olmak gibi bir niyeti olmaz ise halk ne yapsın?

Anlatmaya çalışıyorum size, terörle mücadele dedikleri kirli bir oyun, kanlı bir oyun. PKK demek; para demektir çünkü bir ölüsü yedi milyon dolar ediyor bizim ülkemizde. Silahlı Kuvvetlerimizin mücadelesini saymayın, başka kimsenin mücadele ettiği yok, bir gayret sarf ettiği yok. Neden? Neden işlerine geliyor PKK ile mücadele etmemek? Mücadele etmiyorsanız, destek veriyorsunuz onlara, demektir. Onlara destek veriyorsanız, amaçlarına hizmet ediyorsunuz, demektir. Amaçları ne? Önce Türk devletini ele geçirmek sonra ise Büyük Kürdistan'ı kurmak! O zaman siz de onlar gibi düşünüyorsunuz, demektir. Aynı düşünüp, aynı yolda yürüyorsanız, siz teröristsiniz demektir. Yönetenin terörist olduğu bir ülkede, ne terörle ne de teröristle mücadele olamaz! Genel Kurmay Başkanımızın gerek 12 Nisan gerekse 27 Nisan muhtıralarını bu çevrede değerlendirmek gerekir. Aksini düşünenler varsa sormalı, ihanet nedir, diye.

Daha başta demiştim size, PKK bir oyundur. Halkımızın çaresizliği, atanmış ve seçilmişlerin ihaneti üzerine kurulu bir oyun. Senaryosu, şehitlerimizin kanı ve bizim canlarımızla yazılmıştır. Canı yanan da

yakılan da biziz başkası değil. Bu oyun bitmeli artık, bu hesap sorulmalı. O günün de geleceğine inanıyoruz, belki yarın belki de daha yakın...

Ümidin Kırılması

“Terörle mücadelede başarılı olmanın en önemli parametrelerinden bir tanesi terör örgütünün başarılı olması ümidinin ortadan kaldırılmasıdır. Maalesef son yıllarda ülke içinde ve dışında ortaya çıkan bazı oluşumlar ümitlenmesine yol açmıştır. Bir yerde terör örgütü, ‘tamam bu iş herhalde oluyor’ noktasına getirilmiştir. Bu ümidin mutlaka kırılması lazım. Bu ümit kuvvetlendikçe örgütün pervasızlığı artar. Bu örgütü destekleyen organizasyonların, partilerin hatta partinin pervasız tutum ve davranışlarını hepimiz görüyor ve yaşıyoruz- Bu terörle mücadele için olabilecek en kötü atmosferdir. “

Yaşar Büyükanıt, Org. Gen. Kur. Bşk. 12 Nisan 2007

Bugün yani 21 Haziran 2007 günü, Batman’da konuşan Demokratik Toplum Partisi (DTP) bağımsız milletvekili adayları bir konuşma yaptı. Dediler ki, “Biz ‘93’te kapatılmış HEP’in bir devamıyız.” İsterseniz önce bu HEP kimmiş, ona bir bakalım.

Halkın Emek Partisi (HEP) adıyla l991’de siyaset sahnesine çıktı. ‘93’te kapatıldı Anayasa Mahkemesi tarafından. Neden? Nedenini mahkeme kararından okuyalım[43]:

“Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının iddianamesi ve aynı doğrultudaki Esas Hakkında Görüş yazısı incelendiğinde davalı Halkın Emek Partisi’yle ilgili kapatma isteminin başlıca iki nedene dayandırıldığı görülmektedir.

Bunlar:

— Irk esasına dayanmak, Devletin tekliği ilkesini değiştirme amacını gütmek, azınlıklar bulunduğunu ileri sürmek ve Türk dili ve kültüründen başka dil ve kültürleri korumak geliştirmek veya yaymak yoluyla ülke üzerinde azınlıklar yaratarak “Devletin ülkesi ve Milletiyle bölünmez Bütünlüğünün bozulması” amacını taşımak ve bu yolda faaliyette bulunmak,

— Kanunsuz siyasi faaliyetlere mihrak olmak, biçiminde özetlenebilir.

Türkiye Cumhuriyeti son yıllarda dışardan desteklenen silahlı bölücü terörün tehdidi altındadır. Halfan Emek Partisi'nin dava konusu faaliyetleriyle, teröristlerin gerçek istek ve savları başka bir biçimde belirtilmektedir. Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünleştirici ve tekil devlet esaslarından vazgeçilmesini, gerçekleştirilmesi olanaksız değişiklikleri savunan ve eşit haklara sahip Türk Ulusu bütünlüğü içinde yer alan vatandaşların bir kısmında azınlık ve ayrılık duygusu yaralamaya yönelik kışkırtıcı ve yıkıcı çabaları demokrasinin ve çağın bir gereği sayılamaz-Kaldı ki, kendileri ayrı bir ırk ve ulus kimliğiyle devlet çatısı altına sokulmak istenen vatandaşların Türk Ulusu ortak kimliğine ve bütünlüğüne sağduyuyla ve kesin biçimde sahip çıktıkları belirgindir.

Yüzyıllardan beri süregelen tarihsel ve manevi birliğe ek olarak, bütün yıkıcı ve bölücü faaliyetlere karşı birlikte Ulusal Kurtuluş Savaşına katılıp Cumhuriyeti kuran ve böylece kader ve gönül birliğini kanıtlamış bulunan; ülkenin her yöresindeki vatandaşlar arasında ulusal bütünlük perçinlenerek, Türk Ulusu'nun siyasal ve toplumsal birliği kurulmuştur.

Davalı siyasi partinin yapmış olduğu konuşma, açıklama ve bildirilerde genelde:

- *Türkiye'de zulüm altında ezilen kültürü, dili ayrı olan Kürt halkının olduğu,*
- *Kürtlerin okuma, yazma, ilerleme haklarının olmadığı ve kültürlerini geliştiremedikleri,*
- *Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının olduğu,*
- *Kürt halkının uluslararası anlaşmalardan doğan hiçbir hakla kullanamadığı,*
- *Doğu sorununun ekonomik olmadığı,*
- *Terör örgütüne karşı atman yasal önlemlerin ve uygulamaların uluslararası bir savaş ve bu savaşın taraflarından birinin PKK terör örgütü olduğu,*
- *Bu örgüte mensup teröristlerin özgürlük savaşçısı gerillalar oldukları ve haklarında uluslararası savaş hukukunun uygulanması gerektiği, ancak Türk Hükümetinin bu kurallara kati surette uymadığı,*
- *TC ordusu ve güvenlik kuvvetlerinin, Kürt gerillalardan çok onlara kaynaklık eden Kürt halk yığınlarını fiziki olmak ve büyük*

kitleler hafinde yok etme peşin de oldukları.

- *SSCB'nın dağıtmasından sonraki gelişmelerle Türk Ulusu içindeki Kürt kökenli vatandaşlar arasında ilgi ve Filistin halkının durumu ile paralellik kurulduğu,*
- *Cumhuriyetin, Türk ve Kürt halkları tarafından kurulduğu, buradan hareketle diğer etnik gruptan dışlayan Türklerle Kürtlerin eşitliğine ve ırka dayalı bir toplum düzeninin kurulmasının gerekliliği,*
- *Güneydoğudaki Devlet gücünün teröristlere karşı değil, ulusal haklarına sahip çıkan Kürt halkına karşı oluşturulduğu,*
- *Türkiye'de ezilen Kürtlerin, işçilerin, sömürülen, ezilen diğer etnik grupların Arap, Çerkez, Laz ve Arnavutların da partisi oldukları,*
- *En kısa zamanda Birleşmiş Milletler örgütünde bir Kürt Konferansı toplanması gerektiği,*

Kürt halkı sorununun demokrasi önünde en büyük engeli oluşturduğu, bu sorun çözülmedikçe Türkiye'de demokrasi sorununun çözülemeyeceği, üzerinde durulmuş ve bunlar yinelenmiştir.

Sonuç olarak, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının 3.7.1992 günlü, SP. 31. Uz- 1992/59 sayılı iddianamesinde Halkın Emek Partisi'nin, Anayasanın Başlangıç'ına ve 2., 3., 14., 68. maddeleriyle 2820 sayılı Siyasi Partiler yasasının 78., 80. ve 81. maddelerine aykırı olarak, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı amaçladığı ve Yasaya aykırı siyasî faaliyetlerin mihrakı olduğu savıyla Siyasi Partiler Yasası'nın 101. ve 103. maddeleri gereğince kapatılmasına karar verilmesi istenmekle gereği düşünüldü:

Halkın Emek Partisinin faaliyetlerinin Anayasa ile 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasasına aykırı olduğuna ve 2820 sayılı Yasanın 101. maddesinin (b) bendi uyarınca davalı Parti'nin KAPATILMASINA, Yılmaz ALİEFENDİOĞLU'nun karşı oyu ve OY ÇOKLUĞUYLA karar verilmiştir."

İşte HEP bu. Kapatılma gerekçeleri bu. Savunduğu fikirler bu. Anayasa Mahkemesinin gerekçeli kararını okursanız, örgütün liderleri

belli, eylemleri belli olduğunu göreceksiniz[44], PKK'nın siyasi kanadıdır bu parti.

İsterseniz, bu HEP olayını bir de Abdullah Öcalan'dan dinleyelim; soru soran Ankara DGM Cumhuriyet savcıları, cevap veren ABDULLAH Öcalan:

Soruldu: 1993 seçimlerinde HEP, SHP ile ittifak ederek seçimlere girdi. Seçimler sonucunda 20'den ziyade HEP kökenli, milletvekili parlamentoya girdi. HEP kökenli milletvekili adaylarının sizin tarafınızdan tespit edildiği ve tespit edilen adayların milletvekili olduğu konusunda ne diyorsunuz?

Cevap: HEP'le SHP'nin ittifak ederek seçimlere girmesini fiilen destekledim. Bildiğiniz gibi SHP, CHP'nin mirasını almıştır. Bu parti Türkiye'nin en köklü partilerinden biridir. Kürt meselesini bu parti ile çözebiliriz, diye düşündüm. Esasında SHP'nin de Kürt meselesi ile ilgili hazırladığı bir rapor vardır. Bu sebeple HEP'le SHP'nin ittifak yapmalarını destekledim, ittifakın ortamının hazırlanması için çaba saffettim. Dolayısıyla gösterilen HEP milletvekilleri adaylarının bir kısmını tanımamakla birlikte adayların seçiminde etkili oldum ve seçilenlerin adaylıklarını onayladım. Seçimlerden evvel Zübeyir Aydar, Ahmet Türk, Hatip Dicle, Leyla Zana, Sedat Yurttaş, Sırrı Sakık'la görüştüm. Bunların bir kısmı ile yüz yüze görüştüm. Yüz yüze görüştüğüm kişiler arasında Leyla Zana, Ahmet Türk, Sedat Yurttaş, Zübeyir Aydar vardır. Yüz yüze görüşmeler Suriye ve Lübnan'daki evimde olmuştur."

Genel Kurmay Başkanımızın, *"PKK'yı destekleyen organizasyon, partiler hatta partinin pervasız tutum ve davranışları"* şeklinde tanımladığı parti hangi partidir? Demokratik Toplum Partisi (DTP). Bu partinin geçmişi nedir? Geçmişi HEP'e, bu parti kapatılınca DEP'e dayanır. Yer, yine Anayasa Mahkemesi.

"Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının 2.12.1993 günlü, SP.52.Hz. 1993/55 sayılı iddianamesiyle, Demokrasi Partisi'nin (DEP) 2820 sayılı Siyasî Partiler Yasası'nın 101. maddesi gereğince kapatılması istenilmekle, gereği görüşülüp düşünüldü:

Demokrasi Partisinin Genel Başkanı Yaşar Kaya'nın 29.5.1993 tarihinde Federal Almanya'nın Bonn, 15.8.1993 tarihinde Irak'ın Erbil kentlerinde yapmış olduğu konuşmalarının ve Parti Merkez Yürütme Kurulu'nun "Demokrasi Partisi'nin barış çağrısıdır" başlıklı bildirisinin, Anayasa'ya ve 2820 sayılı Siyasî Partiler Yasasının 78. 81. maddelerinin (a) ve (b) bentlerine aykırılığı nedeniyle anılan Yasa'nın 101. maddesinin (b) fıkrası gereğince KAPATILMASINA, Yılmaz ALİ EFENDİOĞLU'nun, "Merkez Yürütme Kurulu Bildirisinin kapatma nedeni olmadığı" yolundaki karşı oyuyla ve esasta OYBİRLİĞİYLE, 16.06.1994 tarihinde karar verildi."

Yani bukalemun gibi ad değiştiren PKK'nın siyasi kanadı başlangıçta HEP'ti, gördüğünüz gibi sonra DEP oldu. İkisi de kapatıldı yerine HADEP geldi. Geldi de ne oldu? Yer, gene Anayasa Mahkemesi[45]:

"HADEP, PKK'nın silahlı mücadele alanında sürekli gerileme kaydettiği ve amacına ulaşmak için legal zeminlere fazla ihtiyaç duyduğu bir zamanda, geçmişte PKK adına bölücü faaliyetler göstermiş kadrolar tarafından 1994 yılında kurulmuştur.

HADEP kurulduğu tarihten itibaren PKK'nın illegal alanda sürdüremediği cephe faaliyetlerini üstlenerek, yasal olmamasına rağmen oluşturduğu Gençlik, Kadın, Sağlık, İşçi komisyonları vasıtasıyla ERNK'nin rolünü üstlenmiştir.

HADEP in oluşturduğu Gençlik, Kadın, Sağlık, İşçi Komisyonları çeşitli kesimlerden vatandaşlarımıza PKK yanlısı düşünceleri empoze etmektedir. Yine HADEP il ve ilçe teşkilatlarındaki faaliyetleriyle PKK'nın kırsal kadrosuna eleman temin etmekle ve lojistik destek sağlamaktadır.

PKK'nın 1995 yılı başından itibaren "Kürt Kültürel Kimliği Tanınması" amacına yönelik olarak başlatılan süreçte, yurt içinde HADEP mihverli olarak ihdas edilen legal oluşumlara, uluslararası camiada da Avrupa'da meydana getirilen Toplantı Grubu'na kendisi adına siyasi taraf olmak misyonunu yüklediği bilinmektedir.

HADEP mensuplarının gerek 1995 Temmuz ayında Cezaevleri açlık grevinde gösterdikleri çabaları, gerek çeşitli demokratik kitle örgütlerine

sızma ve onları ele geçirme faaliyetleri ve gerekse Marksist - Leninist Sol'un yanı sıra, diğer sözde demokratik ve aydın çevre nezdinde sürdürdükleri girişimlerle "Kürt Kültürel Kimliğinin Tanınması" koşuluyla sözde barışın sağlanacağını beyan etmeleri ve bu hususta ısrarlı olmaları kendilerine yükletilen misyonun gereğidir.

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının 29.1.1999 gün/ SP.60.Hz.1999/37 sayılı İddianamesi ile Halkın Demokrasi Partisi'nin kapatılması istenilmekle gereği görüşülüp düşünüldü:

HALKIN DEMOKRASİ PARTİSİ'nin, kimi eylemleri yanında PKK isimli terör örgütüne yardım ve destek de sağlayarak Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı nitelikteki fiillerin işlendiği bir odak haline geldiği anlaşıldığından, Anayasa'nın 68. ve 69. maddeleri ile 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanunu'nun 101. ve 103. maddeleri gereğince TEMELLİ KAPATILMASINA, 13.03.2003 tarihinde karar verildi."

Karar verdi de ne oldu? Hiç. HADEP kapatıldı, DEHAP kuruldu. DEHAP hakkında kapatma istemiyle Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığınca dava açıldı. Bu dava halen Anayasa Mahkemesinde görüşülüyor. Ama ne yaptı bizim PKK'lılar? DEHAP'ı feshedip DTP'yi kurdular. Kurdular da ne oldu? Gene hiç. Kongre yaptılar. PKK ile aramıza mesafe konulamaz, dediler ve PKK'ya sahip çıktılar. Şimdi de, 22 Temmuz genel seçimlerine bağımsız adaylarla girdiler.

Allah aşkına, hâlâ görmüyor musunuz, bu kirli bir oyun. Oyuncular belli. Zübeyir Aydar kim? PKK'nın sözde lideri, Abdullah Öcalan cezaevinden çıkıncaya kadar yani emanetçi.

Ahmet Türk kim? Demokratik Toplum Partisi yani DTP'nin yani PKK'nın yeni siyasi kanadının eş başkanı. Hatip Dicle, Sırrı Sakık, Leyla Zana, kim bunlar. Bu bir oyun, şehit kanlarıyla senaryosu yazılmaya çalışılan bir oyun. Ne zamana kadar sessiz kalacaksınız? Abdullah Öcalan'ın verdiği isimlere dikkat ediniz! Aynı isimler, Özal zamanındaki 93 sözde ateşkesinde adı geçen kişiler. PKK'yı yeniden dirilten isimler. Varlığımızın tehlikede olduğunu görmüyor musunuz? Hedefin, Türk varlığı olduğunu görmüyor musunuz siz?

Şimdilik film burada bitiyor. 22 Temmuz seçimleri yapıldı ve PKK yanlıları Gazi Paşa'nın meclisine girdi. Bugün 3 Ağustos, yemin

edeceklermiş. Bakalım şu tarih nasıl tekerrür edecek?

Yasal Yetkiler

‘Terörle mücadelenin başarı parametrelerinde altıncı husus da güvenlik güçlerinin, yasal yetkileri... Tabii yasaların zamana bağlı olarak yenilenmesi değiştirilmesi çok doğaldır. Yasalar yaşayan olgulardır. Bir yasa yapıldıysa o yasayla yaşamak mümkün olmayabilir. Fakat bazı olgular var terörle mücadelemizi olumsuz olarak etkilemektedir. Bir örnek vereyim, bir yerde operasyon yapılıyor. Çok sert bir arazi. Bir terörist örgütten kaçıyor ve teslim oluyor. Orada operasyon yürüten komutan arkadaşımıza diyor ki ben yuvalandıkları yeri biliyorum’ diyor.

Alıyorlar bu teröristi gidiyorlar. Üstlendikleri bölgeleri görüyorlar. Oraya doğru operasyon yapılacak. O sırada teröristlerin atışı başlıyor, ilk açılan ateşte yeri gösteren terörist hayatını kaybediyor. Şu andaki yasalara baktığımızda böyle bir olay vuku bulursa o operasyonu yapan komutan mahkemeye gider. Çünkü yer gösterme diye bir şey yok. Neden yok?

Yakaladığınız teröristi savcıya teslim edeceksiniz Ama dağın başındasınız. Dağdan aşağıya indireceksiniz hemen savcıya göstereceksiniz. Yer göstermesini istiyorsanız savcıdan izin isteyeceksiniz. Bunu şunun için söylüyorum; böyle bir şekilde terörle mücadele etmek, kabul edersiniz ki çok zor. Biz mevcut yasaları da ihlal etmeden yasal çerçevede kalarak bu mücadelemizi sürdürmek istiyoruz.”

Yaşar Büyükanıt, Org. Gen.Kur.Bşk. 12 Nisan 2007

Tayyip hükümeti, AB’ye uyumu adı altında Aralık 2004’te Ceza Muhakemesi Kanunu’nu çıkardı. Bu kanun yayınladıktan altı ay sonra yürürlüğe girecekti. Kanun’un ilk haliyle polis ve jandarmanın tüm yetkileri alınmış, güvenlik güçleri basit bir tutanak memuru haline getirilmişti. Üstelik, Tayyip hükümetinin bu kanunuyla, ünlü Emniyet Müdürü Sadettin Tantan’ın büyük çabalar sonucu çıkarılmasını sağladığı, 4422 Sayılı Çıkar Amaçlı Suçlarla Mücadele Kanunu ile polis ve jandarmaya geniş yetkiler veren Meşhut Suçların Muhakeme Usulü Kanunu yürürlükten kaldırılmıştı.

Ceza Kanunu'nda suçlara verilen cezaları ağırlaştırabilirsiniz ama bu terörle mücadelede etkin olmanızı sağlamaz. Terörle Mücadelenin etkin olabilmesi için, suçların ortaya çıkarılması ve suçun işlendiğinin maddi delillerle ispat edilmesi gerekir. Terör suçları için kanunlara ağırlaştırılmış cezalar koyabilirsiniz. Bunlar da terörle mücadele için yetmez. Önemli olan, suçun işlendiğini öğrendiğiniz andan itibaren, sanığı ya kal amanız ve bu amaçla arama yapmanız, suç delillerine el koymanız, suçun ispatına yönelik yüzleştirme, teşhis, yer gösterme işlemleri yapmanız gerekmektedir. Hukuk diliyle buna adli görev yetkileri denir. İşte Tayyip hükümeti, Aralık 2004 itibariyle yayınladığı Ceza Muhakemesi Kanunu'nda, daha önceden polis ve jandarmaya tanınmış olan bu adli yetkilerin tamamını kaldırdı. Güvenlik güçlerini cumhuriyet savcısına bağlı bir memur hailine getirdiler. Öyle ki, polis, gece yarısı durdurduğu şüpheli bir aracı dahi arayamaz oldu.

Hükümet bunu yapmakla kalmadı, olağan dışı hallerde, polis ve jandarmaya olağan dışı yetkiler tanıyan Meşhut Suçların Muhakeme Usulü Kanunu ile Çıkar Amaçlı Suçlarla Mücadele Kanunu'nu da yürürlükten kaldırdı. Dolayısıyla kolluk kuvvetleri görev yapamaz hale geldi, suçlar arttı, suçlu arttı, terörist eylemler artı ve biz her gün şehit verir olduk.

Bir hikâyesi var bende bu olayın, size anlatayım. 1996 yılında Paris'e askeri ataşe yardımcısı olarak görevlendirildim. Bundan istifade ile, uzun yıllardır devam eden adli kolluk tartışmalarını değerlendirebilmek amacıyla, Avrupa'daki kolluk örgütlenmesini ve yetkilerini inceledim. Fransız Ceza Muhakemesi Kanunu'nu tercüme ettim. Amacım ülkeme az da olsa bir hizmet edebilmekti. Bakın görün ne oldu sonu da ([46])

"Avrupa'dan döndük, döndük de kurtulduk mu sanırsınız. Daha beter düştük AB'nin içine. Yıl olmuş artık 2006. Tek konuştuğumuz AB! Anlamadım ki ne varsa şu AB'de! Aldık ya hızımızı, başladık her gün bir yasa çıkarmaya, bununla kalsak iyi, her gün de bir yasa değiştirmeye. Milli servetimiz özelleştirme adı altında satılıyor; kim alıyor, niye alıyor, bilmiyoruz. Kim takip edecek bunu? İyi mi, kötü mü? Ülkemizin menfaati var mı yok mu? Halkımızın refahı için mi her yapılan? Mutlaka takip

edenler vardır, araştıran inceleyenler, bu ülke sahipsiz değil ya! Velhasıl, gerçekten neyin ne olduğunu bilmemiz zor bu güzel ülkemizde, her denen doğru olsa da olmasa da.

Baktım olmayacak, başladım incelemeye, şu meşhur Ceza Muhakemesi Kanunu nu! AB'ye uyum diye çıkardılar ya, merak ettim nedir bu uyum, diye? Kime uyum nasıl uyum?

Hani şu alelacele çıkarılan, polis ve jandarmayı, daha doğrusu günlük yaşantımızı doğrudan etkileyen bir yasa var ya, işte o bahsettiğim. Hani çıkarılıp da altı ay sonra yürürlüğe girecek dedikleri, hani şu adli kolluğu kurduk dedikleri yasa bu. Hani şu, çıkarılan yasa daha yürürlüğe girmeden, her nedense bilmem 4442 Sayılı Çıkar Amaçlı Suç Örgütleri ile Mücadele Yasası'nı iptal ettikleri ve bir de Meşhut Suçların Muhakeme Usulü Kanunu'nu kaldırdıkları mesele bu işte. Özelliği neydi iptal ettikleri yasaların? Birincisi, özel soruşturma usulü getirmişti özel suçlara ve dolayısıyla özel yetkiler veriyordu polis ve jandarmaya. İkincisi de, işlenen suçun failleri hak ettikleri cezayı bir an önce bulsun ve kamu vicdanı rahat etsin diye polis ve jandarmanın yetkilerini en seri şekilde kullanmasını sağlıyordu.

Dedim kendime, bu iki yasayı iptal ettiklerine göre, herhalde daha etkili bir yasa çıkacak ki kamu güvenliği sağlansın ve uyum olsun AB'ye. Baktım ki nerde, olan yetkileri de alınmış polisin jandarmanın, ortalık suçluya kalmış!

Neymiş efendim, işkence varmış, bu yetkilerini alırsak işkence kalkarmış! Döndük gene başa; saldırı oluyor, karakolu kapat ki olmasın! Yola mayın döşeniyor, yoldan geçme ki mayın patlamasın! Poliste işkence var, yetkisini al ki işkence olmasın!

Nasıl bir mantıktır bu? Nasıl bir anlayıştır, inanın evlere şenlik! İnsan hakları bir eğitim işidir, kanun işi değil. Ünce insanımıza öğretmeliyiz, insanı sevmeyi, sonra insana hizmet etmeyi ve de insanın değerini bilmeyi. İnsan haklarının korunması da bir eğitim işidir. Yetiştirirsin personeli ta ilkokuldan beri. Eğitirsin, bir kavram oluşturursun beyninde insan hakkı diye. Sorunu böyle çözersin, yoksa yetki almak ya da vermekle değil. Bir de şu var; bu yasayı çıkaranlar acaba gerçekten insan hakkı diye mi çıkardılar? AB'ye uyum diye mi? Yoksa onların

bildiği bir şey var da biz mi bilmiyoruz? İnsan hakkı ile ilgili olmadığı kesin. Böyle anlayış olmaz. Gelelim AB'ye ve de uyuma. Bakalım öyle mi, bir görelim.

Fransa'daki uygulamayı Fransa şartlarına göre değerlendirdim. Bir doküman ortaya çıkardım: Ülkemizde Adli Kolluk Nasıl Kurulur? Bilirim sorarlar; nerden buldun, doğru mu, niye yazdın, hukuki açıdan uygun mu falan filan? Prof. Dr. Sayın Feridun Yenisey, ülkemizin değerli bir ceza hukukçusu. Takdiri bana düşmez ama bir emeği var bende. Okudu yazdıklarımı. Kıymet bildi, iyi olmuş, dedi. Yayınlarsan ülkemize hizmet olur, dedi. Adalet Bakanlığı'na kadar gitti bu araştırmalar, incelemeler, tercümeler. Sonuç?

- Sonuç yok!

- Ne demek yok?

-Yok işte!

- Okumadılar mı yani yazdıklarını?

- Okudular.

- Peki ya sonra?

- Okuduklarıyla kaldılar. Kendi doğru bildiklerini yaptılar. Polisin jandarmanın yetkilerini aldılar; arama yapma yetkisi yok, gözaltı yok, el koyma yok. Adına AB'ye uyum dediler. Kısacası şu; bizdeki gibi bir Ceza Muhakemesi Kanunu Avrupa Birliği'nin hiçbir ülkesinde yok! Yetkisiz polis ve jandarma yok!

- Yok mu?

- Evet yok. İsterseniz bir de siz araştırın. Olur ya kul bu, elbet hata yapar, beşer bu, şaşar da.

Diyeceğim Paris'in bende bıraktığı anılardan biri de bu, binlerce sayfa tercüme. Onca yıl onca emek! Şimdi biri çıkıp da AB'ye uyum derse, oturup düşünmek gerek, neye uyum kime uyum diye?

Konu neydi ki, nerden geldik. Elbet terör ve terörist! Kısacası bizim teröristlerimiz için Paris de bir, Van da bir, Şemdinli de bir; ne karışanı var ne de görüşeni. Resmi beyanat verirler. Teröriste devletin aracını bile

tahsis ederler. İmralı'yı boy boy gösterirler. Askerimizi polisimizi şehit ederler. Sonra Başbakanımız çıkar:

- Doğuda Kürt sorunu var, der.

Bu ne iştir anlamadım. Üç yıldan fazla kaldım Avrupa'da, böyle bir uyum hiç görmedim. Avrupalının böyle şeylere izin verdiğini de görmedim! Ya biz uyum sağlayamadık Avrupa'ya, ya da uymadı Avrupa bize!

Bunun la kalsa iyi! Bizim teröristler, rahat rahat bir İran'a giderler bir Irak'a. İstedikleri zaman Viyana, Köln, Hamburg, istedikleri zaman gelirler ülkemize, öldürmek için. Şimdi de bir moda çıkarmışlar, insan hakları diye. Zorla toplarlar benim halkımı orta yere, yakarlar, yıkarlar, öldürürler bizde gene ses yok! Sanırsınız isyan, başkaldırı, ama ne yapsın benim halkım sadece kendine sorar kimse duymadan, yoksa adı yargıya müdahale olur:

- Bu mu insan hakkı, kul hakkı? Bu mu demokrasi özgürlük? Buysa eğer ben istemem! Bırakın beni çıkayım Çarçele'ye, koyunlarımı kuzularımı otlatayım!

Ama bırakmazlar ki, çünkü onlar terörist değil!

Paris'e kızmıyorum. Onlar kendi insanını yaşatıyor ve yaşıyor. Benim kızdığım bize. Biz niye insanımızı insanca yaşatıp niye yaşamıyoruz ki?"

Adli kolluk konusundaki raporumu 2002'de yazdım. Adalet Bakanlığı Kanunlar Dairesi aldı raporu, inceledi. Jandarma inceledi, polis inceledi. Ama sonuç çıkmadı. 2005 yılında dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt Van'a geldi. Ben o zamanlar Asayiş Komutanlığı Denetleme Başkanıyım. Brifing'de konu açıldı, polis ve jandarmanın yetkileri gündeme geldi. Anlattık. *"Hükümete bildiriyoruz ama sonuç çıkmıyor"*, dedi Büyükanıt Paşa. Yani, yetkiler konusundaki gerçeği herkes biliyor, ama Büyükanıt Paşa'dan başka kimse konuşmuyordu. Bu ülkede, ülkesini seven hukukçular yok mu? Bu Ceza Muhakemesi Kanunu gibi bir kanunun AB üyesi ülkelerinde olmadığını söyleyecek kimse yok mu?

Bir Genel Kurmay Başkanının mevcut yasaların terörle mücadele etkisiz kaldığını söylemesi, herkesin üzerinde düşünmesini gerektirecek kadar önemli bir konu değil mi? Sizler için önemli olan nedir? Şehit törenlerinde ağlıyorsunuz ama bu şehidin verilmesine neden olanlara hesap sorduğunuz yok! Kahrolsun PKK, diyorsunuz ama PKK'yı kahretmeyenlere hesap sorduğunuz yok! Hiç merak ettiniz mi, bu hükümetin çıkardığı Ceza Muhakemesi Kanunu sonrası yani Polis ve jandarmanın yetkilerini elinden alması sonrası, terör ve teröristle mücadele ederken yetki yokluğu nedeniyle yargılanan personel sayısının ne denli arttığını? Peki, yetki yokluğu nedeniyle şehit olanları? Peki, bu kanun sonrasında ülkemizde işlenen suçlardaki artışı biliyor musunuz? Peki, bir dilekçe yazıp İçişleri Bakanlığına soru sordunuz mu hiç? Yetkileri olmadığından dolayı PKK'nın muhtemel eylemlerinin önlenemediğini biliyor musunuz siz? Sahi siz, terörle de, teröristle de mücadele edebilmek için bizim ne çektiğimizi biliyor musunuz? O halde neden bizi yalnız bırakıyorsunuz? Yalnız bırakıp da neden şehitlerimizin şehit olmasına neden olanlardan hesap sormuyorsunuz siz? Ağlamayın artık şehit törenlerinde, kahrolsun PKK, diye de haykırmayın, bizi bu hale getirenlerden hesap sorun yeter, bu bize yeter!

İşte Genel Kurmay Başkanımızın değindiği yetki konusu bu. Türk Silahlı Kuvvetleri, terörle mücadele görevini yürütürken, polis ve jandarmaya kanunla tanınmış yetkileri kullanır. Size açıkladığım gibi, olmayan bir yetkiyi ordumuz nasıl kullanacak? Kullanmıyor da zaten, teröristi yer göstermeye götüren komutanlar da yargılanıyor işte. Şimdi 2007'nin Haziran'ındayız. Türk Silahlı Kuvvetleri terörle mücadele kararlılığını bir kez daha gösterdi ve operasyonlar durmaksızın devam ediyor, hükümete rağmen, Tayyip'e rağmen. Biz bir Türk evladı olarak, Genel Kurmay Başkanımız Yaşar Büyükanıt'a minnettarız. Tayyip'in onca engellemelerine rağmen Askeri Yasak ve Güvenlik Bölgeleri Kanunu'na işlerlik kazandırıp doğuda kontrolü Tayyip'in elinden aldı ve hükümetin vermediği yetkiyi askeri kanunlardan alıp terörle mücadeleyi sürdürdü ve hâlâ sürdürüyor. Biz, bir Türk evladı olarak Mustafa Kemal'in Askerleri önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz ve Mustafa Kemal'in askerleri var olduğu sürece bir Tayyip değil, bini gelse de bize ve ülkemize bir şey yapamayacaklarına inanıyoruz.

Genel Kurmay 12 Nisan Muhtırası

İkinci Körfez Savaşından sonra Türkiye yine iki nedenle zararlı çıkmıştır. Bir; coğrafyasına hapsolmuştur. İki; PKK çok büyük bir serbesttik kazanmıştır ve çok miktarda silah ve malzeme, dağıtan Irak ordusundan ele geçirilmiştir.

Daha önceleri PKK ile mücadele içinde olan Kuzey Irak'taki Kürt gruplarından bir tanesi ki bir zamanlar KYB, PKK ile birlikte o Kürt grubuna saldırıyordu, şimdi doğal bir müttefik haline gelmiştir ve Kuzey Irak'ta çok büyük bir hareket serbestisine sahiptir. Eskiden katırlarla gittikleri yere şimdi taksilerle gidiyorlar. Buna ait görüntüler elimizde- Bu da ikinci Körfez Harekâtı'nın Türkiye açısından olumsuz bir sonucu olmuştur.

Org. Yaşar Büyükanıt, Gen. Kur. Bşk., 12 Nisan 2007

İkinci Körfez Savaşı'nın sonuçları, birincisinden çok ağır oldu bizim için. Aradan geçti yıllar. Saddam devrildi ve hunharca idam edildi. Ama Irak'ta savaş bitmedi. Demokrasi vaadiyle Irak'a giren Amerika, mezhep çatışmalarını körükledi, halk birbirini kırmaya başladı. Her gün ölen yüzlerce sivilin yanında ABD'nin de kayıpları artmaya devam etti. Bir milyona yakın sivilin yanında 3.383 Amerikan askeri öldü. Kazanan kim oldu?

Talabani rahat, şimdi Irak cumhurbaşkanı. Barzani rahat, şimdi Özerk Kürt Yönetimi lideri. Musul ve Kerkük kontrollerinde. PKK rahat, frak kuzeyindeki otoriteyi paylaşmak için elinden geleni yapıyor, tabi Talabani ve Barzani izin verdiği ölçüde. Amerika'nın yüksek menfaatleri rahat, yakında petrol imtiyazı alacaklar. İsrail rahat, Kürtler Irak'ta güçleniyor. Olan bize oldu, her gün şehit veriyoruz. Olan Irak'a oldu, toprak bütünlüğü filan kalmadı, her gün Şii, Sünni birbirini öldürüyor. Neden?

Aradan gene geçti yıllar, Genel Kurmay Başkanımız 12 Nisan 2007'de bir basın açıklaması yaptı, Irak politikasının sonuçlarını değerlendirdi[47]:

“Terör sorununun üç dönemeç noktası vardır. Birinci dönüm noktasının birinci Körfez Savaşıdır. Bu savaşta Türkiye Cumhuriyeti koalisyon güçlerine destek vermiştir. Ancak sonucunda Türkiye zarar görmüştür. Savaş sonunda Saddam’ın Kuzey bölgeye saldırısı sonucunda 100 binlerce insanın Türkiye’nin hudutlarına yığılmıştır. Bunlara en büyük desteği Türkiye verdiği halde Türkiye suçlanmıştır ve o yığılan insanlar “burada bir Kürt sorunu var” diye dünya kamuoyuna mal olmuştur.

İkinci aşama; 36. paralelin kuzeyinin Saddam’a yasaklanmasıyla, bunun, kuzeydeki insanları korumakla birlikte aynı bölgede PKK’ya korunma bölgesi oluşturması ve bugünkü durumu yaratmış olmasıdır. 1991 yılındaki Körfez harekâtından sonra Kuzey Irak’taki 36. paralelin kuzeyinde bırakılan bölgede, bitme noktasına gelen terör örgütü PKK’nın orada güç kazanmaya başlamış ve 1992’den itibaren terörün boyutu zirveye çıkmıştır. Hâlâ da bu durum artarak devam etmektedir. Karakolların basılması, kitle hafinde zayiat verdiği dönemler hep bu döneme rastlar.”

Körfez savaşı 1991, yıl şimdi 2007. Aradan geçmiş onca yıl, güvenliğin en büyük gücü değerlendirme yapıyor, kimse dinlemiyor. Neden? Demek ki biz, Birinci Körfez Savaşı’nda Irak’a girip en azından yirmi kilometrelik bir güvenlik kuşağı oluşturmamakla hata yapmışız. Musul Kerkük hayali yerine, gerçekçi bir dış politika izlememişiz. Dönemin Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Necip Torumtay istifa edeceği yerde, bir orta yol bulup Özal’ı ikna etseymiş, bizim için daha iyi olacakmış, her gün şehit vermemiş olacakmışız. Neyse birincisinde hata yapmışız. Hata insan içindir, olabilir, diyelim. Gelelim ikincisine Körfez Harekâtı’nın. Ne diyor Genel Kurmay Başkanımız?

“Maalesef terörün üçüncü aşama noktası yine bir Körfez Savaşı sonrası olmuştur. İkinci Körfez Savaşı’ndan sonra Türkiye yine iki nedenle zararlı çıkmıştır. Bir; coğrafyasına hapsolmuştur. İki; PKK çok büyük bir serbestlik kazanmıştır ve çok miktarda silah ve malzeme, dağdan Irak ordusundan efe geçirilmiştir. Daha önceleri PKK ile mücadele içinde olan Kuzey Irak’taki Kürt gruplarından bir tanesi ki bir zamanlar KYB, PKK ile birlikte o Kürt grubuna saldırıyordu? Şimdi doğal bir müttefik haline gelmiştir ve Kuzey Irakta çok büyük bir hareket serbestisine sahiptir. Eskiden katırlarla gittikleri yere şimdi taksilerle gidiyorlar. Buna ait

görüntüler elimizde. Bu da ikinci Körfez Harekâtı'nın Türkiye açısından olumsuz bir sonucu olmuştur.

Yine Kuzey Irak'a baktığımız zaman şöyle bir durum ortaya çıkıyor; hazırlanmış olan bir taslak anayasa var. Bu iyi incelendiğinde şu görülmektedir: Kâğıt üzerinde federal bir yapı oluşturuluyor. Güney Şii bölgesi? Sünni bölgesi ve Kürt bölgesi diye üç bölge. Ama anayasanın içindeki hükümleri iyi incelediğinizde, bunun değil federasyon, konfederasyon bile olmadığı, gevşek bir konfederasyon yani kovmaya hazır bir konfederasyon şeklinde olduğu görülmektedir. Zaten tarihe de baktığımızda konfederasyonların uzun süreli yaşamadıklarını görüyoruz. Ya kopmuşlardır ayrı devletçikler kurmuşlardır ya da üniter bir yapıya kavuşmuşlardır. Bunların örnekleri var.

Başka bu anayasadan kaynaklanan, uygulamalarından kaynaklanan ne durum var? PKK'nın varlığı orada kök salmıştır. Çünkü Kuzey Irakta, Irak güvenlik kuvvetlerinden bir tane silahlı insan dahi bulunmamaktadır. Bugün Süleymaniye hava meydanına indiğiniz zaman, ziyarete gidiyorlar, onu sadece Kürt bayrakları karşılar. Irak bayrağı yoktur. Karşılama töreninde de Kürt milli marşı çalar. Irak'ın marşı yoktur. Şu anda Kuzey Irak'ta durum budur. Federal bir yapıda bazı şeyler merkezi olur. Kuzey Irakta merkez bankası kuruldu. Bunun anlamı her yönüyle diğerlerinden ayrı müstakil bir yapı oluştu. Merkez bankası para basıyor. Kendi parasını kullanıyor. Böyle bir yapı var.

Kürt gruplarından birinin sözde liderinin Türkiye ve TSK hakkında söylediklerinin herkes tarafından bilinmektedir. Baz, yetkililer buna cevap da verdi. Asker olarak olaya baktığımız zaman, o söylediklerini kabul etmemiz mümkün değildir. Bu tür söylemler güvenlik unsuru olan bizleri üzdüğü gibi Türk insanını da rencide etmektedir. Tabii bu sözlerin arkasında onları bu duruma getiren, tabirimi mazur görün, şımartan, kimler olduğunu sizler benden daha iyi biliyorsunuz. Onlar bu noktaya getirmiştir.

Şu soruyu bana sorabilirsiniz: "Peki Kuzey Irak'a bir operasyon yapılmalı mı?" Yapılmalı. Olayın iki boyutu var. Birincisi sadece asker olarak baktığım zaman, evet yapılmalı. Fayda sağlar mı? Evet, sağlar. Olayın ikinci boyutu, siyasi olaydır. Bir hudut ötesi operasyon yapılması

için bir siyası kararın ortaya çıkması lazım. TSK, yasal zeminde görev verildiğinde bu operasyonları yapma gücüne fazlasıyla sahiptir.”

Hatırlayınız, 1 Mart tezkeresi görüşülürken Özkök Paşa’nın Türk Silahlı Kuvvetleri’nin bir harekât ihtiyacı olduğuna ilişkin bir açıklaması yoktur. Bu yüzden çok eleştiri almıştır; “*siyasileri yüreklendirseydi, bu tezkere geçmiş olurdu*”, gibisinden. Kadere bakın. Şimdi bir Genel Kurmay Başkanımız var. Her konuşmasında Irak kuzeyine bir harekât yapılması gerekliliğinden konu açıyor. Ama öyle bir Başbakanımız var ki; operasyon yapılması şart, diyen Genel Kurmay Başkanımızı duymazdan geliyor. Bu ne biçim kader!

Genel Kurmay Başkanımız aslında 12 Nisan’da Tayyip hükümetine bir muhtıra verdi ama anlamazdan geldiler. Tek tek, bu hükümetin terörle mücadelede neyi yapmadığını açıkladı ama duymazdan geldiler. Terörle mücadelede başarının sırrını açıkladı, hiç üstlerine almadılar bile. Sanki onlar bizi yönetenler değil! İşte size terörle mücadelenin başarı sırları:

“Birincisi, başarılı olmak için siyasi ve askeri kararlılık gerekir. Kararlılık çok önemlidir.

İkincisi, milis güçlerini veya işbirlikçilerin etkisiz hale getirilmesi. Teröristi dağda tutan bu işbirlikçilerdir. Milis güçlerinin, barındıkları yerler, şehirler, kasabalar, halkın içindeler. Yani silahlı kuvvetlerin etki planı dışındadır.

Üçüncüsü, psikolojik harekât.

Dördüncüsü, dış desteğin kesilmesi. Hem siyasi hem maddî boyutunu etkisiz hale getirmek tazım.

Beşincisi, terörist örgütün ümidinin kırılmasıdır. Bu örgütü destekleyen organizasyonların, partilerin hatta partinin pervasız tutum ve davranışlarını hepimiz görüyor ve yaşıyoruz. Bu terörle mücadele için olabilecek en kötü atmosferdir.

Altıncı husus da güvenlik güçlerinin, yasal yetkileri. Biz mevcut yasaları da ihlal etmeden yasal çerçevede kalarak bu mücadelemizi sürdürmek istiyoruz.”

Tayyip’in bunu muhtırayı anlamazdan geldiği kesindir, her hal işine gelmedi. Biz bu muhtırayı nasıl anlamışız, şimdi ona bir bakalım. Görelim

bakalım bu Tayyip ne yapıyor, ne yapmak istiyor, terörle mücadele gibi bir niyeti var mı?..

SON BÖLÜM
İHANETİ GÖRDÜM

Olaylar ve Düşünceler

Muhterem milletime tavsiyem odur ki; sinesinde yetiştirerek başının üstüne kadar çıkaracağı adamların kanındaki ve vicdanındaki cevher-i asliyi çok iyi tahlil etmek dikkatinden bir an vazgeçmesin.

Mustafa Kemal Atatürk

Televizyonlarda açık oturum yapıyorlar, günlerce tartışıyorlar, “bu terör neden bitmiyor”, diye birbirlerine soruyorlar. Ben de kendi kendime diyorum ki, biz halimize şükretmiyoruz, başımıza gelenler ondan. Ya başbakanımız Yahudi olsaydı? Ne yapardık o zaman biz?

Kendi kendime düşünüyorum da, eğer ülkemizi iyi yönetecek bir başbakan bulamıyorsak, İsrail’den Yahudi bir başbakan, neden olmasın ki? Futbolcu transfer etmiyor muyuz? Adını değiştirip Türk vatandaşı yapmıyor muyuz? Bir Salamon transfer ederiz, adını Selami yapar Türk vatandaşlığına alırız. Ne güzel işte; Başbakan Selami! Bence üzerinde düşünülmesi gereken bir konu bu. Zor bir iş bu, doğru. İyi takip etmek gerek, yaptığı, söylediği her şeyi dikkatle izlemek gerek, bu da doğru. Başıboş bırakmamak gerek. Yahudi bir başbakan, alışageldik bir iş değil bizim için, hepsi doğru. Ama isterseniz bir düşünelim bu konuyu.

İsrail orta doğuda bir ülke. İngiltere 1947’de Filistin’den çekildi. Ülkenin geleceğini tayin hakkı Birleşmiş Milletler’in kararına bırakıldı. Bu toprakların, Araplar ve Yahudiler arasında yarı yarıya paylaşımını öngören bir plan yapıldı ve Yahudiler Filistin’e geldi. Araplar bu işten pek hoşlanmadı. Yahudileri bu topraklardan kovmak için 1948’de bir savaş yaptı. Ama yenildiler. Batı Şeria, Filistin’in tamamı ve Gazze’nin bir kısmı İsrail’in eline geçti, toprak çoğaldı. Toprak çok, nüfus az olunca, İsrail, kendi nüfusunu çoğaltmaya Arap nüfusuna ise azaltmaya başladı. Bugün dahi çoluk çocuk demeden Arapları öldürmüyorlar mı? Başbakan Yahudi olursa ne yapar acaba?

1967’de Araplar, İsrail’i denize döküp bu topraklardan atmaya hazırlanırken İsrail erken davrandı ve tarihe 6 gün diye geçen bir savaş sonunda Arapları ikinci kez yendi. Bu sefer Batı Şeria, Gazze, Suriye’ye ait Golan Tepeleri ve Mısır’a ait Sina yarımadası İsrail’in eline geçti.

Araplar 75’te bir hamle daha yaptı ama gene kaybettiler. Şimdi İsrail, Filistin ve Kudüs’e iyice yerleşti. Ama bu da yetmiyor onlara, “vaat edilmiş topraklar” var sırada, onun da ellerine geçmesi gerek.

Yahudilerin kutsal sayılan kitaplarında vaat edilmiş topraklar, Yahudi bir Kral tarafından tarihte yönetilmiş toprakların İsrail devletinin toprağıdır, demektir. Neresidir bu? Bu konuda çeşitli fikirler var. En ciddisi herhalde Prof. Shahak’ın görüşü. Diyor ki; vaat edilmiş topraklar, Sina yarımadası, Mısır kuzeyi, Ürdün, Suudi Arabistan kuzeyi, Kuveyt, Irak’ın büyük bir kısmı, Lübnan, Suriye, Van Gölüne kadar olan Türk ulusunun toprakları ve de Kıbrıs. Başbakan Yahudi olursa ne yapar acaba?

İsrail’in amacı, Ortadoğu’ya ebediyen yerleşmek. Kendini tehdit olan unsurları yok etmek. Güçlenmek ve vaat edilmiş toprakları ele geçirmek. Bugün için Ortadoğu’da İsrail’den başka nükleer güç sahibi olan başka ülke yok, bunu biliyor muydunuz? İran’ın nükleer güç sahibi olmasına karşı çıkmaları bundan işte, ilerde kendisine tehdit olacak. Bunu kabul edemiyorlar. Aslında biz de kabul etmiyoruz ama adam gibi adam yok ki, biz de nükleer bir güç olalım. Bizim politikamız, “Bekle ve Gör” politikası olduğu için, biz bekliyoruz. Hele bir İran nükleer güç olsun bakalım, bekleyelim. İsrail “bu topraklar benim”, deyip kapımıza bir dayansın bakalım, bekleyelim. “Önce bunlar bir gerçekleşsin, sonra bunları bir de görelim, ondan sonra ne yapacağımızı düşünürüz”, diyor bizim büyüklerimiz. Başbakan Yahudi olursa ne yapar acaba?

İsrail’e karşı çıkan kim? Araplar. Arap olmayan kim? Irak’taki Kürtler, Türkiye ve İran. Ama İran’da Humeyni rejimi var ve amacı İsrail’i kovmak. Onunla işbirliği yapamaz. Türkiye’ye gelince. 1950’denberi İsrail Gizli Servisi içimizde. İşbirliği anlaşmamız var. Yar ama uzun vadede menfaatlerimiz çatışacak. Bu yüzden dikkatli davranıyor. Geriye kendine yakın Barzani kalıyor, Kuzey Irak Yönetim Lideri. Şimdi onunla oynuyor. Barzani’nin 1965’ten beri İsrail ile ilişkileri var. Para ve silah yardımı aldılar yıllar boyu. Barzani kuzey Irak’ta güçlenirse, İsrail; İran, Türkiye ve Suriye üzerinde etki sahası yaratabilir. Türkiye ve İran ulus-devlettir. Her ikisinin de yüzyıllardan gelen bir devlet geleneği vardır, önce ulus-devletleri parçalayacaksınız. O uluslar içindeki etnik kökenleri harekete geçireceksiniz, kimlik tartışmalarını açacaksınız. Kültürel haklar, demokrasi, ana dilde eğitim diyeceksiniz. Etnik

ayrımcılığa dayalı terör yapanları affedip siyasete soyunduracaksınız. O ulusu böleceksiniz. Politika şu; böl ve yönet! Irak'ın haline bir bakın, bölündü bile. Kuzeyde Kürt yönetimi, güneyde Şii ve Sünniler, alın size üç parça Irak. Bir gün sıra İran'a ve daha sonra da bize gelecek.

Hepsi bu mu? Olur mu hiç! Ülkenin hayatî öneme haiz tesislerini özelleştirme adı altında satacaksınız, hepsini satacaksınız ki; ekonomi yabacıların kontrolüne geçsin. Bu satırlar yazılırken, en büyük petro-kimya tesisimiz olan PETKİM yabancılara satıldı, biliyor musunuz? Peki kime satıldı? Bir tarafı Ermeni, diğer tarafı Yahudi olan bir şirkete. Başbakan Yahudi olursa ne yapar acaba?

Şöyle anlatayım: Başbakanımız Yahudi olursa, öncelikle ülkemize bizde olmayan bir demokrasiyi getirecek, daha çok demokrasi, daha çok özgürlük, daha çok insan hakları. Her şey serbest olacak. Çok dilde eğitim, çok dinli ibadet, çok yönlü yönetim, yani herkes her istediğini yapacak. Bu amaçla, önce terör Kürt sorunudur, deyip terörü siyasallaştıracak. Siz Kürt'sünüz, siz Türk'sünüz, siz Laz'sınız, siz Çerkez'siniz, deyip kimlik tartışmalarını başlatacak. Sonra, demokrasi deyip Kürtlere kültürel haklar, Kürtçe eğitim, Kürtçe yayın, deyip ulusun dil birliğini bozacak. Türkiye'de Türkiyeli yaşar, deyip Türk kimliğini tartışmaya açacak. En önemlisi Irak kuzeyinde bir Kürt devletinin kurulmasına göz yumacak, bu oluşuma destek verip Habur'u sonuna kadar açacak, Barzani'nin devlet kurması için her türlü mal ve hizmet akışını sağlayacak. Tüm bunların ülke çapında rahat rahat yapılması için kan un çıkarıp polis ve jandarman ın elini kolunu bağlayacak. Vatan uğruna can verenleri aşağılayacak, hakaret edecek, örgüt başı Öcalan'a ise saygı duyacak. Irak'ta yuvalanmış teröristlere müdahale etmeyecek, önce içeridekileri halledin, diyecek. Bunlara uyanır da karşı çıkarsanız size; "*al ananı da git*", diyecek! Neyse, bırakalım biz bunları. Biz Türk'üz. Bizde Yahudi başbakan olmaz. Bizim esas sorunumuz terörle mücadele.

Şimdi bütün gözler Genel Kurmay'da. Yaşar Büyükanıt Paşa Genelkurmay Başkanı. Kara Kuvvetlerinin en güzide birlikleri doğuda ve sınırda. Nerdeyse son bir yıldır Türk milleti önemli bir bekleyiş içinde. Askeri harekâtlar ne olacak? Şehit vermeyecek miyiz artık? Terör bitecek mi? Genel Kurmay Başkanımız 12 Nisan'da bir şeyler anlatmaya çalıştı Tayyip hükümetine ama anlamak istemediler. 27 Nisan'da bıçak kemiğe

dayandı artık, dedi, gene anlamak istemediler. Bunun üzerine Türk milletine çağrı yaptı; *"Ulusun bağımsızlığını gene ulusun azim ve kararlılığı kurtaracaktır"*, dedi. Biz anladık ama onlar gene anlamadı. Anlamak istemiyorlar bizi çünkü işlerine gelmiyor. Türk ulusu tepkili artık, Türk ulusu öfkeli. Cumhuriyet mitingleri bu öfkeyi haykırdı anlamak istemeyenlere. Bu burada bitmeyecek inanın, devam edecek hem de artarak. Çünkü şehidi veren biz, şehit olan biz, elbet bu hesabı da biz soracağız.

Bir yıl öncesinde de anlatmaya çalıştım size bunları, ama sesimi duyuramadım[48]. Şimdi açık açık tekrarlıyorum sizlere; terör bir oyun oldu artık, terörist ise oyuncak. Terör bir rant kapısı oldu artık, tüm kaçakçılık kontrollerinde. Terör bir mafya oldu artık; doğudan da, batıdan da haraç alıyorlar, garip gurbetçimizin ekmek parasını alıyorlar. Dolarların milyarlarcası havada uçuşuyor, kime düştüğü belli değil! Bu oyunu oynayanlar sahnede, göz önünde. Artık saklanmak gereği bile duymuyorlar. Demokratik düzen içinde bir siyasi parti kongresinde istiklal Marşı söylememek, ne demek! Bu devlete kafa tutmaktır. Şehitlerimize saygı duruşunda bulunmamak, ne demek! Bu şehitleri tanımazdan gelmektir, ihanetin böylesini tarih yazmadı hiç! Nefes aldığı, su içtiği, ekmek yediği toprağa böylesine ihanet edeni tarih görmedi hiç! Şehit kanıyla oyun oynanır mı hiç?

Gelin en iyisi karşılıklı konuşalım, birlikte düşünelim ve şu terörle mücadelemize bir çare bulalım, yeter artık bunca şehit kanı canım Anadolu'ya. Siz terörle mücadelenin yalnız ve yalnız ordumuzun işi mi olduğunu düşünüyorsunuz?

Daha önce ordunun işiydi ama.

Doğru. Yıllarca üç beş çapulcu lafıyla oyaladılar bizi. 9Û'lı yıllara geldiğimizde hiç ummadığımız sayıda ve güçte bir terör örgütü ile karşı karşıya geldik. Silahlı kuvvetlerimiz mücadeleyi üstlenmek zorundaydı zira ancak onun gücüyle bu ihanet yok edebilirdi. Bu, bizi yönetenlerin de işine geldi ve mücadeleyi Silahlı Kuvvetlerimize bıraktılar. Bıraktılar ama inanın her türlü desteği de verdiler, yöneticilerimiz askerini yalnız bırakmadı hiç. Sonra kararlılık vardı; terörü de teröristi de yok etmek için hepimiz kararlıydık. Şimdi öyle mi?

Şimdi değişen ne ki?

Şimdi değişen tek bir şey var, o da bizi yönetenler yani seçilmişler yani hükümet. Bizi yönetenlerin terörle mücadele etmek gibi bir niyetleri yok. Mücadele topyekûn olur. Mücadele bir plan ve programla olur. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Terörle Mücadele Üst Kurulu'nun Başkanı. Çıksın, söylesin bize, terörü yok etmek için ne karar almış bugüne kadar. Terörle mücadelemiz sürecektir, gibisinden gayri samimi demeçlerle mücadele olur mu hiç! Şimdi diyorlar ki; yasa çıkardık size, alın mücadele edin! Böyle yasa mı olur; polisin jandarmanın ele geçirdiği bir teröristin evini arama yetkisi bile yok! Çıkardıkları yasaların AB'de bile örneği yok. Yetkisiz polis jandarma ne yapsın? Silahlı Kuvvetler açıklama üstüne açıklama yapıyor, diyor, teröristin kökü kazınacak, diyor ama hükümetin aldırdığı yok. Sınır ötesi harekât yapılmalı, teröristlere darbe vurulmalı, diyor ama kimsenin aldırdığı yok. Kahraman ordumuza bile bırakmıyorlar mücadeleyi, engellemeye çalışıyorlar, destek vermiyorlar, yalnız bırakıyorlar. Şu düştüğümüz hallere bir bakın; Barzani kafa tutar, DTP kafa tutar, PKK'nın belediye başkanları kafa tutar, kimseden ses çıktığı yok. Bu Tayyip bizim başbakanımız mı, bu Abdullah Gül bizim bakanımız mı, inanın bu sorulara kendi kendime cevap arar oldum.

Ordu bir kenara çekilsin! Madem yalnız bırakıyor hükümet orduyu, bıraksın terörle mücadeleyi, kışlasına çekilsin.

Nasıl çekilsin! Bu ülke bizim değil mi, bu toprak bizim, bu vatan bizim değil mi! Kemal'in askerleri ülkesine, milletine, cumhuriyetine sahip çıkmazsa kim çıkacak? Biz sahip çıkmazsak kim sahip çıkacak? Ayrıca bizi yönetenlerin de isteği bu, ordu kışlasına çekilsin. Ne olacak sonra peki? Kürt devleti kurulsun, biz her gün şehit olalım, ülke bölünsün, Türk ulusu da yok olsun, öyle mi! 12 Nisan'da Genel Kurmay Başkanımız her şeyi açık açık söyledi, söyledi ama Tayyip Bey anlamak istemiyor çünkü işine gelmiyor.

İktidarı bir kenara bırakalım. Türk Silahlı Kuvvetleri terörü bitiremez mi?

Bu iş şu ya da bu kuruma havale edilecek bir iş değil! Bu topyekûn mücadele işi. Mücadeleyi planlayacak iktidar. Ülkemizi yönetmek onların

işi. Bunun içinde ekonomik, sosyal tedbirler var, dış politika var, yatırımlar var, teşvikler var. Ne tek başına asker bu işi halleder, ne tek başına iktidar ne de tek başına bir başkası. Bu iş hep beraber halledilecek; birlik içinde, beraberlik içinde menfaat gözetmeden. Varsa bir menfaat gözetilecek; o da ülkemizin menfaati olacak, halkımız menfaati olacak! Şimdi durum farklı, herkes bir hesap peşinde, olmayan bir tek biziz. Aslında bu hesap da bizim, soracak da biz ama devran tersi tersine dönüyor, kuzu postuna giriyor tilkiler, hain ve kurnaz. Şimdi ben size sorayım, ülkemizde emniyet ve asayişin sağlanmasından, yani halkımızın malını, canını ve namusunu korumaktan kim sorumludur?

Kim?

İçişleri Bakanlığı! İçişleri Bakanlığı halkımızı terörden korumak, vatan evlatlarının şehit olmasını önlemekten sorumludur, içişleri Bakanlığı bu görevini polis ve jandarma kuvvetlerini kullanarak yerine getirir. Peki, illerde kim sorumludur bu işlerden?

Valiler.

Doğru. Valiler, İl genelinde asayişin sağlanmasından sorumludur. Peki, her gün şehit verdiğimiz bu günlerde, İçişleri Bakanımızın herhangi bir demeci var mı? Yani, terörü şöyle bitireceğiz, böyle bitireceğiz, diyor mu?

Ben duymadım.

Bu da doğru. Valilerin bir açıklaması var mı, şehit törenlerinden sonra? Yani şehit törenlerine katılan, aslında bu şehitlerin şehit olmasını önlemekten sorumlu olanların sesi çıkıyor mu?

Ben duymadım.

Ben de duymadım. Peki, bu nasıl iş? Terörle mücadele etmekten sorumlu olan koyu renk takım elbiseli ve koyu renk gözlüklü kişiler, hiç seslerini çıkarmazsa, bu terör nasıl önlenir? 90'lı yıllarda hepimiz teröre karşı bir vaziyet aldık.

Hepimiz şu ya da bu şekilde mücadeleye katıldık. Ordumuz da en başta hayatını hiçe sayarak mücadeleyi sürdürdü ve görevi üstlendi. Ama şimdi öyle değil?

Niye değil?

Çünkü biz de insan hakları var, daha çok demokratikleşme var. Daha çok insan hakları ve daha çok demokratikleşme AB'nin dediklerini yapma yolunda. Kahraman ordumuzun bir bakanlığa bağlanmasını aslanlar gibi savunuyorlar bizimkiler. Asker kışlasına çekilsin, konuşmasın artık, yönetimde söz sahibi olmasın diyenler, bunu açık açık söylüyor. Bilmezler mi hiç bu gaflette kiler, bu ordu milletin ordusudur ve de milleti temsil eder! Paralı asker değildir onlar, onlar Mehmetçiktir. Ordumuzun yücelmesi demek Türk milletini yüceltmek demektir. Ama bunu Tayyip anlamaz, Avrupalılar da anlamaz? Şimdi barış zamanındayız ve ordumuzun görevi, Cumhuriyeti ve vatanı korumak için gelecek tehlikelere karşı hazırlıklı olmaktır!

Doğru. Şimdi barış zamanındayız, değil mi? Öyleyse ordu asayiş görevlerini nasıl yapar?

Valiler, üstesinden gelemedikleri önemli olaylarda garnizon komutanlıklarından kuvvet talep eder. Bu talep, her olay için ayrı ayrı yapılır. Yani, Tunceli'de bir dağda terörist vardır Polis jandarma halledemez. Vali kuvvet ister ve der ki, haliç din. Ama bunlar hallolmaz!

Niye?

En başta yetkiniz yok!

Nasıl yok?

Anlattım size, terörist sadece dağda değil, bir. Komşu ülkeler teröristleri destekler, sizin onurlu ve kararlı bir dış politikanız yok, iki. içeride, hapistekiler teröristleri yönetir, siyasi kanatları dağdakileri yönlendirir, siz seyredersiniz hep, üç. Sınırlarınızı koruyamaz, kaçaktan teröre gelen parayı kesemez, Avrupa'daki gurbetçilerimizden alınan haraçları önleyemez, ROJ TVyi kapatamaz, doğudaki halkımıza yapılan baskıları önleyemezseniz, terör destek veren ülkelere bir nota dahi veremezseniz, bu terör biter mi, kimse bitiremez, dört. Bunları kim yapacak? Ordu mu? Hayır.

Peki, kim?

İktidara sahip olanlar!

Onlar niye bitirmiyor?

İktidara sahip olanların yaptıklarına bakılırsa ve de söylediklerine, onlar terörü bitirmek istemiyor. Ve Türk milleti bilirse ki, iktidar sahipleri terörü bitirmek istemiyor, millet aynı gün iktidarı devirir!

Anlamadım?

Aslında bugüne kadar şehit, kanıyla oynanan bu oyunu görmeliydiniz! Çünkü bu şehit, bizim şehidimiz. Yüreğinizdeki asalet, oynanan çirkin oyunu görmenizi engelleyebilir ama bu milletin artık şehit vermeye tahammülü kalmadı ki! İstiklal Savaşı'nı bile geçti, bu terörde verdiğimiz şehitler! O zaman bu hesabı sormanız gerek!

Yine anlamadım. Şimdi bu işlerin, askerimizin sınır hattına gitmesiyle bir alakası var mı?

Şimdi siz, ordularınızı İran ve frak sınır hattına yığdınız mı, yığmadınız mı?

Evet. Bir takviye yaptık.

Hayır. Takviye değil bu. Kuvvetlerinizi muhtemel bir operasyon için sınırlara yığdınız! Amacınız neydi?

Hem sınır geçişlerini önlemek, hem de Irak kuzeyinde yuvalanan hainleri yok etmek!

Sınır ötesine geçebildiniz mi?

Hayır.

Peki, sınır ötesinde olanlar geleceğinizi biliyor mu?

Evet.

Sınır ötesine geçmek istemekle, ne demek istediniz? Orada hain odakları var, bunları temizleyeceğiz, demek istemediniz mi? İstediniz. Peki, kimleri terörle işbirliği, yapmakla suçladınız?

Barzani, Talabani ve de Amerika.

Sizce onlar bu şekildeki ağır bir suçlamadan kurtulmak için ne yapar?

Eğer ki bize soruyorsanız, yarısını Türkiye'ye gönderir, yarısını saklar gelecekteki muhtemel harekatlar için.

Doğru. Şimdi aynı dilden konuşmaya başladık. Peki, Türkiye'ye gelenlere ne talimat verilir?

Eylem yapın! Eylem yapın ki, herkes sansın terörist Türkiye'de!

Bu da doğru. Şimdi size bir soru. Sizce terörist nerede? İnanın bizimle oyun oynuyorlar; bu bir oyun, bu gerçekten bir oyun, şehit kanlarıyla oynanan bir oyun. Sınır ötesine de geçseniz, boş, yazık şehitlerimize. Geçmeyip dağlara da çıksanız boş, yazık şehitlerimize. Önce İmralı'dan başlamak gerek! Unutmayınız ki, Türk Milleti bu oyuna izin vermeyecek!

Peki, ne olacak?

Eğer böyle giderse, iktidara sahip olanlar PKK hainleriyle masaya oturacak. Bu masada iki şey konuşulacak; İmralı bağımsız aday çıkarsında mı Meclis'e girsin bu hainler, bu iktidar aday çıkarsın, İmralı desteklesin de mi bu hainler Meclis'e girsinler. Her iki halde de iktidar gene iktidar da kalsın, PKK denen hainler siyasallaşsın!

Peki, ne olacak?

Sizce ihanet nedir? İnanın gizli saklı bir şey yok, her şey açık. Hal böyle iken illa ki, operasyon yapalım, sınır ötesine geçelim, dağlara çıkalım derseniz, bu konuda biraz düşünelim. Şimdiye kadar şehitlerimizin kanıyla yazılmış ve bundan sonra da yazılacağını düşündüğümüz bize oynanan oyunların senaryosunu etkileyecek olan faktörlere daha yakından bir bakalım. Oyuncular kim?

Kim?

Dışarıdan baktığımızda, Ortadoğu projesini az zayiatla tamamlamak isteyen Amerika, İsrail ve piyonu Barzani-Talabani kardeşler. Peşi sıra, iyi polis, kötü polis rolünü başarıyla oynayan Avrupa. Yine dış kaynaklı olarak, terörün hamileri Iran, Suriye ve irticai terör örgütü Hizbullah, Ayetullah, Usame Bin Ladin ve benzerleri.

Başka?

İçeriden baktığımızda, başta terörü siyasi ranta çevirmek isteyen siyasi gruplar ve rant grupları. Bir terörist hem de ölüsünden yedi milyon dolar ettiğine göre, gerisini siz düşünün artık! Bunları dağdaki katil robotlar izler. Sıra, dağda kilerle tek başına mücadele eden kahraman ordumuza gelir. Ordumuzu, ordunun temeli Türk milleti; evladını "vatan sağ olsun" diyerek askere gönderen analar, babalar, kardeşler, yarlar ve geleceği merakla bekleyen nesiller, Gazi Paşa'nın gençliği izler. İşte şehit kanlarıyla yazılan ve yazılacak olan oyunun ya da senaryonun aktörleri bunlar. Sun Tzu ne demiş: "Kendini iyi tanıyorsan, düşmanını da iyi tanıyorsan zafer sizindir", demiş. Biz bu aktörlerin hepsini tanıyoruz hem de yıllardan beri ama zafer bir türlü bizim olmuyor her nedense. Bu Sun Tzu yalan mı söylemiş acaba? Neyse biz işimize dönelim ve aktörlere yakından bakalım, daha yakından. Başta kim? Amerika! Amerika, Barzani ve Talabani Kardeşleri Ortadoğu projesini gerçekleştirmek için kullanmıyor mu? Üstelik bu projenin eş başkanı kim?

Kullanıyor. Eş başkan Tayyip.

Barzani ve Talabani denen sevimli kardeşler PKK'ya karşı savaşır mı?

Savaşmaz. Peki niye?

Beraber yürüyor bunlar aynı yollardan ve beraber ıslanıyorlar yağan yağmurdan, onun için savaşmaz. 92hde bu kardeşlere biz, Türkiye Cumhuriyeti olarak, silah, cephane, elbise, para, giyecek vermedik mi?

Verdik!

Niye verdik?

PKK'ya karşı savaşmaları için.

Savaştılar mı?

Hayır!

Tarih tekerrürden ibaret değil mi? O halde bu yaramaz kardeşlerden hâla umut besleyen gafiller varsa bu umutlarını kessinler artık, deriz biz! Peki, olası bir PKK operasyonunda bunlar ne yapar?

PKK'yı peşmergenin içinde saklar.

Doğru. Sınır ötesi harekât işi çıkınca kampları boşalttılar, Barzani'nin peşmergeleri içine girip saklandılar. Hepsi bu kadar mı? Hayır! İçlerinden birkaç fedai grup seçtiler, her türlü silah ve patlayıcıyı verdiler, bize karşı aktif savunma yaptırıyorlar.

Aktif savunma ne demek?

Siz operasyona kalkıştığınızda yollarınızın mayınlanması, uzaktan kumandalı patlayıcı madde döşenmesi, yolunuza pusu kurulması, uzun mesafeli Kannas keskin nişancı silahı ile evlatlarımızın vurulması demek! Yani dağdakilerin şimdi yaptığı iş.

Başka ne yapar bunlar?

Yine fedai gruplarını yurt içine gönderirler, eylem yapmaları için. Eylem olsun ki, onlar da desin: PKK sizin içinizde, burada değil!".

Yani?

Yanisi şu, siz Irak'a girersiniz, PKK yurt içinde sivil, asker hangi hedef olursa olsun, eylem yapacak, bizi savunmaya zorlayacak ama PKK kahrolmayacak!

Yani biz Irak'a girsek hiçbir şey olmaz mı?

Eğer sadece PKK için giriyorsanız hiçbir şey olmaz. Elli yüz haini yok edersiniz şehit pahasına, ertesi gün elli yüz haini daha İmralı geri gönderir! Barzani'yi hedef al mayan bir sınır ötesi harekât başarıya ulaşamaz. Çünkü PKK, Barzani'nin içinde yaşar.

Peki ya Avrupa?

Avrupa başlangıçta seyreder. Sizin kararlığınıza bakar. Eğer "*ölmek var, dönmek yok*" diyorsanız, size yanaşır. Kısmen de olsa destek dahi verebilir. Bu tamamen sizin gücünüzü göstermenize bağlı olan bir şey. Ama yok, baktılar ki, siz, ne yapacağınızı bilmiyorsunuz, işiniz magazin yani, bir gün öyle, bir gün böyle diyorsunuz; kırmızı diyorsunuz kırmızı yeşil oluyor ama sizin sesiniz çıkmıyor, var gücüyle size bağırır!

Ne der?

İnsan hakları, demokratikleşme, özgürlük, insanlara eylem hakkı, falan filan, der ve sizi geri çekilmeye zorlar.

Çekilmezsek ne olur?

Hiçbir şey olmaz. Yeter ki bu kararı verecek adamı olsun devletin!

Peki ya İsrail?

İsrail'in amacı belli, Ortadoğu'ya bir daha çıkmamak üzere kalıcı olarak yerleşmek. Bunun için kendini destekleyecek müttefik bulmak. Etrafındaki ülkeleri zayıflatmak, onları parçalayıp bölüp yönetmek. Irak kuzeyinde bir Kürt devleti İsrail'in işine gelir ve bunu her zaman destekler. Iran, Suriye, Hizbullah, Ayetullah, Filistin Kurtuluş Örgütü, Hamas ve benzer türden olanlar da her zaman PKK'yı destekler.

Niye?

Zayıf bir Türkiye işlerine gelir, daha rahat oynarlar oyunlarını. PKK'yı yaratanlardan birileri değil mi onlar, silah veren, eğitim veren, kamp veren! Bunlara umut bağlayan varsa, kessin bu umudu, onlardan hayır gelmez. PKK biter Usame Bin Ladin gelir, Hizbullah gelir, Ayetullah gelir ama inanın onlardan birileri gelir ve bu iş bitmez, inanın bana.

İran bu operasyonda ne yapabilir ki?

İran'ın şimdi bir nükleer programı var. Avrupa ülkeleri, Amerika ve İsrail'le başı dertte. Ayrıca Amerika PKK'yı destekliyor hem İran'a karşı hem Türkiye'ye karşı. PKK'nın bir uzantısı İran'da bir uzantısı Türkiye'de. Amerika PKK'yı desteklemekle bir taşla iki kuş vuruyor. Bundan zarar gören kim? İran ve Türkiye. Ama şu an için PKK, İran'a önemli bir tehdit oluşturmuyor, asıl tehdit bizde. İran'ın çok kafası kızarsa, PKK'nın uzantılarını, köylerini bir anda haritadan siler. Ama biz silemeyiz çünkü bizde demokrasi var, insan hakları var. İran'ın korkusu, Türkiye eğer Irak'a girerse orada kalır, Musul ve Kerkük'ü alır, petrol yataklarını ele geçirir ve Irak'tan çıkmaz. Aslında bizim böyle bir niyetimiz yok. Bunu İran'a anlatmamız gerek. PKK konusunda İran'la dirsek temasına geçip milli menfaatlerimize uygun bir Irak politikası oluşturmak, bence en iyisi.

Peki ya, İran şimdilerde Kandil Dağı'nı bombalıyor?

Doğru. Amerika ses çıkarıyor mu?

Yok.

Barzani nasıl? Sus ve pus! Çünkü Iran bir devlet. Mesajı net ve açık.

Kime?

Amerika'ya ve Barzani-Talabani kardeşlere: PKK'yı benim varlığıma düşman ederseniz, hepsini yeryüzünden siler atarım.

Peki, ne olacak?

Bir şey olacağı yok. PKK artık Barzani'nin de silahlı gücü oldu. Barzani, PKK teröristlerini peşmergelerine katacak. Önce kuzey Irak'taki varlığını güçlendirecek, sonra gözlerini Türkiye'ye dikecek, ve PKK'yı bize karşı koz kullanacak. Bu amaçla bir kısım teröristleri bize gönderecek, eylem yapmaları için. Öyle ki, şu sıralar hainlerin hainliklerine, mayındı, pusuydu, dikkat etmek lazım. Amerika ise PKK kozunu, ülkemize istediği her şeyi yaptırıncaya kadar oynamaya devam edecek, Avrupa da öyle. Güçlü bir Türkiye, İsrail'e de, İran'a da, Amerika'ya da, velhasıl Ortadoğu'da menfaati olan herkese, her zaman bir tehdit olarak görülür. Ama sonunda milletin sabrı taşacak ve bu oyuna dur, yeter artık, diyecek.

Nasıl taşacak milletin sabrı?

İki türlü. Birincisi, yeter artık ne olacaksa olsun deyip bizi yönetenlerin aldığı her karara destek verecek, ikincisi ise, bu kader bizim kaderimiz değil deyip, iktidar sahiplerini alaşağı edecek.

Sizce hangisi olur?

İnanın bunu halkımız bilir, Türk milleti bilir. Bir de bizde, halkımızın oylarına göz diken ve bu oyları nasıl alacağını düşünen siyasiler var.

Onlar ne yapar?

Önce etrafı bir koklar, tıpkı av köpeğinin avını bulmak için yaptığı gibi. Burunlarına oy kokusu geliyorsa, başlarlar düşünmeye, ne yapmalı etmeli de bu oyları almalı, diye.

Nerenin oyları bunlar?

Doğuda yaşayan garip halkımızın. Doğudan göç etmek zorunda kalan garip halkımızın, garip ve kimsesiz.

Peki, biz demokratik ülke değil miyiz, herkes oyunu bu ülkede kendi hür iradesiyle vermiyor mu?

Hayır vermiyor. Eskiden ağalarımız vardı, halk onlar ne dese onu yapardı. PKK niye öldürdü binlerce insanımızı, hepsi de doğudan neredeyse.

Niye?

Sindirmek ve korku yaratmak için, yani otoritenin kendisi olduğunu göstermek için, ağalara karşı, devlete karşı? İmralı ne dedi hatırlayınız: “DEP’e oy vermeyenleri tavuklarına kadar öldürün!”

Ne oldu peki?

Oy vermeyenler öldürüldü, koruyamadık! Şimdi ellerinde garip doğulu halkımız birkaç milyon oyları var. İmralı nereye isterse bu oylar oraya gider, ağalar sustu artık.

Yani?

Yanisi şu, İmralı’lı haini karşınıza alırsanız, oylara veda etmeniz gerekir. İktidara da veda edebilirsiniz bu arada.

Devletin doğuda otoritesi yok mu?

Size bir örnek vereyim en iyisi, bilmek için doğuda devlet var mı, yok mu, diye. Siz de kararınızı verin artık. Diyarbakır Belediye Başkanı çıksın, halka desin ki, kepenkleri kapatın. Diyarbakır Valisi, yani Türkiye Cumhuriyetinin en büyük gücü. Vali de desin ki, kepenkleri açın. Sizce bu meşhur kepenkler açılır mı, kapanır mı?

Peki, ne olacak?

Bir şey olacağı yok. Bu oy peşinde koşanlar İmralı’yı küstürmeyecek!

Nasıl?

Avrupa Birliği var ya! Siz, İmralı’nın dediğini yaparsınız ama size sorarlarsa, “*AB istedi, onun için böyle oldu*”, der halkı kandırabilirsiniz. Kahraman ordumuz teröre son vermeye kalktığında, “*insan hakları*” dersiniz, “*demokratikleşme*” dersiniz, “*durun yoksa AB bizi almayacak sizin yüzünüzden”* dersiniz, “*Eve dönüş yasası*” dersiniz, “*pişmanlık*”

dersiniz. Olmadı, “*ateşkes*” diye bir masal uydurur PKK’yı yeniden hayata döndürür, silahlı kuvvetlerin operasyonlarını boşa çıkarabilirsiniz. Üstelik halkın karşısına çıkar, “*biz insanların boşu boşuna ötmesine seyirci kalamazdık, hem bunu önledik hem de AB ile müzakerelere devam ediyoruz, AB bizi seviyor ve takdir ediyor*”, diyerek, bizim masum halkımızın oylarına talip olursunuz! Ama biz her gün şehit vermeye devam ederiz, onlar için ne gam!. Niye devam ederiz biliyor musunuz? PKK biterse para da biter, oy da biter. O halde kaçaktan, haraçtan gelen paranın kime gittiğini bulursak, bu para akışını kesersek, bir de doğudaki halkımızın zorla oylarını alanları tespit eder de kanun gibi bir kanun önüne çıkartabilirsek bu oyunu bozabiliriz ama oyunun bozulmasını istemeyenler bizi engellemezse...

Yani iktidara sahip olanlar oy peşinde, parti işi peşinde, şahsi işler peşinde, iktidar gene iktidar peşinde, öyle mi? Peki ya şehitler?

Tayyip dedi ya; askerlik yan gelip yatma yeri değildir, diye. Ta yy ip he göre şehitlerin görevi bu; askere gidecekler, şehit olup bayrağa sarılı tabut içinde geri dönecekler. Teröre bakış açısı bu. Aslında şehitlerimizin sorumlusu kendisidir; gerekli tedbirleri almadığı, gerekli dış politikayı uygulamadığı, gerekli yasaları çıkarmadığı için. Birleşmiş Milletler’in, “terörün finansörü”, dediği Yasin El Kadı’ya kefil olan bir başbakandan ne beklenir ki? Adam sanki bu durumdan memnun, şehitlerimizden memnun; onlarca şehit verdiğimiz bir karakola gittiğini gördünüz mü hiç? Baskına uğramış, onlarca şehit vermiş bir askeri karakola gidip de başsağlığı dilediğini duydunuz mu hiç?

Ama inanın bana bu yaptıkları yanlarına kar kalmayacak. Bu hesap mutlak sorulacak. Korkum ise şu; kaçacak bunlar. Kaçarlarsa nasıl hesap sorulacak, onu düşünüyorum şimdilerde, iyi takip etmek gerek, yurt dışı bağlantılarını iyi bilmek gerek, kaçtıklarında kulaklarından tutup geri getirebilmek için.

Peki, bu PKK’nın siyasi kanatları ne yapar, muhtemel bir sınır ötesi operasyonda?

Onlara dikkat edin. Onlar İmralı’nın sesidir. Onlar nereye yanaşıyorsa, kimle görüşüyorsa, bilin ki bu oyunda birlikteler! Ordumuzun operasyonlarını boşa çıkarmak için ellerinden gelen her şeyi

yapacak, meydanlara dökülecek, insan hakları Bunların kim olduğu belli, işbirlikçileri belli. Önce polis ve jandarmanın yetkilerini geri vereceksiniz. Terörle Mücadele Kanunu'na, teröristlerle işbirliği içinde olan her kesin, parti, dernek, vakıf ne olursa olsun, mal ve para varlıklarına el konulacağını yazacaksınız. Üç ay bunlar teknik takibe alacaksınız. Üç ay sonra elde mevcut delilleri, bir operasyon yapıp etkisiz hale getireceksiniz. Avrupa'daki fonlardan siyasilere ya da bunlarla bağlantılı belediyelere ve de bağlı kuruluşlarına gelen her kuruşu takip edip MASAK'ı devreye sokacaksınız yani bunlara para akışını keseceksiniz. Ama aynı anda terör yüzünden göç etmek zorunda kalmış bir milyona yakın vatandaşımızın sorunlarına çare bulacaksınız ki, PKK'ya katılmayı bir çare olarak görmesin onlar. Bu arada PKK'ya destek veren ülkelere kibarca bir nota gönderip bu mücadelede ciddi olduğunuzu da göstereceksiniz. Adına Avrupa'dan, Amerika'dan, Barzani ve Talabani Kardeşlerden ve de siyasilerimizden yardım isteyeceklerdir. Elbette konu insan hakları olunca onlar da yardım edecekler.

Hepsi bu mu?

Hepsi bu olur mu? Otuz yıllık bir hasta üç ayda iyileşir mi? Avrupa'daki Türkleri örgütleyeceksiniz. PKK bürolarını etkisiz hale getirip haraç almalarını önleyeceksiniz. Yurt dışındaki teröristleri tek tek kulağından tutup ülkeye getirecek ve yargılayacaksınız, halkımız da sizin ciddi olduğunuzu anlasın. Kaçakçılığa bir çare bulacaksınız; bunun için ya sınırlarınızı koruyacaksınız ya da ekonomik tedbirler alacaksınız. Ama mutlaka uyuşturucu kaçağına bir son vereceksiniz. Son olarak örgütün arşivlerini ele geçirin, kimin PKK'lı olduğunu tespit edin. Örgütün kasasını ele geçirin, kimin PKK'ya yardım ettiğini bulun. Sonra da tüm bunların hesabını sorun. Eğer sorabilirseniz?

Soramaz mıyız?

Özel bir bakanlık gerek bunun için, özel bir teşkilatlanma, özel yetki kanunları ve bunları yapabilecek güçlü ve kararlı bir hükümet.

Geriye kim kaldı bu oyunda?

Biz. Evet biz. Avuç içinde buz misali damla damla eriyen biz! Bizim ordumuz, bizim ülkemiz, bizim bayrağımız, bizim toprağımız, bizim anamız "*vatan sağ olsun*" diyen. Aslında bu oyunu bozacak biziz ama

nedense oynamak yerine hep seyreder ve şehit oluruz. Ama bizim sıramız da geldi gibi oldu, hani. Teröristler Şırnak'ta olduğu gibi artık evlere girip askerimizi çoluk çocuğunun yanında öldürüyorsa, artık bu oyunu bizim oynamamız zamanının geldiğini gösteriyor.

Tarihimizde ilk kez, "Ben Türk'üm" demeyen bir başbakanımız oldu, kendini "Türk" saymıyor. Halbuki Anayasa'mıza göre o bir Türk. O'na göre Türkiye'de "Türk ulusu" yaşamıyor, yerine "Türkiye halkı" var, yaşayanlar ise "Türkiyeli". O'nun için, "Ne Mutlu Türk'üm" demenin de bir anlamı yok, tıpkı Musa'nın gülü Abdullah'ın düşündüğü gibi. Kendileri, anne tarafından Gürcistan'da yerleşik Yahudi soyundan geliyor[49]. Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulmasını isteyen kim? Bu Recep Tayyip Erdoğan'ı çok mu aradık acaba biz? Bulamadık mı bir başkasını; Türk'ü seven, Türk ulusunu seven, Türk'üm demekten gurur duyan, bizden birini bulamadık mı? Ülkemizde terör varmış. Olacak elbet. Terör olayına Kürt sorunu olarak bakan kim? Yokluktan Türkçe öğrenememiş vatandaşlarımıza Kürtçe kurslar açan, TV yayını yapılmasına izin veren O değil mi? Askerlerimiz şehit oluyormuş. Olacak elbet. Şehide kelle diyen saygısız O değil mi? Askerlik yan gelip yatma yeri değildir diyen, teröristlere destek verenlerle beş yıldır diyalog arayan O değil mi? Daha ne diyeyim size ben, Tayyip'in başında olduğu bir hükümet, terör sorununu çözebilir mi hiç!

Şimdi nefeslerimizi tuttuk bekliyoruz, silahlı kuvvetler ne yapacak, diye? İlla ki, operasyon derseniz; girsin Irak'a bence, hava taarruzları kar etmez. Girsin Irak'a, PKK'yı da, Hakurk'u da yok etsin, Barzani'yi silip süpürsün. Musul ve Kerkük'ü kontrol altına alsın. Oradaki soydaşlarımızı silahla bir güç haline getirsin. Ortadoğu da söz sahibi olsun. Olacaksa tüm saydıklarım, Irak'a girsin, yanındayız ordumuzun. Aksi halde boş, gene şehit haberleriyle sarsılacak ülkemiz. Ama iktidara sahip olanlar terörü bitirmek isterse eğer, inanın üç ay ya da dört, bu bize yeter PKK'nın siyasi ve idari gücünü yok etmek ve en azından onları etkisiz hale getirmek için.

Peki, bu iktidar sahipten terörü bitirmek istemezse ne olacak?

İktidara iktidarı veren halktır, nasıl verdiyse öyle de geri alır. Halkın yanında Kemal'in askerleri vardır, Kemal'in gençliği vardır, demokrasi işte budur, çare tükenmez.

Neyse, bunlara da şükür, bu kadar şehide de şükür, hâlâ bayrağımız dalgalanıyor ya, ona şükredelim biz. Ya bir de başbakanımız Yahudi olsaydı, ne yapardık o zaman biz?

Şimdi Ne Olacak

Biz Genel Kurmay'ın 12 Nisan basın açıklamasını anladık. Ne anladığımızı da sizlere anlatmaya çalıştık. Ama bir de 27 Nisan muhtırası var, onu size nasıl anlatacağım, bilemiyorum, işler karışık. Muhtırada; "Ne Mutlu Türk'üm", demeyen zihniyetler Türk'ün düşmanıdır, deniyor. İyi, güzel de bizim başbakan, bugüne kadar hâlâ, " Ne Mutlu Türk'üm", demedi. Gül de demedi, Arınç da demedi, üstelik bunu söylemeye de niyetleri yok, öyle anlaşılıyor. Ne olacak şimdi?

Silahlı kuvvetlerimizin dağdaki teröristlerle mücadelesi kıyasıya sürüyor. Teröristler uyandı artık ya da bir akıl hocaları var; büyük gruplar yok, üç kişi, beş kişi. Mayın döşüyorlar, C-4 Patlayıcı yerleştiriyorlar, her gün bir şehit iki şehit. Biz bu filmi daha önce görmüştük; bu mücadelenin büyük kuvvetlerle olamayacağını görmüştük, bir tim ve alan kontrolü yeter bize. Otuz yıldır süren bu terörden sonra yoksa dünyayı yeniden mi keşfedeceğiz? Üç kişi mi onlar, öyleyse işimiz kolay, biz de üç beş kişilik timler kurar, üç beş günlük kumanya verir, takibe çıkarırız. Milis mi onlar, öyleyse işimiz daha kolay, jandarma var ya, teknik takibe alır, mal ve para varlıklarını tespit eder, kara paranın akış yolunu izler, bu işi bitiririz. Ama duyuyoruz ki; beş bin komando on kadar teröristi kıskaca almış! Benim üzüldüğüm halk; halkımız sanıyor ki, bu teröristler güçlü ve silahlı kuvvetler bunlarla baş edemiyor. Olmaz! Türk Silahlı Kuvvetlerinin baş edemeyeceği bir tehdit olamaz. Ama siz, kaçış yolu dediğin iz yerleri topçu ateşliyle kapattığınızı söylerseniz, nokta hedef olmadan Kobra helikopterleriyle terörist yuvalarını vurduğunuzu söylerseniz, zor olur bu işler zor.

Tek güvencemiz sizsiniz. Açık olunuz, yetki olmadan terörle mücadele olmaz, bunu bize anlatınız Siyasi kararlılık olmadan terörle mücadele olmaz, boşuna şehit veriyoruz. O zaman bunu da bize anlatınız, bu hükümetle terörle mücadele edilemeyeceğini anlatınız, şehitlerin sorumlusunun bu hükümet olduğunu halka anlatınız. Yoksa durum vahim, anayurdun anası, "Vatan sağolsun demeyeceğim", diyor ise, durum vahim. Anayurdun anasını da kaybedersek, silahlı kuvvetler peygamber ocağı olmaz! Sizi güç yapan analardır, unutmayınız!

Şimdi Irak kuzeyine operasyon senaryoları var. Bunu halka anlatınız; Barzani vurulmadan PKK'nın vurulamayacağını anlatınız. PKK'yı yok etmek demek; Barzani'ye darbe vurmak demektir, bunu halka anlatınız. Çünkü PKK, Barzani'nin içinde. Operasyon tek taraflı da olamaz; sınır ötesini düşünürken, yurtiçindeki milislerin de muhtemel eylemlerine karşı tedbir almak gerek, bunu anlatınız.

Amerika üç beş PKK sorumlusunu yakalayacakmış! Bu bir masal. Üç beşi yakalasanız, üç beşi geri gelir, bunu halkımız bilmiyor mu? PKK yanlıları şimdi Mecliste, hem de Gazi Paşa'nın meclisinde, bunu halk görmüyor mu? Siz, içimizdeki PKK'yı yok etmeden, dağdakileri yok etseniz ne olur?

Şimdi soruyorlar; ne olacak? Ne olacak şimdi, diye herkes soruyor. Karşımızda bir Türk Silahlı kuvvetleri var, Türk ün düşmanını tarif eden. Bir de seçilmişler var, bu tanıma uyan. Ne olacak şimdi?

Seçilmiş olmak kolay değil, nasıl seçildiklerini anlattım; ardımda halk var, diyeceksiniz ama halkın devletine kafa tutacaksınız, olmaz bu. Biz Türk'üz ve kimseye benzemeyiz. Seçilmişlerden çok çektik biz; kimi yargılandı, kimi hapiste, kiminin ise hâlâ yolsuzluk davaları sürüyor, onlara güven zor. Türk Silahlı Kuvvetleri ise bir başka. Nasıl başka? Varlığımızın teminatı, asker doğduk biz, asker öleceğiz. Biz buyuz! Ama şimdi ne olacak?

Olacaklar şu: Önce DTP'nin milletvekilleri ekranlarda her gün boy gösterecek, demokrasi ve insan hakları dersi bize verecekler. Kültürel haklardan, dostluktan, kardeşlikten bahsedecekler. Akan kanlar dursun artık diyecekler. Bu güzide fikirlerini Avrupa'ya taşıyacaklar. Yanlı medya bunlara destek verecek; önce Irak ta acı çeken halkı bize gösterecekler, Barzani'yi gösterecekler, merhamet dileyecekler bizden, sanki Irak'taki halkı öldüren biziz! Kuzey Irak'a yapılacak yatırımlarla Türk insanının çok para kazanacaklarını, fakirliğin ve yoksulluğun biteceğini anlatacaklar. Yeter artık bunca şehit, deyip barış ve kardeşlikten söz edecekler ama teröristlerle aramızdaki hesaptan hiç bahsetmeyecekler. Bu hesap sorulmadan kapatılmaz, demeyecekler. Bu medyaya Kürtçe düşünen uzmanlarımız da destek olacak, her gün bize masal anlatacaklar. Tabi tüm bu faaliyetlerin amacı da şu olacak: Teröristlere af, korucu teşkilatının

kaldırılması, PKK yanlısı yerel yönetimlerin desteklenmesi ve yetkilerinin arttırılması, okullarda Kürtçe eğitim, Barzani'nin PKK ile birlikte devlet kurmasının kolaylaştırılması, doğuya özerk yönetim, nihayetinde Abdullah Öcalan'a şartlı tahliye. Barzani nasıl başlamıştı bu işe, Özerk Kürt yönetimi. Barzani'nin yaptığını yapacaklar, işte hesapları bu.

Hükümet ne yapacak? Önce sivil anayasa, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Milli Savunma Bakanlığına bağlanması, İç Hizmet Kanunu'nda değişiklik yapılarak ordunun cumhuriyeti koruma ve kollama görevinin kaldırılması, Atatürk'ün unutturulması, şeriatçı kadrolaşma, Kürtçülüğün siyasallaştırılması. Tüm bunları ne adına yapacaklar biliyor musunuz? Demokrasi adına, insan hakları adına, çağdaş bir ülke olmak adına.

Halk ne yapacak? Hiç, seyredecek bu oyunu, ekmek parası peşinde koşmaya devam edecek.

Bürokratlar ne yapacak? İkbal peşinde koşmaya devam edecek.

AB ve Amerika ne yapacak? Hükümete destek verecek.

Türk gençliği ne yapacak? O dershane benim, bu dershane senin deyip üniversiteye girebilmek için, iş bulabilmek için çırpınacak.

Kemal'in Askerleri ne yapacak? Teröristlerle mücadelesi olanca hızıyla sürüyor ama hükümet desteği yok. Her gün şehit veriyoruz. Halkımız ne kadar dayanacak bunca acıya. Neden bitmiyor bu iş, demeyecekler mi? Hükümetin de istediği bu, halk sorsun diye bekliyorlar, neden bitmiyor bu iş, diye. Bu iyi değil, kötü bir gidişat bu. Hükümet sorumluluğunu askerin üstüne atıyor, halkla karşı karşıya getirecek ordumuzu. Bu yüzden sesleri çıkmıyor, şehitler de şehit törenleri de askere kaldı. Böyle giderse eğer, şehitlerin hesabı askere sorulacak. Bilemiyorum ama Genel Kurmay 12 Nisan ve 27 Nisan'da halka verdiği sözleri tutmalı, tutmalı yoksa gidişat iyi değil.

Peki şehitlerimiz ne olacak? Ağlayacağız onlar için, her gün ağlayacağız, dua edeceğiz, kahrolsun PKK diyeceğiz, şehitler ölmez diyeceğiz ama giden canımız bir daha geri gelmeyecek. Onlar da gökyüzünden bizi seyredip, bu günleri görmek için mi şehit olduk biz, diyecekler, gözyaşlı gönül yaşlı, olmaz olsun böyle kader, diyecekler.

İşte bize oynanan oyun bu.

Şimdi soracaksınız bana, neden, neden bunca uğraş, neden bu oyunlar, diye. Sebebi basit: Kıbrıs'ta işgalci olduğumuzu düşünen zihniyetler Türk ulusunun da Anadolu'da işgalci olduğunu düşünüyorlar da ondan. Hani bin yıl önce Orta Asya'dan gelmiştik ya, unutmadılar hiç bunu, dostluklarına filan aldırmayın hepsi yalan. Yunan'ın Büyük İdeal'ine bir bakın, Rumların Pontus hedefine bir bakın, Ermeni ve Yahudilerin amaçlarına bir bakın, Amerika'nın Büyük Orta Doğu Projesine ve çizdiği haritaya bir bakın, doğru söylediğimi anlayacaksınız. Nasıl mı olacak bu iş?

Türk kimliğimizi, ulus kimliğimizi yok edecekler, amaçları bu, bizi haritadan silecekler. Ne dersiniz, olur mu sizce bu iş? İsterseniz cevabı, bizim için Türk değil de Türkiyeli diyenlerin aldığı ve alacağı kararlarda arayınız! Doğuda Kürt devleti kurarsınız, batıya da Anadolu dersiniz, cumhuriyetin adı da Anadolu Cumhuriyeti olur, böylece Türk'ü, Türk ulusunu yok sayarsınız! Olamaz mı?

Bu olmazsa, Anadolu'da yaşayan biz Türklere Türkiyeli dersiniz, bayrak Türkiye bayrağı olur, vatan Türkiyeli vatanı olur, Gazi Paşa'ya da Türkiyelilerin atası dersiniz, Türk Silahlı Kuvvetlerine Türkiye Silahlı Kuvvetleri dersiniz, velhasıl başında Türk olan her şeyi Türkiye ve Türkiyeli olarak değiştirirsiniz, olur ve de biter. Türk devleti Türkiye devleti olur, olur ama bunlar başında Türk adı olan her şeyden korkar, onun için Türkiyeli demek bile bunları korkutur, yapamazlar. Bu yüzden Anadolu ve Anadolulu sözlerini bu günlerde sıkça duyarsanız şaşırmayınız, planın bir parçasıdır bu. Bana inanmıyorsunuz değil mi? O halde siz gene isterseniz, önümüzdeki günlerde televizyon karşısına geçip bize seslenecek olanların sözlerini iyi dinleyiniz. Geleceğimizi orada göreceksiniz hem de pek yakında.

Sizin İçin Farklı Bir Sonuç

Türk milletinin varlığını tehlikeye atan ihanet edendir.

İhanet eden ise bizim için haindir.

Sizce hain kimdir?

Nedir ihanet, aldatmak mı? Yoksa İnsanı sırtından bıçaklamak mı, Brütüs gibi? Saf mı değiştirmek yoksa, bizim kimi seçilmişler gibi? Görüp de görmezden gelmek, bilip de söylememek, gerçeği haykırmak yerine yalanlarla oyalamak mıdır ihanet? Olayların düşündürdüklerini söylemek yerine, duymak istenileni söylemek ihanet olabilir mi?

'79'da Suriye'ye geçip '98'e kadar örgütsel faaliyetlerini orada yürüten Abdullah Öcalan'ı görmezden gelmek, müdahale etmemek ne olabilir sizce? Peki ya atanmış istihbaratçılarımız, PKK'lı teröristlerin '91'den itibaren Kuzey Irak'ta yuvalandıklarını bilmemeleri, bilip de söylememeleri, söyledikleri halde seçilmişlerimizin göz yummuş olmaları nedir? '92'de hemen yanı başımızdaki Hakurk alanında binlerce teröristin yerleştiğinden, silahlandıklarından, ülkemize giriş yapıp karakollarımızı basacaklarından atanmış ve seçilmişlerimizin haberi yoktu, öyle mi? Peki, bu nedir?

İhanet, Abdullah Öcalan'ı idam etmemek kaydıyla teslim alan seçilmişlerde olabilir mi? Peki ya bu caniyi sorgulayan atanmışlarımız, PKK'nın arşivlerinin Suriye'de olduğunu öğrenmemişler miydi? Nerede bu arşivler? Ya mali destek verenler, Öcalan tarafından tek tek sayılmadı mı? Örgütün para kasasının İsviçre'de kurulan bir vakıfta olduğu bil inmiyor muydu? Abdullah Öcalan verdiği ifadede, örgüte kamp kurmak başta olmak üzere her türlü desteği Yunanistan, Fransa, Almanya, Suriye, Irak ve İran'ın verdiğini söylemedi mi bize? Bu gerçekleri bildikleri halde sayılan ülkelere karşı hiç bir şey yapmayan atanmış ve seçilmişlerimizin bu tavrında ihanet aranabilir mi?

1 Mart 2003 meclis tezkeresiyle Türk Silahlı Kuvvetlerinin Irak'a girmesine izin vermeyen seçilmişlerin, yirmi gün sonra kapılarını sonuna kadar Amerika'ya açmalarında, İncirlik Havaalanının kullanılmasına izin verenlerin ve bunun sonucunda PKK'nın tıpkı '91 ve '92'de olduğu gibi

Irak kuzeyine yuvalanmasına göz yumanların bu davranışlarında ihanet aranabilir mi? Destek verdikleri Amerika değil mi Irak'a müdahalemizi engelleyen?

Peki ya, şimdiye kadar PKK'nın bir terör sorunu olduğu bilindiği halde buna Kürt Sorunu diyen, Anadolu'da bin yılı aşkın bir zamandır hüküm süren Türk varlığını göz ardı ederek Türkiyeli kimliğini ortaya atan, "Türk olmaktan gocunmayanlar kendilerine Türk diyebilir" demekle bizi aşağılamaya çalışan, Güney Kıbrıs Rum Kesimini AB üyesi ülke olarak tanıyan, AB'ye uyum adı altında yokluktan Türkçe öğrenememiş vatandaşlarımıza Kürtçe öğretilmesi için yasal düzenleme yapan, buna karşın AB üyesi ülkelerde bile örneği olmayan bir çağ dışı Ceza Muhakemesi Kanunu'nu çıkarıp polisin, jandarmanın ve de askerin teröre karşı elini kolunu bağlayan seçilmişlerimize ne demeli? İhaneti arayabilir misiniz burada?

Sizce ihanet nedir?

Ülkenin milli ve hayati menfaatlerini, şahsi ve siyasi çıkarlar uğruna feda etmek midir? Ülkesine ve insanına hizmet etmesi gerekirken, başka ülkelerin menfaatlerine hizmet etmek midir? Ütülü elbise ve boyalı ayakkabılarla şehit törenlerine gelip, "terörün kökünü kazıyacağız, şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak", diye gayri samimi demeçler verip buna karşın, adam gibi bir Terörle Mücadele Kanunu'nu çıkarmamak mıdır, ihanet? Ya da kanun çıkarıp içerisine Öcalan'ın bile aftan yararlanabileceği maddeler eklemek, Öcalan'a "Sayın", şehitlerimize ise "Kelle" demek midir ihanet?

Arkasında silahlı bir terör örgütü olduğunu açık açık söyleyen ve buna uygun davranan bir partiye göz yummak ihanet olabilir mi? Bu partinin başkanı çıkıp da; "*PKK ile aramıza mesafe konulamaz*" dediğinde, bu partinin belediye başkanları açık açık devlete kafa tutmaya kalktığında, tüm bunlara ses çıkarmamak ihanet midir? Peki ya Kıbrıs? Rum kesiminin AB'ye tam üye olması için anlaşmalara imza atanların bu tavrında ihanet aranabilir mi? Büyük Kürdistan'ı kurmak için ortaya atılmış Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı olmak, ihanet midir? Sizce ihanet nerede ve kimdedir?

Tehdidin Irak'ta olduğunu bilip de dış politik unsurları harekete geçirmemek, ekonomik tedbirlere başvurmamak, Barzani adındaki bir aşiret reisinin Türk devletine kafa tutmasını görmezden gelmek nedir sizce? Türk askerinin başına çuval geçiren Amerika'ya bir nota dahi vermeyip bu ağır hakarete seyirci kalmak ihanet olabilir mi?

Irak kuzeyindeki Kürt oluşumuna ekonomik destek vermek, PKK'ya hizmet etmek değil midir? Barzani'yi muhatap almak, PKK'yı tanımak demek değil midir? Terör nedeniyle göç etmek zorunda kalan yarım milyona yakın vatandaşımızın sorunlarına çözüm bulmamak, PKK'ya adam göndermek değil midir? Türk Silahlı Kuvvetleri teröristler darbe vurabilmek için Irak kuzeyine girilmesi gerektiğini açık açık söylediği halde, sınır ötesi harekât kararı almamak, nedir? Gereğini yaparız, deyip de hiçbir şey yapmamanın anlamı nedir? Siz ihaneti nerede arıyorsunuz, içeride mi yoksa dışarıda mı?

Ya kaçakçılık? Hepimiz biliyoruz ki terörü besleyen kaçakçılıktır. Öyleyse açık açık yapılan bu kaçakçılığa göz yumanlara ne demeli? Kaçaktan aldıkları para ile silah ve mermi almıyor mu teröristler, bununla bizi şehit etmiyor mu? Kaçakçılığa göz yummak, ihanet olabilir mi sizce?

"Kahrolsun PKK", haykırışları artık PKK'yı kahretmiyor, inanın bana. Şehitler ölmez, demekle de giden geri gelmiyor. Bir başka yol bulmalı, bir şey yapmalı PKK'yı kahretmek için, artık şehit vermemek için, bu ihanet oyununa dur, demek için, bir şey yapmalı.

Genel Kurmay Başkanı, 12 Nisan'da bir basın açıklaması yaptı. 1992 - 1995 arasında 2.516 şehit verdiğimizi söyledi. Yakın zamanda ise; 2005'te 92, 2006'ta 86, 2007'de 13 şehidimizin olduğunu açıkladı. Bu açıklamayı yaparken, 22 Mayıs'ta 10 şehit daha vereceğimizi nerden bilecekti ki. Elbette, Ulus Anafartalar Çarşısında patlayan canlı bombayla, 6 canımızın geri dönmemek üzere gideceğini de bilemezdi, Pülümür'de yedi askerimizin şehit olacağını da. Yani son günlerdeki şehitlerimiz bu sayılara dahil değil. Yarın ise, daha kaç şehit vereceğimiz belli değil.

Çok şehit törenine katıldım, 73 canın şahadetine tanıklık ettim. Çok şehit töreni izledim. Katılanları gördüm gözü yaşlı, atılan sloganları duydum, öfkeli: "*Kahrolsun PKK, Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez.*" Ama

yıllar gelip geçti, nedense PKK kahrolmadı. Şehitler ise, geri dönmedi. Vatan ise, hâlâ uğraşıyorlar bölmek için.

92 - 95 arası kaç şehit vermişiz? 2.516. O yılları hatırlıyorum da öyle günde bir şehit vermezdik, daha çok verirdik. Mesela, 92 Alan Çatışması'nda 19 şehit vermiştik bir günde ve bir anda. Aynı yıl Aktütün'de 22, Derecik'te ise 33 şehit vermiştik bir gün içinde.

Şunu da unutmayalım, o zamanlar yıl 92 idi. Özal Cumhurbaşkanı, Demirel ise Başbakan'dı. Irak'ta gene Barzani vardı ve de Talabani. Özal, Saddam'ı devirmek niyetiyle AB D'ye destek veriyor ve ABD'nin Ortadoğu politikasını cesaretlendiriyordu. PKK da Saddam'la anlaşmış, Irak kuzeyindeki kamplara yerleşmişti. Biz de Şemdinli'deydik, yani, PKK'nın ana kampı Hakurk'un yanı başında. Kamptan çıkan bize çatıyor, kampa dönen bize vuruyordu. Dolayısıyla biz, diğer askeri birliklere göre daha çok şehit veriyorduk. Aradan yıllar geçti. Şimdi Özal yok, Tayyip var. Diğer oyuncular ise aynı; Barzani, Talabani, Amerika ve PKK. Yerler aynı, esas itibariyle Şırnak, Hakkari ve Van. Şehitlerimiz aynı, nerdeyse her gün bir şehit veriyoruz. Sloganlar aynı, Kahrolsun PKK. Bu nasıl bir oyun?

O yıllarda 2.516 şehit vermişiz. Şimdilerde de şehit sayıları artmaya başladı. Böyle gidersek eğer, birkaç yıl içinde, aynı sayılar tekrar karşımıza çıkacak gibi. Ne acı!

Biliyorsunuz, bu sayılar sayı değil bir can ve slogan atmak onları geri getirmiyor. 2.516 şehit demek, 2.516 şehit töreni demektir. Her törene en az bin kişinin katıldığını varsayalım, İki buçuk milyon kişi eder. Her kişinin en az yüz defa slogan attığını hesaba katalım, bu 250 milyon eder. Yani biz o yıllarda, 250 milyon kez, Kahrolsun PKK demişiz ama PKK kahrolmamış.

250 milyon kez "şehitler ölmez" demişiz. Ama dört yılda 2.516 canımız gitmiş ve bir daha geri dönmemiş. Demek ki şehitleri de kurtaramamışız, onlar ölmez, diyerek.

Peki ya vatan? Vatan bölünmez sloganlarımız işe yaramış mı? Hayır: Irak kuzeyinde Kürdistan kuruldu, PKK doğumuzda otorite oldu devletin yerine. Bu haykırışlar da bizi kurtaramamış demek ki.

Şimdi düşünüyorum da, soruyorum kendime, bu şehitlerin sorumluları yok mu, diye. Var. Bunun sorumluları seçilmiş ve atanmışlardır yani terörle mücadeleden sorumlu başbakan, bakanlar ve atama yoluyla iş başına gelen devletin memurları. Bakıyorum etrafıma, sanki onların şehitlerimize aldırdığı yok gibi, sanki gülüp geçiyorlar. Ama suç bizde! Şehit törenlerinde slogan atmak yerine etrafımız bakmış olsaydık. Bakıp da törene gelen seçilmişlerimizi görmüş olsaydık ve de onların atadıklarını. Hele ki ülkemizde yaşayan insanların can güvenliğinden sorumlu içişleri Bakanı ile göz göze gelip de, bu sloganlar yerine, "İçişleri Bakan'ı İstifa", "Bakan'dan Hesap Sorulsun" ya da "Hükümet istifa" demiş olsaydık yani hesap sorsaydık; inanın belki şehitlerimiz ölmezdi, vatan bölünmeye doğru gitmezdi ve PKK da kahrından kahrolurdu.

Ulus'ta bir canlı robot patladı, 6 canımız gitti. Yüzden fazla insanımız yaralandı. Olay sonrası üç gün aralıksız televizyon seyrettim. Baktım, baktım da bizim içişleri Bakanı'nı göremedim. Bir açıklaması olduğunu da duymadım. Başbakan bile geldi gitti ama İçişleri Bakanı yok. Niye? Emniyet ve asayişin sağlanmasından O sorumlu değil mi? Yani bu terör olaylarının önlemeyişinden, her gün verdiğimiz şehitlerden sorumlu değil mi? Bunun hesabını bize vermeyecek mi?

Ben bir garip oldum, olmadık şeyler düşünüp duruyorum, kendi kendime konuşuyorum. Diyorum ki kendime, kimseye hesap sorduğumuz yok. Oy verip geçiyoruz, başımıza getiriyoruz, saygı gösteriyoruz ama biz şehit oluyoruz, onların aldırdığı yok. Sizce hesap sadece seçim günü mü sorulur? Bizi yönetenler ve onların atadıklarının bugün hiç sorumluluğu yok mudur? Onlara görevlerinin başındayken hesap sorulamaz mı hiç? Sorulur, inanın sorulur. Bizce en güzel hesap yeri şehit törenleridir. Şehidimizin kanı yerde kalmayacak, diyen onlar değil mi? Ama yerde kalıyor. Ne yapacağız? Sizi bilemem ama ben, şehit törenlerine nasıl olsa bizi yönetenlerden birileri gelecek, ister atanmış olsun ister seçilmiş, işte fırsat o fırsat durumlara deyip, "Şehitlerimizin hesabını verin" diye bağıracağım. Bizi duymayacak halleri yok ya. Nasıl olsa duyacaklar. Tekrar, gözüne baka baka, "Hesap verin" diye bağıracağım. Utanacaklar mı? Hayır. Utansalar zaten bizi bu düşürmezlerdi. Utanmayacaklar ama bizden korkacaklar. Belki bu utanmazlar şehit törenlerinden de kaçar

olurlar, kaçsınlar. O zaman ne yapacağım? Yaşadıklarımı size anlatacağım, bıkmadan ve usanmadan anlatacağım tarihe not düşmek için, yazdıklarımla hesap soracağım; nasıl olsa demokratik bir ülkede yaşamıyor muyuz, düşünce ve ifade özgürlüğü yok mu bizde?

Başka çare yok, inanın yok. Tayyip ve hükümeti terörle mücadele etmiyor, sanki şehitlerin önemi yok onlar için. Alıştılar bize, törenlerde” Kahrolsun PKK” diye slogan atan, gözü yaşlı bizlere alıştılar. Bizi şehitlerimize alıştırdılar, her gün bir şehit, bir şehit haberi, bir şehit töreni. Bu oyunu bozacağız, şehide kimse alıştıramayacak bizi. Her gün bir diğerinden daha güçlü daha öfkeli olacağız. Bizden korkacaklar, kaçacaklar, biz de kovalayacağız onları. İnanın başka çare yok, şehitlerimizin hesabını soracağız seçtiklerimize ve de onların atadıklarına.

Nedir bu halimiz? Üzerimize ölü toprağı serilmiş gibi, sesimizin çıktığı yok. Nedir bu halimiz? Şehidimize hakaret ediyorlar, bize hakaret ediyorlar, hiç tepkimiz yok! Nedir bu halimiz? Dört bir yanımızı düşman sarıyor, iktidar gaflet içinde, hiç umursadığımız yok! Uyanın artık, bizi yok etmeye çalışıyorlar. Uyanın artık, Gazi Paşa’yı sırtından vurmak istiyorlar, uyanın da olan biteni bir görün! Hedef şimdi Türkiye değil, hedef Türk, Türk’ün varlığı, hedef Türk ulusu, onu yok etmek istiyorlar. Türk’ü yok etmeye çalışan bu zihniyetleri durduracak bir güç yok mudur içimizde?

Olmadığını düşünenler varsa eğer yanılıyorlar. Olmadığını düşünenler, fırsat bu fırsat” diyorlarsa eğer, böyle düşünüp de varlığımızı tehlikeye atıyorlarsa eğer, hatırlatırız onlara; bunlara “dur” diyecek Türk ulusu var, ulusun emrinde Kemal’in Askerleri var, ulusu var eden Kemal’in Gençleri var, bu ülke sahipsiz değil. Unutmasınlar ki, Kemal’in askerleri gençtir, her Türk genci de bir askerdir.

Belli ki, son sözlerime geldim, hissediyorum bunu, o zaman söyleyeyim.

Son sözlerim Mustafa Kemal’in gençlerine!

Sözlerim, “Ben Türk’üm”, diyenlere!

Sözlerim size!

Türk milletinin kahramanlığını, fedakârlığını, cesaretini anlattım, Şemdinli'de Sınırı Aşmak isimli kitabı yazdım.

Otuz yıla yakın süren terörle hesaplaştım, taraflarını açıkladım, güvenle geleceğe bakabilmemiz için bu hesabın bir an önce sorularak, hesabın sorulduktan sonra artık kapatılması gerektiğini anlattım, Hesaplaşma isimli kitabı yazdım.

Ülke bizim, bayrak bizim, insan bizim deyip ömrünü bu ülkeye adamış insanların korunması gerektiğini, toprağa nasıl sahip çıkıyorsak insanımıza da devletimize de sahip çıkmamız gerektiğini anlattım, Ya Gazi Paşa Duyarsa isimli kitabı yazdım.

Şimdi sizlere veda ediyorum artık. Bu sizlere son sözlerim.

Ben ihaneti gördüm, size anlattım. Şimdi sıra sizin. Hainler kim, siz bulacaksınız, siz hesap soracaksınız. Başaracak ve onlara fırsat vermeyeceksiniz. Bize bu vatanı emanet edenlerin ve bu emaneti teslim alacak çocuklarımızın dileği de sizden budur.

EKLER

Yazarın Okurlara Değişmeyen Mesajı

Yazarın üç Kitabı

Yazarın Okurlara Değişmeyen Mesajı

Demiştim size, ben bir roman yazarı değilim. Çocuklarımıza daha huzurlu, daha güvenli bir vatan emanet edebilmek çok zor günler yaşadık. Kimimiz şehit oldu, kimimiz yaşarken öldü. Aradan yıllar geçti. Geriye dönüp baktık, bir arpa boyu bile gidemediğimizi gördük. Bu da bize çok acı geldi, işte o zaman anlatmak istedim, neler yaşadığımızı, ne için yaşadığımızı.

Gördüm ki, bizi anlayan çok insan var bu güzel ülkede. Ama bir o kadar da anlamak istemeyen ve de görmek istemeyen yaşadıklarımızı. Bu bir mücadele! Anlayanlarla anlamak istemeyenler arasında bir mücadele. Türk milletini yok etmek isteyenlere karşı bir mücadele. Türk'ün varlığını tehlikeye atanlara karşı, Ne Mutlu Türk'üm, demeyenlere karşı bir mücadele! Bu mücadele bitmez, bitmeyecek de.

Atatürk, Türk gençliğine emanet etti bu cumhuriyeti, biliriz. Genç olmasak da, Türk gençliğinin yanındayız, biz de bilmenizi isteriz.

Şemdinli'de Sınırı Aşmak, Hesaplaşma (Terör, Kaçakçılık, Hudut ve Biz) ve Ya Gazi Paşa Duyarsa isimli kitaplarımızı okuyan, okuduktan sonra bize elektronik posta yoluyla mesaj gönderen ve mesajlarıyla bize "bu vatanın sahipsiz olmadığını" anlatan binlerce okura, bizimle birlikte Türk milletinin bekası için can veren ve can pahasına mücadele edenler adına saygı ve şükranlarımı sunarım.

Sağ olun!

Sizlerin sayesinde bir kez daha anladık, biz boşuna sevmemişiz bu vatanı, boşuna ölmemişiz bu bayrak uğruna. Unutmayınız ki; al yıldızı bayrağımız yapan üstündeki atalarımızın kanıdır, bu toprağı vatanımız yapan ise, uğrunda öleni her zaman var olduğundandır.

Erdal Sarızeybek

YAZARIN ÜÇ KİTABI

Erdal SARIZEYBEK

ŞEMDİNLİ'DE SINIRI AŞMAK

Bu kitapta Şemdinli'yi bulacaksınız; yalnız askeri değil, korucuyu, sade vatandaşı, yollarını, yaylalarını, bal yapan arılarını, Hacıbeyi'ni, Kralın Kızı'nı, Çarçele'deki Eşek Kapısı'nı, sıksan boğazını ölesi gelen Ortaklar ve Beyyurdu Gediğini, Şemdinli'nin havasını ve suyunu.

Bu kitapta kaçağı bulacaksınız, kaçaktan nasıl para alındığını, paranın nasıl teröre gittiğini ve de nasıl mermi alarak bize geldiğini, bizi şehit ettiğini.

Bu kitapta askerin vatandaşıyla, korucusuyla omuz omuza nasıl teröristlerle mücadele ettiğini, bile bile nasıl ölüme gittiği göreceksiniz, korkusuzca, kahramanca.

Bu kitapta bize dost görünenlerin nasıl teröre ve teröriste destek verdiklerini, buna karşılık bizi yönetenlerin sessizliğini göreceksiniz tıpkı kuzuların sessizliği gibi.

Şemdinli'den korkmayın, yazılanlar çizilenler sizi ürkütmesin. Şemdinli o Şemdinli değildir. Şemdinli gariptir, Şemdinli kimsesizdir; herkes oynar onunla, Barzanisi, Talabanisi, İranı, kaçakçısı ve teröristi. Terk etmeyin Şemdinli'yi, yem etmeyin kurda kuşa.

HESAPLAŞMA

Size söylemiştim, ben bir roman yazarı değilim. Yaşadıklarımız var, izi kalmış, acısını yüreğimizde taşıdığımız. Biz bunları sizler için yaşadık ve hiç unutmadık ama kimse bilmiyor. Anlatmaya çalışıyoruz ama bizi duymazdan geliyorlar.

Açık açık anlatıyorum; yüzyıllardır sınırlarımızdan yapılan bir kaçakçılık olayı var, terörü besliyor ama karışanı görüşeni yok.

Evlatlarınız var sınırlarda nöbet tutan, hududu namus bilen ve bu uğurda ölen. Onların çektiklerini görmezden geliyorlar, sanki bu hudutlar bizim değil, bu asker bizim değil!

Kaçaktan gelen para, mermi olarak silah olarak bize geri dönüyor ve şehit ediyor sanki bu hesap kitap meselesi değil!

Anlamıyorum, biz kimden ve neden medet umacağız? İran mı bize yardım edecek? Hayır! Yunanistan Avrupa Birliği'ne girmemizi mi sağlayacak? Hayır!

Amerika mı kapıda bizi destekleyecek? Hayır! Yoksa İsrail'e mi kaldık? Hayır!

O zaman özümüze dönelim ve bize bizden başka kimsenin yardım etmeyeceğini anlayalım artık! Biz gücü halkımızda arayalım, başkasında değil! Bize ne olursa, bizden olur bilelim, başkasından değil!

YA GAZİ PAŞA DUYARSA

Bu kitap bir belanın hikâyesidir. Bilmeden ve de istemeden başı belaya girenlerin ibretle okuması gereken bir yaşamı anlatır bu kitap.

Bu satırlarda bir yaşam göreceksiniz ve de bu yaşamın nasıl yok edilmek istendiğini.

Bu kitapta bir mücadele göreceksiniz hiç bitmeyen ve bitmeyecek olan.

Bu kitap size sizi hatırlatacak, çocukluk yıllarınızı, gençliğinizi ve de yorgun bedendeki güçlü yüreğinizi.

Uğruna verdiğiniz mücadele kutsal bildiğiniz değerler olunca, dayanma gücünüzün sonsuzluğunu göreceksiniz bizde ve yaşadıklarımızda.

Sendelemekten korkmayın; bırakın ayağınız taşa çarpsın, acısın ama yürüyün doğru bildiğiniz yolda. Engeller sizi ürkütmesin, bırakın önünüze aşılmaz dedikleri engel koysunlar aldırmayın, aşın onları, sizi durduramasın. En önemlisi Gazi Paşayı unutmayın: *Ülke için gerçek amaç ne ise onu görecek, o hedefe yürüyeceksin. Herkes senin aleyhinde bulunacaktır. Herkes seni yolundan çevirmeye çatışacaktır. Fakat sen buna dayanacaksın, önüne sonsuz engeller yıkacaklardır. Kendini büyük değil, küçük, zayıf, vasıtasız, hiç sayarak, kimseden yardım gelmeyeceğine emin olarak bu engelleri aşacaksın!*

25 Temmuz

Notlar

[←1]

Musa'nın Çocukları Tayyip ve Emine, Araştırma, Ergun Poyraz, Togan Yayıncılık, 2007.

[←2]

Musa'nın Gülü, Araştırma, Ergun Poyraz, Togan Yayıncılık, 2007.

[←3]

Hesaplaşma, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←4]

ANKARA DGM Öcalan İddianamesi.

[←5]

Şemdinli'de Sınırı Aşmak, Yollar Bitmek Bilmeyen Yollar, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←6]

Binbaşı Ersever'in İtirafları. Araştırma. Soner Yalçın. Doğan Kitap.

[←7]

Üçgendeki Tezgah. Ekim 92. Anı. Ahmet Cem Ersever. Kiyao Yayın Dağıtım.

[←8]

Ankara, DGM Öcalan iddianamesi.

[←9]

Şemdinli'de Sınırı Aşmak. Anı, Erdal Sarızeybek. Pozitif Yayıncılık.

[←10]

Özal Döneminde Bölücü Terör, PKK, Anı, Nevzat Bölügiray, Tekin Yayınevi.

[←11]

Üçgendeki Tezgâh, PKK vurgunu, Anı, Ahmet Cem Ersever. KİYAP Yayın Dağıtım

[←12]

Üçgendeki Tezgâh, Anı. A. Cem Ersever, KİYAP Yayın.

[←13]

Üçgendeki Tezgâh, Anı, A. Cem Ersever. KİYAP Yayın.

[←14]

Üçgendeki Tezgâh. Anı. A. Cem Ersever. KİYAP Yayın Dağıtım.

[←15]

Şemdinli'de Sınırı Aşmak, Gasto Operasyonu, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←16]

Hesaplaşma, Hudut ve Silah, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←17]

Binbaşı Ersever'in İtirafları. Araştırma. Soner Yalçın. Doğan Kitap.

[←18]

Şemdinli'de Sınırı Aşmak, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←19]

Şemdinli’de Sınırı Aşmak, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←20]

Üçgendeki Tezgâh. Anı. A. Cem Ersever. Kİ YAP Yayın Dağıtım.

[←21]

Üçgendeki Tezgâh. Anı. A. Cem Ersever. Kİ YAP Yayın Dağıtım.

[←22]

HesapJaşma, Töreli Vadisi, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık

[←23]

Binbaşı Ersever'in İtirafları, Soner Yalçın, Doğan Yayıncılık.

[←24]

Üçgendeki Tezgâh, Anı, A. Cem Ersever, Kİ YAP Yayıncılık.

[←25]

20. Yüzyıl Siyasi Tarihi. Tarih. Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Alkım Yayınları.

[←26]

20. Yüzyıl Siyasi Tarihi. Tarih. Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Alkım Yayınları.

[←27]

20. Yüzyıl Siyasi Tarihi. Tarih. Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Alkım Yayınları.

[←28]

Üçgendeki Tezgâh, Anı, A. Cem Ersever. Kİ YAP Yayın.

[←29]

Hangi PKK?, Araştırma, Fikret Bila, Ümit Yayıncılık

[←30]

Üçgendeki Tezgâh, Anı, A. Cem Ersever. Kİ YAP Yayın.

[←31]

Üçgendeki Tezgâh, Anı, A. Cem Ersever. Kİ YAP Yayın.

[←32]

Ankara DGM Öcalan İddianamesi.

[←33]

Apo, PKK ve Saklanan Gerçekler, Araştırma, Ünal İnanç - Can Polat, Güv. Ve Yargı Muhabirleri Derneği Yayını.

[←34]

Üçgendeki Tezgah, Anı, A. Cem Ersever, Kİ YAP Yayın

[←35]

Hesaplaşma Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←36]

APO, PKK ve Saklanan Gerçekler, Araştırma. Ünal İnanç - Can Polat, Güv. Ve Yargı Muh. Derneği Yayını, 1999

[←37]

Abdullah Öcalan’ın 22.02.1999 tarihli DGM ifade tutanağı.

[←38]

Sivil Darbe Girişimi ve Ankara’da Irak Savaşları, Araştırma, Fikret Bila, Ümit Yayıncılık.

[←39]

Sivil Darbe Girişimi ve Ankara’da Irak Savaşları, Araştırma, Fikret Bila, Ümit Yayıncılık.

[←40]

Sivil Darbe Girişimi ve Ankara’da Irak Savaşları, Araştırma, Fikret Bila, Ümit Yayıncılık.

[←41]

Musa’nın Çocukları, Tayyip ve Emine, Araştırma, Ergün Poyraz, Togan Yayıncılık, 2007.

[←42]
Üçgendeki Tezgâh. Anı, A. Cem Ersever. KI YAP Yayıncılık.

[←43]
Anayasa Mahkemesinin 18.8.1993 gün ve 93/21672 Sayılı Kararı.

[←44]

APOF PKK ve Saklanan Gerçekler. Araştırma. Ünal İnanç, Can Pulat, Güv. Ve Yargı Muhabirleri Derneği, 1999

[←45]
Anayasa Mahkemesinin 13. 03.2003 gün ve 2003/1 Sayılı Kararı.

[←46]

Hesaplaşma, Yetkisiz Polis ve Jandarma, Anı Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←47]

Genel Kurmay Balkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın 12 Nisan 2007 Resmi Basın Açıklaması.

[←48]

Hesaplaşma, Anı, Erdal Sarızeybek, Pozitif Yayıncılık.

[←49]

Musa’nın Çocukları Tayyip ve Emine, Araştırma, Ergün Poyraz, Togan Yayıncılık, 2007.